

31 забравени любовни романа

Андре Брюер
**ВОЙНАТА НА
ТРИТЕ РОЗИ**

премия

21

хермес

АНДРЕ БРЮЙЕР

ВОЙНАТА НА ТРИТЕ РОЗИ

Превод: Радка Крапчева

chitanka.info

„Войната на трите рози“ на Андре Брюйер е увлекателен разказ за съдбата на три красиви момичета. Останали разорени след смъртта на баща им, те продават наследствения замък Валироз.

По-големите сестри повеждат „война“, за да си върнат замъка. А най-малката — Розалин, със своята доброта и състрадателност успява да възроди жаждата за живот и любов в сърцето на обезобразения Реми.

„Войната на трите рози“ е роман за силата на любовта и победата ѝ над алчността и суетата.

ГЛАВА I

Ядосан, докторът грабна шапката си и изскочи от стаята.

Розалин го последва.

— Не се нервирайте, докторе!

— Сестрите ти са невъзможни. Матилд е непоносима с глупавата си гордост, а Жилберт — с лекомислието си. Време е да престанат с вечните си кавги и да се отърсят от мързела си, за да не ме принудят да взема много нежелателни мерки.

— Те не са толкова лоши, колкото изглеждат, докторе, и когато се карат, не мислят половината от това, което си казват... И после, тежкото ни положение е изострило нервите им...

Доктор Гино имаше щастието или нещастieto да бъде настойник на Матилд, Жилберт и Розалин. Техният баща, Юбер дьо Сент Гол, негов стар приятел, му ги повери преди смъртта си. Артист по душа, той обичаше всичко красиво и боготвореше цветята. Чудното цветно царство, което създаде около стария замък, беше неговата гордост. Той има щастливата идея да ознаменува раждането на сестра си Изьолт със засаждането на бели рози на обширно пространство около замъка. По-късно, когато неговата съпруга го дари с три дъщери — Матилд, Жилберт и Розалин, той засади за най-голямата червени рози, за втората — жълти, и за най-малката — розови. Така замъкът и околността му заприличаха на приказно царство, но те погълнаха почти всички средства на собственика им. И когато един ден скъпата му съпруга угасна тихо, сломен от скръб по нея, той замина за Индия. Там той намери смъртта си, далеч от своите близки и от нежния мирис на любимите си рози.

Юбер дьо Сент Гол завеща на децата си само дългове. Сестра му Изьолт не беше по-практична от него и доктор Гино пое върху себе си всички грижи за трите осиротели момичета, които трябваше да напуснат родния си замък. Нотариусът на Сент Гол продаде замъка, за да покрие задълженията на покойния.

Сега девойките живееха с болната си леля и Руфин, единствената им прислужница, в Оранжерията на прекрасния им замък. Единствената им остана от обширните владения на стария род Сент Гол. Животът им беше беден и те с горчивина си спомняха за охолството на миналите дни.

Най-голямо беше огорчението им обаче от загубата на родния им замък. Именно тази загуба беше причина преди малко за острата разпра между Матилд и Жилберт, която накара добрия доктор да грабне шапката си и да избяга.

— Докторе, може ли да ми дадете писмото, с което нотариусът ви известява за продажбата на Валироз, защото не бях в стаята, когато го четохте? — запита Розалин.

— Може, малката, може...

Тя пое писмото, което докторът ѝ подаде, и зачете:

„Двамата братовчеди, които купиха замъка, са чудесни хора. Те взимат Валироз главно за единия от тях, който е малко болен и се нуждае от почивка и спокойствие. Драги докторе, струва ми се, че този болен ще ви поизмъчи доста. Шегата настрана, но надявам се, че няма да ви тежи да покажете Валироз на новите му притежатели, защото те са много мили момчета. Уверен съм, че с Ернест, който е много общителен и мил, ще се сблизите веднага, но ще ви трябва повече време, за да разберете и оцените братовчед му Реми, който зад болезнената си затвореност и студенина крие прекрасно сърце.“

Розалин върна писмото на стария човек.

— Кога ги очаквате?

— Най-рано другата седмица. Слушайте, Розалин, страхувам се, че примерът на вашите сестри ще ви действа зле. Правете се на глуха и не слушайте глупавите идеи, които развиват. По дяволите благородството им, което не им позволявало да работят. Чуйте ме, започнат ли да излагат схващанията си, бягайте от тях.

— Слушам, докторе, но сега трябва да бягам и от вас, защото приближава пладне и ако не отида да помогна на бедната Руфин, не зная

в колко часа ще обядваме.

Тя кимна мило на настойника си и бързо се отдалечи.

Старият доктор въздъхна. Розалин беше добра, искрена и храбра и щеше да си остане такава, ако избегнеше влиянието на сестрите си.

Изведнъж задълженията му към трите девойки се видяха много тежки на бедния настойник. Бъдещето го плашеше, но за да се окуражи, той вдигна смело глава и си каза: „Човече, засрами се! Нима ще отстъпиш пред хлапета, на чиито раждания си присъствал? Те ще тръгнат по правия път доброволно или на сила! И после, кой знае, може би всичко ще се уреди по-лесно, отколкото мислиш... Надявай се на случайността!“.

ГЛАВА II

Докторът не беше сгрешил, че в плановите си за бъдещето беше запазил място за случайността, защото още на другия ден тя му се представи в два различни образа.

Първия път под образа на запъхтяната и закръглена Руфин, която рано-рано донесе новините от Оранжерията.

— Госпожица Изьолт е много болна и ми заповядаха да дойда веднага да ви кажа, господин докторе. Госпожица Матилд каза на госпожица Жилберт: „Не е ли смешно, че ние и четирите не можем да направим една крачка без този настойник?“. А другата отговори: „Същинска казарма! Четирима войници и фелдфебелът“. И може да не вярвате, господине, но те, които се бяха карали преди една минута, започнаха да се смеят заедно. Нищо не разбрах и дойдох тук, но сега ще си вървя, защото работа ме чака.

Руфин изчезна като вихрушка и остави доктора слисан. „Фелдфебела“ го засегна, защото той разбра това, което Руфин не беше схванала. Искаше му се да се откаже от тези неблагодарнички.

В този момент пред вратата шумно спря една кола. Още веднъж случайността идваше да безпокои доктора.

Един мъж с правилни черти слезе пъргаво от колата. Неговата открита физиономия спечели почти веднага доктора. Непознатият се представи без заобикалки:

— Ернест Вилиан. Дойдох да посетя Валироз, въпреки че още не е дошъл денят, който определихме с нотариуса.

С няколко учтиви думи той се извини за безпокойството, но понеже здравето на братовчед му налагало незабавното преместване на чист въздух, какъвто липсвал в Тулуза, родното им място, двамата приятели решили да дойдат, без да дочакат определения ден.

— Аз съм на ваше разположение — заяви докторът, на когото харесваше непринуденият и уверен вид на новодошлия — и ще ви придружа веднага до Валироз.

Докторът взе бастуна и шапката си. Когато тръгнаха, той попита:

— Сигурно колата ви чака. Ще има ли място и за мене? Валироз е доста далече от селото.

Ернест Вилиан се смути, което не отговаряше изобщо на хубавите му открити черти, и най-после каза:

— Колата не чака вече, докторе. Братовчед ми избърза напред. Той е малко болен, както ви казах, затова само аз ще имам честта да ми покажете замъка.

Докторът се поколеба за момент, но искреният поглед на Ернест го накара да се реши.

— Да вървим — каза той с усмивка. — Добре че пътят е хубав, а и вие ще можете да се полюбувате на красотата на парка.

Скоро докторът свърна от пътя по една странична пътека.

— Оттук ще стигнем по-бързо парка и ще видите веднага розовите градини, които са гордостта на замъка. Държа да покажа Валироз на новия му притежател в най-хубавия му вид.

— Но... — започна Ернест Вилиан, увлечен от вродената си откровеност.

След това той замълча и докторът, който го наблюдаваше под око, видя, че прехапа устни, сякаш се мъчеше да прикрие усмивката си.

Я гледай — каза си старият скептик, — това хлапе като че ли ми се надсмива, но пословицата казва: „Най-добре се смее този, който се смее последен!“.

Скоро те навлязоха в парка. Едва бяха направили няколко крачки и пред очите им се откри чудна гледка — Валироз, окъпан от слънчевите лъчи и потънал в цветя.

Ернест Вилиан не можа да сдържи възклицанието си. Около него, докъдето се простираше погледът, в гигантски арки, живи плетове, алеи и лехи цъфтяха хиляди и хиляди рози. Имаше от всички цветове и всички видове. Около натежалите от утринната роса чашки на розите бръмчаха насекоми, а лекият аромат упойваше.

Ернест прошепна възхитен:

— Ето земния рай. Това е дело на артист.

Докторът болезнено сви устни. Той мислеше за създателя на розовите градини, за стария приятел, за нещастния Юбер дьо Сент Гол, който беше умрял далеч от любимите си рози.

При този спомен докторът се намръщи още повече и му се видя невъзможно да разкаже поетичната и трогателна история на парка Валироз на веселия Ернест. Колкото и симпатичен да изглеждаше новият собственик, можеше ли да забрави стария си приятел от детството?

Той се задоволи да покаже на Ернест само замъка, който беше много стар и интересен. Докторът знаеше цялата му история и я разказваше по много забавен начин. Ернест го слушаше толкова внимателно, очарован от начетеността и лекия му хумор, че загуби представа за времето. Селският часовник, който удари дванадесет пъти, го накара да подскочи.

— Вече е обяд — извика той, — а аз съвсем забравих бедния Реми!

При това име у доктора, който беше забравил сутрешната случка, се събуди пак неясната неприязън.

— Къде се бави още братовчед ви? — попита той.

— Сигурно се разхожда в парка, а възможно е да е останал и в колата. Ще отида да го потърся, защото той е в състояние да забрави и за обед, понеже съвсем се е отрекъл от този прозаичен свят.

Докторът побърза да каже:

— Трудно ще намерите храна в селото. Приемете без официалности скромното гостоприемство на моята маса. Това за вас е единственият начин да не умрете от глад.

— Приемам поканата ви на драго сърце — отговори младият мъж, който не беше привърженик на формалностите, — изчакайте малко само да предупредя братовчед ми.

— Но той ще дойде с нас.

— Кой? Реми?

Тонът, с който Ернест каза това, беше красноречив отговор. Докторът се засегна. Ернест го почувства.

— Извинявайте — каза той бързо, — но братовчед ми е саможив и този непредвиден обяд у непознат човек ще е истинско мъчение. Бъдете снизходителен към него, докторе, а когато го опознаете по-късно, ще видите, че е бил прав. Засега приемете ни такива, каквито сме, без да се опитвате да ни промените.

Те се отправиха към главния вход на парка. Когато се приближиха, забелязаха малка група, която оживено спореше.

Колата на Ернест беше спряла пред вратата, пред която се беше изпречило странно същество. Един слаб и прегърбен човек беше сложил ненормално дългите си ръце на железните пръчки.

— Няма да ви пусна! — заяви той с напевен глас и на съвсем неразбираем френски.

Кочияшът се нервираше.

— Казах ти, че вода новия притежател, стари твърдоглавецо. Как смееш да не го пускаш!

— Какви лъжи ми разправяш, вие сте крадци! Притежателят е вътре с нашия доктор. Аз самият им дадох ключовете.

От колата слезе възрастен мъж, който приличаше на доверен слуга от стар дом. Той се опита да вразуми старото джудже. Напразно! Изкривените пръсти се вкопчиха по-силно в ръждясалата брава.

— Няма да ви пусна, кълна се в честта на Глория Патри!

За щастие в този момент се приближиха докторът и Ернест.

— Отвори вратата! — заповяда Ернест, докато докторът мърмеше старика:

— Твърдоглавец! Кога ще престанеш най-послед?

Ернест беше излязъл и преговаряше с някого в колата. Слугата, застанал по-назад, слушаше почтително. Докторът започна да се нервира.

Най-послед Ернест се върна при него.

— Приемам вашата любезна покана, докторе — каза веселият младеж. — Братовчед ми ще остане в замъка. Бъдете така добър и кажете на този ужасен цербер да отвори широко вратата.

— Хайде, Глория Патри — каза докторът, — послушай, новият господар ти заповядва.

Странното същество започна да разглежда най-нахално Ернест почти под носа му. Вместо да се разсърди, младият човек се усмихна. Той ставаше много симпатичен, когато усмивка откриваше белите му зъби.

Глория Патри вдигна шапката си почтително и каза с глас на оракул:

— Новият господар е хубав, да живеят розите под неговото царуване.

Ернест се вгледа с любопитство в старика, който се беше навел пред него като роб пред господаря си. И какъв особен роб при това, с

изкривено като лозница тяло, с безформени ръце, с гърбица и с тържествено и същевременно глупаво лице.

Ернест избухна в силен смях.

— Човече — каза той, — вие имате грешка...

Сдържано покашляне го спря. Ернест, подсетен, прие сериозен вид:

— Да живеят розите под моето царуване, а това, за да отпразнуваш пристигането ми.

Голяма монета падна в сухата ръка на човека. Нито един мускул на лицето на Глория Патри не трепна, само изкривените му пръсти се затвориха жадно.

„Охо! С този лесно ще се разберем“ — помисли си Ернест и попита:

— Как се казваш?

— Глория Патри.

— Et Filie — продължи Ернест непоколебимо, — вижда се, че си добър християнин, но я ми кажи как те викат?

— Глория Патри!

— Стига — прекъсна го Ернест, — отговори сериозно.

Докторът се намеси:

— Има недоразумение. Глория Патри няма друго име, освен това. Той е безобидно създание, което дойде един ден в селото бог знае откъде. Тогавашните владетели на замъка, които бяха много милосърдни, го прибраха. Беше през един много студен зимен ден. Завели го в кухнята, а той, след като се стоплил и нахранил, се почувствувал така добре, че никой след това не бил в състояние да го изгони. Госпожица Дьо Сент Гол, трогната от неговия умствен и физически недъг, го задържа. Той не напусна Валироз дори и когато Сент Гол си отидоха. Нотариусът, който уреждаше семейните работи, му позволи да остане и оттогава Глория Патри беше официално назначен пазач на замъка. Отпуснаха му малка сума и той поддържа парка. Разбирате, нали, че за неговия неразвит ум идването на новия притежател е едно епохално събитие. Кой знае дали в своя помрачен мозък не се мисли господар на всичко? Във всеки случай вашето идване сигурно го кара да се страхува за насъщния си хляб. Може би вие не ще се нуждаете от пазач.

Този път Ернест не се поколеба, а с тържествен глас заяви:

— Глория Патри, провъзгласявам те за главен градинар на замъка. Ти ще се грижиш за розите.

Спаруженото лице на ненормалния засия от щастие. Глория Патри беше разбрал. Отсега нататък можеше да спи спокойно, но Ернест, воден от вродената си закачливост, продължи:

— Гледай си добре и внимавай някой да не открадне аромата им!

В това време слугата се беше качил в колата и тя тръгна. Докторът се приближи да поздрави саможивеца, който отказваше неговото гостоприемство, но по случайност или не, точно в този момент се спусна пердето и поздравът на доктора остана без отговор.

Ернест се престори, че нищо не е забелязал. Той хвана доктора, заявявайки, че умира от глад, и пресиля доброто си настроение, правейки се, че не вижда обиденото изражение на старика.

Веселият нрав на Ернест Вилиан привличаше всички. Той спечели окончателно доктора, когато, след като уталожи глада си, благоволи да даде някои сведения за странния си роднина.

— Моят братовчед е нещастник — заяви той без заобикалки, понеже разбираше какви мисли помрачаваха челото на домакина. — Всъщност не трябва да го наричам братовчед, защото той по-скоро ми е вуйчо. Но разликата, в годините ни не е голяма. Той е много нещастен и болен. Страхувам се, докторе, че и вие няма да сте в състояние да го излекувате.

— От какво страда?

— Много сложно е. Преди много години, още като дете, той е бил обезобразен при една катастрофа и останал инвалид с лявата ръка. Но смятам, че катастрофата е повлияла най-много на характера му. Той страда не само от много силна парализа вследствие от нещастиято, но и от това, че не прилича на останалите хора. Учуденият поглед, който не могат да овладеят тези, които го виждат за първи път, го засяга така болезнено, че той предпочита да се крие. Неговото отшелничество е много по-мъчително, понеже ние нямаме семейство и аз съм единственото същество, което той вижда. Но аз няма да му липсвам никога — продължи Ернест енергично, — не, той никога не трябва да почувствува нужда от нищо. Реми и аз сме отрасли заедно, надявам се, че животът няма да ни раздели, въпреки че характерите ни са съвсем различни, ние се разбираме отлично, т.е. аз слушам с търпение проповедите, които ми държи многоуважаемият вуйчо. От известно

време успях да го убедя, че тихият живот сред природата ще е от полза не само за него, но и за мене. Видяхме в един вестник обявата за продажбата на Валироз и веднага го купихме. Надявам се, че местността ще се хареса на Реми, защото аз се реших да дойда в Сент Гол с единствената цел да го разсея и да му възвърна здравето.

Добрият доктор Гино, забравяйки обичайния си скептицизъм, започна да се възхищава от този рядък племенник, който, напускайки града и развлеченията, се е погребал на село, за да развлича един саможив и при това беден вуйчо.

„На света още се срещат добри хора“ — помисли си той.

За да награди добрината му, той започна да налива щедро в чашата на Ернест най-хубавото вино от избата си. Разговорът стана много весел и времето мина незабелязано. Едва сега докторът се сети, че го чакат в Оранжерията, а Ернест реши да се върне във Валироз. Двамата нови приятели се разделиха, възхитени един от друг.

По пътя за Оранжерията докторът се замисли. Заразителното веселие на Ернест го накара да забрави за малко грижите си, но колкото повече се приближаваше към къщата на приятелките си, толкова повече безпокойството му нарастваше.

Едва беше пристъпил прага на Оранжерията и малкото търпение, с което се беше въоръжил, се изпари на момента. Той попадна в разгара на една шумна караница. Както обикновено, поводът беше съвсем незначителен, но Матилд и Жилберт се бяха увлекли до такава степен, че не обръщаха внимание на леля си, която се беше свила във фотьойла си, бледа и отчаяна.

Настойникът се намеси:

— Престанете вече с караниците си. И двете сте ужасни и отказвам да ви слушам. Това поведение на възпитани момичета ли е? Престанете!

Те, поразени, погледнаха уплашено нахалника, който се осмеляваше да им се кара. Розалин сдържа с мъка смеха си, когато сприхавият настойник заяви:

— Искам в моята казарма да има ред. Понеже има фелдфебел, войниците ще го слушат.

— Тъй вярно, докторе — отговори Жилберт, която беше поразбрана и по-весела от голямата. — От утре започвам да си кърпя чорапите, а Матилд ще мие чиниите и...

— И ще бъдем образцови момичета според разбиранията на доктора.

При нахалния тон на Матилд докторът подскочи и втората част на речта му беше още по-остра от първата:

— Вие сте две глупачки, натъпкани с предразсъдъци. Имате претенции, че сте религиозни, а не изпълнявате най-елементарните Божи заповеди. Руфин, която работи през целия си живот, е много по-благородна, отколкото вие в срамното си безделие. Ако продължавате така, ще взема Розалин оттук, защото ме е страх, че ще развалите и нея.

Матилд беше пребледняла от гняв, големите очи на Жилберт гледаха със страх. Госпожица Изьолт реши, че моментът е удобен да припадне. Всички се спуснаха към нея.

Розалин каза с плач на настойника си:

— Това е вторият припадък от сутринта.

Пренесоха болната в стаята ѝ. Докторът остана дълго при нея и след щателен преглед подозренията, които имаше отдавна, се потвърдиха.

Той успокои болната, препоръча ѝ пълна почивка и отиде при възпитаничките си. С едно движение ги накара да го последват и те излязоха вън, за да могат да говорят на спокойствие. Той каза с ясен и твърд глас:

— Мина времето на глупостите и детинщините. Току-що се убедих, че леля ви е сериозно болна. Нещастията и грижите са сломили издръжливостта ѝ — дробовете и сърцето са засегнати. Необходим ѝ е охотен и спокоен живот. Още няколко припадъка като този и ще можете да се похвалите, че сте ускорили смъртта ѝ.

Жилберт не издържа и проговори веднага:

— Никога — каза тя — вече няма да я тревожим, даже ако трябва да прехапвам езика си.

— Помни тези свои думи и най-вече гледай да ги изпълниш — промърмори докторът.

Той познаваше това лекомислено момиче, което често се увличаше, когато слушаше доброто си сърце.

Матилд не каза нищо. Тя беше много сдържана. Докторът знаеше, че у нея има повече дълбочина и възвишени чувства, но гордостта ѝ помрачаваше всичко.

Ударът, който им нанесе, беше достатъчно силен, за да събуди съвестта им. Той се въздържа от коментар и продължи:

— Освен това леля ви се нуждае от охотен живот, съвсем различен от този, който води сега. Оставям на вас да помислите.

Този път Матилд проговори:

— Всичко, което зависи от нас, ще бъде направено, дори и нещо повече.

Докторът знаеше това. Тази, която говореше, нямаше да спести труда си, но имаше други неща, които не бяха по силите ѝ. С глас, който беше лишен от обичайната ѝ гордост, тя прошепна:

— Но нямаме пари. Ние живеем по-бедно от най-бедните в селото. Как да доставим това, което е необходимо за болната?

С болка те пресметнаха малкия си бюджет. Целият им приход се състоеше от малката рента, която им даваше богатата роднина, и от градината, която Руфин разработваше. Всичко стигаше, колкото да не умрат от глад.

— Трябва добро вино, месо — продължаваше докторът с непоколебим глас.

Това бяха продукти, които почти не се появяваха на масата в Оранжерията. Доктор Гино го знаеше, понеже сам често им помагаше от личните си средства, но той не само че не беше богат, а отгоре на всичко издържаше своя племенник, който следваше медицина в Париж.

Матилд вдигна отчаяно ръка.

— Никога няма да можем да ѝ ги доставим.

Докторът я погледна остро, но Розалин, която беше разбрала накъде клони разговорът, заяви смело:

— Ще работим!

— Ще работим! — Руменина заля нежното лице на Матилд. — Да работим за пари!

— Може би предпочитате да просите! — подхвърли докторът.

— Мислите ли, че съм способна на такова нещо? — попита тя гордо.

Строгийт настойник не се поколеба и нанесе решителния удар:

— Та от какво живееете вие сега? Не живееете ли от милостинята, която ви дава братовчедка ви, госпожа Боден? Какво ви пречи сами да си изкарвате хляба?

Страшен гняв обзе Матилд, но съвестта ѝ заговори: докторът имаше право. Тя опита да се защити:

— Госпожа Боден е наша братовчедка и тона, което ни дава, не е милост, а помощ, естествена и задължителна между роднини...

— Не, не извъртайте... Това е чисто и просто милостиня. Роднинските ви връзки я задължавали да ви помага! Как можахте да го измислите! Щях да съм на друго мнение, ако бяхте стари и болни, но вие сте млади и здрави и с какво право не спазвате Божиата заповед: „Ти ще печелиш хляба си с пот на челото“?

Матилд замълча, но Жилберт подхвърли заядливо:

— Докторе, знаем, че сте стар безбожник и във вашите уста Божиите заповеди не звучат много убедително.

— Въпреки това моята религия е по-добра от вашата, госпожице, и на ваше място бих се срамувал да се наричам християнин, когато животът ми не отговаря на принципите ми... но въпросът не е за мен. Съгласни ли сте да работите?

— Добре, но какво? Не виждам каква работа може да се намери в това забутано село.

— Тук е невъзможно да работим — заяви Матилд. — Всички ни познават... и после няма и какво да правим.

— А аз мисля, че има — отсече докторът, хващайки ръката на Розалин, — защото най-малката от вас успя да си намери работа.

Двете по-големи сестри се спогледаха учудено. Розалин порумена.

— Да — продължи докторът, — моята малка Роза си е доставила с помощта на Руфин всички необходими неща за бродирание и се е заловила на работа. Виждате, че когато не липсва желание, всичко е възможно.

Розалин вдигна смело глава.

— Вярно е, започнах да работя и надявам се, че ще спечеля малко пари.

Лицето на Матилд придоби строго изражение.

— Ти си опетнила името ни!

— Без силни думи! — заповяда докторът. — Умението, с което Розалин е работила, е достойно за похвала. Тя сама ще ви разкаже подробностите. Сега ви оставям да размислите и да разрешите въпроса, който не търпи отлагане. Как ще намерите средствата,

необходими за нуждите на леля ви? Нека сърцата ви подсказат. Размислете добре, защото Розалин не може да насмогне сама. Разбира се, не забравяйте, че винаги можете да разчитате на мен.

През полето, което настъпващата нощ постепенно обгръщаше, докторът се отправя към спокойното си жилище.

Вечерта, разхождайки се из градината си, той си припомни откровеното лице на Ернест Вилиан и като добър настойник, потърка доволно ръце: „Много добре направих, че не разказах на този хлапак историята на трите ми рози. Той е в състояние да ги омагьоса всичките и само това липсваше, за да ни се объркат съвсем работите. За щастие госпожица Изьолт е станала още по-необщителна поради болестта си и той няма да може да влезе във връзка с тях. Пък и най-последно аз за какво се навъртам около Оранжерията!“.

И с доволен вид докторът натъпка лулата си, уверен, че би надхитрил всички рози на света, били те червени или жълти и даже съюзени с млади господари на замъци, обладани от завоевателни амбиции.

ГЛАВА III

Последваха няколко спокойни за доктора дни. Той не видя отново Ернест Вилиан, който беше отишъл по работа в Тулуза, и не се появи нито за момент в Оранжерията.

В неделя вечерта, когато тъкмо се прибираще у дома си, му съобщиха, че го викат в замъка за болния господин. Щом приключи вечерята си, докторът се отправи към Валироз.

Беше още светло, когато докторът се озова на обширната тераса на замъка, където го посрещна Глория Патри. Идиотът, станал важна личност, едва благоволи да го поздрави.

— Заведи ме при господин Реми Вилиан! — заповяда докторът.

Ужас се изписа по лицето на стареца и той прошепна:

— Господине, ако държите на живота си, не отивайте при него. Той не е обикновен човек.

Докторът повдигна рамене.

— Той е само неврастеник и нищо повече.

Докторът поиска да отmine, но Глория Патри го задържа и прошепна тайнствено:

— Господине, чуите ме. Сигурен съм, че той не е християнин. Излиза само вечер, разхожда се съвсем сам в парка... Снощи го проследих, имаше луна... и видях лицето му... Е, добре, повярвайте на Глория Патри, господине... Той беше съвсем черен!

Докторът избухна в смях и без да слуша продължението на разказа на пазача на парфюма на розите, отмина, за да потърси някой прислужник, който да го отведе при болния. Точно в този момент се появи Бернар, довереният човек на Вилиан, и побърза да отведе доктора към апартамента на Реми Вилиан.

Отначало докторът не видя нищо. Пълен мрак цареше в стаята. Възрастният човек не можеше да направи крачка, без да се блъсне в някой стол или масичка, и тъкмо когато търпението му започваше да се изчерпва, се чу гласът на Бернар:

— Господин докторът е тук, господин Реми, той ще ви даде необходимото лекарство, за да прекарате спокойно нощта.

— Най-напред светнете — заяви докторът.

Един много слаб глас каза бавно и умолително:

— Без светлина! Не мога да я понасям.

— Тогава какво да правя? — попита не особено любезно докторът.

В отговор на въпроса му се чу дълбока въздишка.

Тогава Бернар се обади:

— Ще отворя едва най-отдалечения прозорец и господин докторът ще може да се движи свободно.

Когато светлината от залязващото слънце проряза тъмнината, докторът успя да различи предметите, които го заобикаляха. Леглото беше поставено в дълбока ниша и заградено с тежки завеси. В полумрака докторът забеляза фигурата на човек, свита между завивките.

Призовавайки цялото търпение, на което беше способен, раздражителният старец се приближи и започна да разпитва болния.

Един много приятен и благороден глас му отговори. Господин Вилиан се извини, че го е обезпокоил и се оплака от непоносима болка в слепите очи и лявата ръка. Той самият се беше подложил на тъмнина и мълчание. Докторът одобри този режим и му даде успокоителни прахове.

Когато стана, за да си върви, спомни си за това, което Ернест му беше разказал за вуйчо си, и каза:

— Виждате ми се много отслабнал. Щом като мине кризата, ще трябва да започнете да излизате. Въздухът и слънцето много ще ви помогнат.

Понеже не последва никакъв отговор, докторът побърза да се сбогува.

— Извинете ме за тъжния ми прием — каза любезно гласът. — Надявам се, че когато положението ми се подобри, ще ви накарам да го забравите. Братовчед ми ми говори много за вас и зная, че дълго време сте били приятел на старите собственици на замъка. Надявам се, че вие няма да откажете приятелството си и на новите.

Докторът си помисли: „Този болен умее да говори добре, но ще трябва да ми държи още много подобни проповеди, преди да успее да

ме привлече като младия си племенник. Да, разбира се, аз ще идвам във Валироз, но по-скоро заради веселия притежател, отколкото за тъжния му роднина. Той ме дразни с манията си да се крие... и може би Глория Патри има право да казва, че не е обикновен човек! За първи път в живота си давам съвет на болен, без да го видя!“.

Това изобщо не беше по вкуса на избухливия лекар. При все това той се сбогува любезно и се прибра у дома си, мислейки: „Ех, поне новият ми болен няма да е опасен съсед за възпитаничките ми! Няма да има нужда да се превърна в пазач, за да пазя тази лудетина Жилберт. Благодаря на бога! Вуйчото ми вдъхва повече доверие от племенника!“.

Той заспа, размишлявайки върху необикновеното си посещение при Реми Вилиан, без да подозира, че бъдещето му готвеше много забавни изненади, които щяха да подложат на голямо изпитание нетърпеливата му натура.

На другия ден, когато зората още не беше обляла в розова светлина долината на Сент Гол, в прелестния час, когато росните поляни изглеждат сребърно зелени, когато планините започват да се очертават на ясното небе, малката Розалин скочи пъргаво от леглото.

Руфин тихо я викаше. Двете момичета, почти на една възраст, се обичаха много въпреки голямата разлика в положението им. Приятелките зашепнаха на тясната площадка на стълбата.

— Никой няма да ме види — заключи Розалин тихо, — а ако ме чуят, ще помислят, че си ти.

Двете момичета направиха набързо сутрешния си тоалет, слязоха внимателно по стълбата и се разделиха в голямата стая. Руфин се отправи към селото, където я чакаха многобройни и деликатни задължения, а Розалин, като остана сама, напусна безшумно къщата.

Тя беше облечена в много тясна и къса рокля, защото единствената прилична дреха, която притежаваше, беше измърсена и Розалин отиваше да я изпере на потока в този ранен час, когато никой нямаше да я види.

Прикриването на бедността изисква тежки жертви и колкото и храбра да беше девойката, не можеше да не се измъчва, но вроденото ѝ добро настроение скоро надделя. Руфин си беше направила първобитна, но много удобна пералня на бързата и пълноводна река,

която течеше на края на поляната. Когато се озова там, Розалин потопи в хладната вода единствената си рокля.

В този ранен утринен час никой нямаше да я види. От другата страна на реката се простираше паркът на Валироз, където Розалин беше направила първите си стъпки.

Розалин избягваше да погледне всичко, което можеше да ѝ отнеме смелостта, и навеждайки глава, се залови грижливо да пере роклята си. Трябваше скоро да свърши, защото слугите от замъка можеха да я забележат и много щяха да се учудят на тясната ѝ и къса розова рокля и на черните ѝ лъскави коси, разпилени в прелестен безпорядък по раменете.

Докато малките ѝ ръце работеха бързо, птичките се събудиха в гнездата си и запяха. Слънцето блесна и обля в розова светлина поляната, парка и рекичката.

Тогава Розалин забрави бедността и грижите си, забрави всяко благоразумие и затананика весело с хубавия си и ясен глас, но скоро толкова се увлече, че запя с пълно гърло една стара игрива песен.

Гласът ѝ не беше нито много силен, нито много хубав, но ясен и неизразимо свеж. И това беше гласът на пролетта, която пееше в тази ранна юнска утрин, когато хилядите рози от парка на Валироз разтваряха натежалите си от роса пъпки, хубав глас, пълен с недоизказани обещания и примамваща сладост.

Кой би устоял на този зов? Кой би бил толкова мрачен и обезсърчен, за да бяга от живота, който пее? Кой не би дошъл, неудържимо привличан, към тази разцъфнала пролет?

Розалин продължаваше да пее. Наведена над бистрата вода, тя приличаше на цвете. Малко полско цвете, което някой магьосник беше превърнал в стройна и пъргава девойка с хубаво невинно лице и топли блестящи очи.

Пролетта беше преобразила този скромнен къс гасконска земя в приказен кът, където и най-баснословните и невероятни приключения изглеждаха възможни. Пепеляшка переше в пеещата вода на потока грубата дреха, която трябваше да скрие красотата ѝ.

Да, така е. Това е халюцинация, която е следствие от безсънните нощи и успокоителните лекарства. Какво прелестно видение. Няма ли да е по-добре да седиш неподвижен, за да не пропъдиш прекрасния образ с някое неразумно движение или пума?

Изведнъж Пепеляшка вдигна глава, розовото ѝ лице беше осветено от две живи очи, които се впиха в непознатия, разширени от изненада и скоро от ужас.

С едно движение Розалин се изправи на крака, но не можа да избяга, а остана прикована на мястото си, смразена от ужас.

Тя никога не вярваше в привидения, за които Руфин често ѝ приказваше, но това, което беше пред очите ѝ, преминаваше всички граници и малкото ѝ сърце биеше лудо.

— Изплаших ли ви, извинете!

Гласът беше приятен.

Розалин простря умолително ръцете си:

— За бога, кой сте вие?

Един мъж я гледаше от другия бряг на реката. Той беше много едър и малко приведен и се навеждаше напред, за да я види по-добре. Сянката на силно нахлупената му шапка скриваше очите му, но това, което ужаси Розалин, беше съвсем черната долна част на лицето.

— Кой сте вие? — повтори тя.

Отговорът последва бавно и гласът изглеждаше сломен:

— Един нещастник!

Тази единствена дума беше достатъчна, за да се трогне доброто сърце на Розалин и тя почти забрави уплахата си, повтаряйки:

— Един нещастник!

— Да, един човек, лишен от всичко, човек, когото всички отблъскват, от когото всички се страхуват и бягат, който няма приятел.

— О, много съжалявам!

Розалин не се страхуваше вече.

— И защо — попита тя, — защо ви избягват, кажете, защо всички се ужасяват от вас?

Човекът наведе глава. Признанието му беше мъчително.

— Аз съм обезобразен — каза най-после той. — Една злополука ме направи толкова грозен, че никой не може да ме гледа, затова съм принуден да се крия.

— А вашето семейство?

— Нямам семейство. Единственият роднина, който имам и който е извънредно добър към мен, ми е съвсем чужд по характер и аз страня от него толкова, колкото ми е възможно.

— Значи вие винаги сте сам?

— Не — каза той горчиво, — имам една неразделна приятелка, която ме следва винаги и навсякъде и която вечер бди над леглото ми — скръбта, която ме измъчва и никога няма да ме напусне.

— О! — каза девойката съчувствено. — Не губете смелост. Господ ще ви помогне.

— Господ ме е изоставил.

Поразена, тя отстъпи крачка назад.

— Съжалявам ви още повече, задето мислите така — каза тя кротко. — Струва ми се, че най-голямото ви нещастие е, че сте изгубили вяра в Божията милост.

— Ето моето най-голямо нещастие! Вижте го!

Той повдигна леко шапката си. Тогава тя видя, че обезобразеното му лице беше покрито с черна маска, която покриваше и цялото му чело. Две живи очи дебнеха неспокойно впечатлението ѝ.

— Е, добре, още ли не сте избягали, още ли не сте припаднали? Та какви са вашите нерви? Но вие виждате само превръзката, а това, което тя скрива, е отвратително. Нищо в света не е по-ужасно от моето нещастие.

Отговорът на Розалин беше ясен и твърд:

— По-добре да сте нещастен, отколкото виновен.

Той не отговори, но наведе глава. Увлечена, Розалин повтори:

— По-добре е да сте нещастен, отколкото виновен. Колкото и да страдате, колкото и да сте нещастен, остава ви Бог — и този приятел струва повече от всички земни приятели.

— Вие сте млада — засмя се човекът горчиво, — но почакайте малко, когато животът ви поднесе изпитанията си, когато на свой ред бъдете нещастна и болна, когато изгубите всичко, което сте обичали... Когато настъпи и за вас времето на изпитанието, тогава ще ви попитам какво е останало от вашите химери!

— Това време е настъпило за мен — каза тя спокойно.

Той я погледна. Момичето беше така красиво, така чисто в бедната си износена рокля!

Розалин разбра погледа му. Тя имаше здраве и младост — дарове, които бяха скъпоценни за един неизлечимо болен. Той не виждаше мъката в нейния живот и тя не се поколеба да каже:

— Аз съм бедна, толкова бедна, че тази сутрин бях принудена да изпера тайно единствената си рокля на потока. И моето положение не е

много весело, съгласете се!

— Какво значение има бедността, когато сте здрава?

— Да, но тази, която обичам, която замества майка ми, е болна и аз нямам необходимите средства, за да ѝ възвърна здравето. Има дни, когато парите не ни достигат даже за лекарства, но вие не познавате тази мъка, защото сте сам... и може би не сте толкова беден, колкото нас. Вие живеете в замъка.

— А, това ли възбужда завистта ви? — каза той. — Знаете ли при какви условия живея там? Но вярвайте ми, замък или хижа е все едно, само щастие да ги обитава. Не губете времето си в безполезни съжаления и понеже още вярвате в Бога, приемоте безропотно скромното място, което ви е отредил.

Тя почувствува презрението му и благородната ѝ кръв се събуди.

— В очите на света аз не съм на мястото, което ми е отредено. Аз се наричам Розалин дьо Сент Гол, родена съм в този замък и в чест на моето раждане са засадени поляните с розовите рози.

Тя млъкна. Старите спомени я натъжиха. Необикновеният ѝ събеседник също млъкеше и размишляваше. Изведнъж те се усмихнаха един другиму като стари приятели.

— Извинете ме — каза той, — не ви познах.

— О! — отговори девойката с пленителна простота. — Какво от това, че сте взели дъщерята на старите владетели на замъка за някоя перачка. Няма никакво значение, но вярвам, че се убедихте, че не само вие сте нещастен. Ние сме близки по съдба.

Той каза развълнувано:

— Дано Бог да ви запази от съдба като моята.

Розалин се засмя радостно.

— Виждате ли, че не сте толкова невярващ, както казахте. Току-що се помолихте на Бога за мен.

Години бяха минали, откакто не беше се молил, и по-късно той си спомняше с голяма радост, че за първи път се бе обърнал към Големия приятел, молейки се за Розалин.

Тази сутрин той само се усмихна слабо.

— Аз съм скаран с молитвите. Та и какво бих могъл да искам?

— Всичко, защото всичко ви липсва.

Той знаеше, че всичко му липсва, но неоспоримата истина, изречена от тези невинни уста, му причини болка. Розалин продължи,

без да подозира мислите му:

— Поискайте му всичко, каквото нямате... Здраве... богатство...

— И богатство ли? — каза той подигравателно. — Мислите ли, че ми е толкова необходимо?

Розалин размисли. Тя беше слушала да разказват, че господарят на Валироз беше приютил в замъка един възрастен и болен роднина и не се поколеба да каже:

— Да, богатството ви е необходимо, за да ви даде независимост, за да ви осигури старините.

Непознатият попита:

— Значи според вас това е единственото нещо, което мога да очаквам от бъдещето? Осъден съм да остареея, без никаква обич да ми помогне да понеса скръбта си?

— О, не, това е много тежко! Представям си какво би станало с леля ми, ако нямаше около себе си сестрите ми и мен. Трябва Бог да ви изпрати някой, който с обичта и нежните си грижи да сподели старините ви!

Тя и не подозираше ужасната ирония, която се криеше в думите ѝ. Трудно е да разговаряш с човек, когото не виждаш и чиито мисли ти са съвсем неизвестни. Девойката продължи:

— Поискайте също и радост. Няма толкова тъжен живот, от който да не може да се създаде щастие.

Човекът се изсмя.

— Даже и от моя? Това е милосърдна лъжа, която няма да посмеете да повторите, ако видите чудовищното ми лице.

Тя се приближи към него толкова, колкото ѝ позволяваше реката, и напевният ѝ глас се понесе над водата:

— Вие сте грозен, вие сте стар и беден, но можете да бъдете щастлив, ако вместо да се бунтувате, кажете: „Господи, никога нищо няма да ми липсва, ако си винаги с мен“.

Настъпи дълго мълчание. Високите тополи, в които шумеше утринният ветрец, се оглеждаха в бистрата и бърза вода на реката. Птиците запяха по-силно. Лицето на Розалин изглеждаше по-чисто и очите ѝ по-благии.

На Реми Вилиан се стори, че се събужда от някакъв кошмар, който постепенно изчезваше и отнасяше със себе си ужаса и отчаянието.

Той протегна ръка, като че искаше да помоли Розалин да продължи да му говори, но в този момент черковната камбана заби за утринната молитва и малката фея на Надеждата стана отново смирената Пепеляшка.

— Сбогом — чу се хубавият ѝ глас. — Трябва да си вървя. Времето напредна. Не забравяйте това, което ви казах!

Той искаше да я повика, да ѝ разкрие истината, да попречи на недоразумението, което можеше да възникне между тях.

Вече беше късно. Девојката тичаше по нацъфтялата поляна и роклята ѝ беше само едно малко розово петно. Тогава мъжът каза с жар:

— Бъди винаги с мен!

Той не знаеше точно към кого отправяше молбата си — към Божествения приятел или към едно смирено и нежно човешко същество.

ГЛАВА IV

Тази вечер Ернест Вилиан, веселият младеж и любезният господар, се завърна от Тулуза, където беше отишъл да вземе автомобила си. Той влезе в розовата градина точно когато залязващото слънце опожаряваше хоризонта и остана много изненадан, когато забеляза една позната сянка да се разхожда между алеите.

— Здравсти, стари приятелю, значи си по-добре, щом си излязъл навън и се разхождаш като истински човек.

При тези думи Глория Патри, скрит зад една огромна арка, отрупана с рози, погледна накриво болния господин.

Тази личност никак не му харесваше. От онзиденшния си шпионаж той не беше успял да се срещне с него лице в лице... но още толкова други неща нарушаваха спокойствието му... Господинът например си позволяваше да спи целия ден със затворени капаци на прозорците! Нещо нечувано в историята на Сент Гол, най-почтеното село от всички села на света! В замяна на това през нощта болният кръстосваше парка и блъскаше хората, които най-невинно се изпречваха на пътя му... Но най-ужасното беше, че той говореше с невидими духове. Глория Патри се беше уверил в това тази сутрин към четири часа на брега на потока.

И ето че сега от думите на господин Ернест се разбираше, че вуйчо му не е истински човек. Моментът беше решителен и трябваше да се бди.

Нощта настъпваше бавно, а Глория Патри, скрит зад цветята, не губеше търпение. Когато той видя, че вуйчото и племенникът седнаха на една скамейка и заговориха спокойно, главният пазач на парфюма на розите напусна скривалището си и се отправи важно към тях.

Господин Реми, винаги мрачен и приведен, му вдъхваше тайнствен ужас, но присъствието на веселия и любезен господин Ернест го успокояваше.

Старецът откъсна няколко от най-хубавите рози и ги поднесе на младия си господар.

— Благодаря — каза Ернест, — но защо сте избрали само розови рози? Предпочитам жълтите и даже белите.

— Хъм — каза Глория Патри, — бялата вече не се брои, докторът каза, че скоро ще умре. Сърцето ѝ е болно.

Гръмкият смях на Ернест се понесе из градината.

— Говорите за розите като за човешки същества.

— Зная какво говоря — отвърна обидено Глория Патри. — Бялата роза ще умре скоро, защото е стара и болна и тогава Червената роза и сестрите ѝ ще останат без късче хляб.

— За кого говорите? — попита Ернест, разбирайки, че в случая има недоразумение.

Тогава двамата мъже изслушаха очаровани поетичната история на розите от Сент Гол.

— Госпожици Сент Гол живеят заедно с леля си, Бялата роза, тук, в Оранжерията, както подобава на всички благородни цветя — завърши Глория Патри. — Не забравяйте: най-голямата — гордата Матилд — е Червената роза, втората — красивата Жилберт — е Жълтата роза, и най-малката — Розалин — Розовата роза.

— Значи розите живеят още — усмихна се Ернест. — И аз да не подозирам нищо! Чудно защо докторът не ми е казал!

— Докторът е настойник на Розите, той замества баща им.

— Той е настойник на Розите и нищо не ми е казал — повтори Ернест. — Това е некрасиво от негова страна... но ето че идва, чакай да му кажа...

— Отивам си — прекъсна го Реми — и те оставям да го забавляваш.

Ернест, привикнал на странностите на братовчед си, не се учуди и стана да посрещне доктора.

Господин Гино идваше по алеята, придружен от Бернар, но от очите му не убягна една сянка, която се промъкваше крадешком между храстите. Докторът се зарече да не издава учудването си — това беше единственото подходящо държане в случая.

— Възхитен съм да ви видя отново — каза той на Ернест. — Идвам да се осведомя за болния.

— Вашият болен е по-добре. Даже може и да го видите, но първо елате да ви разведе из парка. Въпреки че го познавате много добре, сигурен съм, че прелестите му не са ви омръзнали.

Прелюбезен, Ернест завлече доктора из обширната градина, късайки от време на време розите, които привличаха вниманието му.

— Коя предпочитате, докторе?

— А — каза старият човек, — безразлично ми е. На моята възраст човек престава да се занимава с такива детинщини.

— Колко сте строг. Аз, каквото и да казва Реми, който превъзнася Розовата, предпочитам Жълтата, най-красивата сестра... или може би другата... гордата Червена роза.

Подигравателният тон на Ернест накара доктора да повдигне веждите си. Ернест продължи невъзмутимо:

— А вие, докторе, няма ли да ми кажете вашето мнение? Кажете ми само как са дробовете и сърцето на Бялата роза, която е болна и стара и скоро ще умре?

— Какви са тези гатанки? — попита господин Гино, готов за борба.

— Каква е тази мистерия? — попита другият. — Защо скрихте така старателно от мен съществуването на госпожици Сент Гол? Сам Глория Патри ще ви каже, че не сте си изпълнили дълга. Отдавна царят на розите трябваше да посети розите на Сент Гол!

— Госпожица Изьолт е болна и поради това вратата на дома ѝ е затворена за всякакви посетители — каза докторът. А по не особено любезния израз на лицето му се четеше: „И аз нямам намерение да я отварям на буен младеж като вас“.

— Какъв страшен човек! — провикна се закачливият младеж. — Да не би да мислите, че ще отвлека и трите ви възпитанички наведнъж? Какво хубаво мнение имате за мен!

Отговорът на доктора припомни на Ернест чувствата, които дължеше на едно семейство, изпаднало в нещастие.

— Госпожици Сент Гол живеят в бедност и самота и смятам, че основният ми дълг като настойник е да покровителствам тяхното усамотение. Те са достойни за най-голямо внимание и почит.

Откровеното лице на Ернест се помрачи:

— Докторе, аз не исках да ги обидя.

— Простете на това хлапе — каза един приятен глас зад доктора. — Неговото сърце е по-добро от главата му.

Господин Гино се обърна рязко. Най-после той можеше да види необикновената личност, която толкова го беше заинтригувала, но

очакванията му бяха излъгани.

У Реми Вилиан нямаше нищо необикновено. Той беше много висок, но малко приведен и се подпираше на здрав бастун. Беше завит с огромно черно палто въпреки топлината на ясната юнска вечер. Извънредно живите му очи, които едва се виждаха под нахлупената шапка, изненадаха доктора. Той очакваше да срещне съвсем друг поглед.

Действително Глория Патри трябва да е бълнувал. Къде е черната маска, за която разправяше? Прошарена брада покриваше страните на болния. Бяла превръзка закриваше носът и брадата, а устата едва се виждаше. Показвайки парчето плат, което покриваше лицето му, Реми каза с примирение.

— Виждате, невралгията още не е минала.

Ернест се обърна бързо към доктора и каза:

— Сигурен съм, че ако братовчед ми сложи най-последен край на този маскарад, невралгията му ще мине много по-бързо. Кажете му, докторе, че въздухът не е толкова опасен, колкото мисли.

— Течението е много вредно за невралгията... но по-добре да оставим на спокойствие скромната ми личност — заяви вуйчото с тон, който не допускаше възражение.

Ернест млъкна и докторът отново се възхити от този послушен и добре възпитан племенник.

Междувременно господин Вилиан предложи да седнат. Той беше извънредно учтив и умението му да разговаря приятно и забавно очарова доктора. Двамата братовчеди, всеки по свой начин, бяха много приятни. Докато младият пленяваше с откритото си лице и непринудена веселост, другият, чието измъчено лице едва се забелязваше, завладяваше с финия си ум и голямата си култура.

Докторът прекара чудесна вечер и със съжаление отбеляза, че трябва да си върви. Поканиха го да ги посещава по-често и той прие на драго сърце.

Възрастният човек беше забравил злополучните думи на Ернест по повод на възпитаничките му, когато Реми, без да се страхува от гнева на доктора, заговори отново за тях:

— Сигурно дамите Сент Гол съжаляват много за розовите си градини.

При тези думи Ернест се залови да къса някои от най-хубавите рози. Вуйчо му го спря.

— Остави тази грижа на доктора, приятелю мой. Розите ще бъдат много по-добре посрещнати, поднесени от него, стария приятел, отколкото от нас, новите собственици на замъка.

Трогнат от деликатността му, докторът взе по няколко пъпки от всеки цвят и благодари на Реми от името на възпитаничките си.

Разделиха се в чудесно настроение и господин Гино се отправи към Оранжерията.

Той намери четирите жени събрани в градината, поднесе им розите и разказа за посещенията си в замъка. Той едва спомена името на Ернест и надълго и нашироко разказа за ценните качества на Реми, радвайки се, че е открил такъв приятен и рядък събеседник.

Госпожица Изьолт седеше съвсем бледа във фотьойла си и изглеждаше откъсната от света, но племенничките ѝ слушаха с любопитство разказа на доктора.

— Смешно семейство са нашите чудни съседи — заяви Матилд. — Този братовчед, който всъщност бил беден вуйчо, приет по милост от богатия млад роднина, много ме интересува.

— Другият ме интересува много повече — обади се Жилберт. — Намирам, че е много красиво от негова страна, млад и богат, да се погребее в такъв забутан край заради някакъв стар маниак.

Розалин се възмути:

— Как можеш да го наричаш така? Той е толкова нещастен! Скръбта му е безгранична. Само да го беше чула как се окайваше!

Последваха три учудени възклицания:

— Значи ти го познаваш?

Розалин се изчерви малко и призна:

— Говорих с него тази сутрин.

Матилд погледна сестра си с неописуемо презрение.

— Ти си сторила това! Ти си говорила с непознат, ти, една Сент Гол, в чиято къща той живее!

Розалин си помисли, че тази сутрин нито една подобна мисъл не ѝ беше минала през ума и изведнъж ѝ се видя много трудно да разкаже необикновеното си приключение, но един поглед на доктора я насърчи. Тя седна на тревата до леля си и започна:

— Перях роклята си на потока...

Изпълненият с ужас вик на Матилд я прекъсна, но Розалин, чувствайки подкрепата на леля си и стария доктор, продължи разказа си:

— Беше много рано, мислех, че съм сама и запях. Изведнъж забелязах човек на другия бряг на реката, точно срещу мен. Отначало помислих, че е човек като всички други и не се уплаших... но когато той повдигна главата си...

— Но това е истински роман! — заяви Жилберт, заинтригувана.

— Нещо повече от роман! — отговори малката. — Стори ми се, че се връщам назад към средните векове, по времето на тайнствените приключения, защото човекът, който ме гледаше, носеше черна маска.

Жилберт се смееше, Матилд се възмущаваше, госпожица Изьолт не се обади. Докторът беше най-учуден от всички. Да не би случайно Глория Патри да е имал право?

— Продължавайте, скъпа — каза той бързо, — и не пропускайте никакви подробности.

Розалин разказа подробно цялата случка. Тя говореше, без да откъсва погледа си от очите на леля си, и хубавото ѝ лице слабо поруменяваше при спомена за тъжните думи на непознатия.

— Лошо ли съм постъпила, лельо? — попита тя, като свърши. — Той изглеждаше толкова нещастен, че не можех да му откажа съчувствието си.

Погледът на болната придоби още по-голяма благост.

— Добре си направила, дете. Милосърдието е Божие задължение и бъди щастлива, че ти, бедната, си намерила по-беден от тебе, комуто да помогнеш.

Възмущението на Матилд избухна.

— Трябваше да избягаш и да не говориш с непознат. Ти, една Сент Гол, си оставила да те изненадат, когато си прала дрипите си на потока. Ти си унижила името ни в очите на този човек. Действително си глупачка и отсега нататък ще бдя над тебе и няма да излизаш от къщи...

— Е, е, не се увличайте толкова, красавице моя — каза докторът. — Изглежда, забравяте, че аз, настойникът, имам още право да заповядвам тук. Имам достатъчно доверие в Розалин, за да я оставя свободна да прави каквото си иска и вие ще ми доставите голямо удоволствие, ако последвате моя пример.

Матилд се опита да го срази с погледа си.

— Значи според вас това смешно и грозно приключение е хубаво? Какво ще кажете за тази среща с непознатия, какво ще кажете за приятелския разговор с този неизвестен човек?

— Приключението на Розалин не е нито смешно, нито романтично и аз одобрявам държането ѝ към господин Реми Вилиан, когото познавам отскоро, но вече много ценя. Сега да забравим тази среща, която няма да се повтори, понеже Розалин не може да пере всеки ден роклята си. Ако някога срещнете отново вашия събеседник, малката ми, ще го поздравите много учтиво, но не вярвам той да поднови разговора си с вас. Това не отговаря нито на характера му, нито на възрастта му.

— А, той е стар! — каза Жилберт разочарована.

Докторът отговори:

— Сигурно е на моята възраст, ако се съди по сивата му брада.

Той стана, сбогува се с госпожица Изьолт и я увери, че състоянието ѝ се е подобрило. Младите момичета го изпратиха до пътя.

— Е, добре — каза той, — размислихте ли? Намерихте ли някакво средство, за да подобрите положението си?

Жилберт побърза да отговори:

— Да, докторе, почти намерихме. Познавате ли братовчедка ни Жан, госпожица Дьо Боналюр?

Докторът познаваше въпросната братовчедка. Тя беше екстравагантна и почти разорена стара мома, която прекарваше живота си из замъците на роднини и приятели. Много сърдечна, но луда глава, госпожица Жан беше най-опасната съветничка за млади момичета с погрешни схващания, ожесточени от бедността.

Жилберт продължи:

— Тя отдавна е съобщила на леля Изьолт, че иска да ни посети, ще я помолим да дойде по-скоро и сигурно ще ни даде някоя добра идея.

— Не мисля — отговори докторът.

Матилд подкрепи сестра си.

— Леля ще бъде очарована от посещението ѝ и при това то няма да ни струва нищо. Братовчедката Жан познава живота много по-добре

от нас, тя поддържа връзки с всичките си роднини и може би ще ни помогне.

Докторът не скри недоволството си, но момичетата не го слушаха. Двете по-големи, в общо съгласие, рядко между тях, започнаха да обсъждат кога и как да поканят братовчедката.

Господин Гино ги остави, отвеждайки Розалин напред.

— Скъпа — каза той доверително, — ще ви попитам нещо. Тази сутрин господин Вилиан носеше ли черна маска?

— Но да, докторе, твърдя със сигурност това, което видях: черна маска покриваше цялото му лице.

Докторът се замисли, после заяви:

— Хъм! Странностите на този болен нямат край! Колко ли други още ще видим!

Той и не предполагаше колко вярно беше предсказанието му!

Същата вечер Руфин, прибирайки се тичешком в Оранжерията, развълнува цялата къща с разказа си.

— О, госпожици, какви работи видях! Видях багажа на новите господари на замъка! Ах, какви неща! Глория Патри ме заведе да гледам. Вярвайте ми, струваше ми се, че никога няма да изпразнят колите. Но най-хубавото, най-красивото от всичко беше онази жена!

— Каква жена?

— О, госпожици, една съвсем черна жена, толкова черна, че Глория Патри и аз избягахме. Да, госпожици, кой би повярвал — негърка в Сент Гол! Частна дума ви казвам, видях я!

Жилберт и Розалин се заливаха в смях, а Матилд каза:

— Добре, разбрахме, но още веднъж да не си отишла да говориш с хората от замъка. Ти не трябва даже да ги поглеждаш. А сега, ако главата ти не е съвсем замаяна от величието на новите ни съседи, върви да приготвиш вечерята.

Руфин отиде в кухнята, където я чакаше работата.

Розалин и Жилберт я последваха.

— Ето ти необикновени хора — започна по-голямата. — Черна готвачка, черен господин...

— И господинът ли е черен? — изписка Руфин и ужасена хвърли картофа, който белеше.

— Аз го видях тази сутрин — заяви Розалин сериозно — и уверявам те, че лицето му беше черно.

— Майчице! — прошепна Руфин отчаяно. — Какво ще правим с тези съседи? Може би господинът и готвачката са роднини, щом си приличат толкова много?

— Не — каза Жилберт тихо. — Те не са роднини, но негърката е била кърмачка на господина и понеже бозал черно мляко, лицето му станало съвсем черно.

— Значи това е заразно, значи черното прихваща? — попита ужасено наивното момиче.

— Да — потвърди Жилберт, — прихваща, но има предпазно средство. Трябва да гледаш човека право в лицето, да застанеш само на левия си крак, да вдигнеш три пъти ръцете си към небето и да кажеш на висок глас: „Не съм толкова глупава, колкото изглеждам“. Като чуят това заклинание, негрите се плашат и бягат.

Розалин измъкна Жилберт и остави Руфин да се занимава с вечерята, а тя, успокоена, си мислеше: „Това е хубаво средство и трябва да го кажа на Глория Патри.“

ГЛАВА V

Цяла нощ Глория Патри не затвори очи.

Напразно Бернар го убеждаваше да не се страхува от Мира, негърката. Нищо не можеше да убеди пазача на парфюма на розите в безобидността на старата готвачка. Призори, овладявайки страха си, той събра сили да се надигне от леглото си и да излезе да подиша свежия утринен въздух. Внезапно една щастлива мисъл го осени. Ако негърката е действително дяволско изчадие, светената вода ще я накара да избяга. Глория Патри взе едно шише и се отправи към селската черква, където намери и приятелката си Руфин. Смахнатият ѝ довери щастливата си идея, а тя му съобщи на ухото средството на госпожица Жилберт.

Така, двойно осигурен, Глория Патри се почувствува готов да се опълчи на цял полк негри и смело пое обратния път към замъка. В парка той срещна младия господар, който с ръце в джобовете се разхождаше из цъфналите алеи.

— Откъде идвате толкова рано? — попита любезно Ернест.

— Много е просто — обясняваше му Глория Патри. — Трябва само да се снабдите с малко светена вода, а такава винаги може да си набавите, защото в случай на нужда свещеникът може да благослови цялата река.

— Ами ако настане суша? — попита сериозно Ернест.

Глория Патри замахна победоносно.

— Е, тогава ще употребите средството на госпожица Жилберт. Тя е чела много книги и много знае. Вижте, не е мъчно!

И Глория Патри, като застана на левия си крак, изрече тържествено три пъти заклинанието.

— Не е лошо — заяви Ернест, който успя да сдържи смеха си. — Тази госпожица трябва да е страшно умна. Коя е тя? Селската учителка ли?

— Не, господине, тя е втората госпожица Дьо Сент Гол — Жълтата роза.

— Аха, разбирам — промърмори Ернест заинтригуван.

— На колко години е тази госпожица?

— Мисля, че е на двадесет.

— Хубава ли е?

— Сигурно, господине — отговори Глория Патри със снизхождение. — Нали ви казах, че Жълтата роза е най-красивата, най-благоуханната... Вчера навечер господин Гино и свещеникът се разхождаха и разговаряха за госпожици Сент Гол... И аз чух от него да казва: „Струва ми се, че съвършенството на госпожица Жилберт е дар от Бога“, а намусеният настойник отговори: „Кой знае, може и да е от дявола!“.

Разказът на Глория Патри задоволи немирния младеж. Той нахлупи шапката си с бързо движение, прие вид на завоевател и попита:

— Къде живее Жълтата роза?

— У дома си, господине, с леля си и сестрите си. Цялото наследство на Сент Гол е продадено: замъкът, чифлиците и земите. Остана само Оранжерията на брега на потока и там живеят Розите.

— Да не би да искате да кажете, че дамите Сент Гол живеят в Оранжерията? — учуди се Ернест.

— Но да, господине. Те се крият там и само докторът има достъп до дома им.

— Ще видим — процеди през зъби Ернест.

Той се канеше да разбере по-големи подробности за семейството Сент Гол, когато забеляза Мира, с поднос в ръце, да се приближава към тях. Глория Патри я видя едва когато беше съвсем близо до него. Той реши, че няма достатъчно време да изпита средствата си и се спусна да бяга, за да се заключи в стаята си.

Развеселен от бягството, Ернест прегледа разсеяно писмата, които Мира му беше донесла. Мислите му бяха завладени от разказа на Глория Патри и той съжали, че не можеше да продължи забавния разговор.

„Да отидем да потърсим Розите — помисли си той. — И толкова по-зле, ако докторът се сърди.“

Ернест се отправи към рекичката, за която му беше говорил Глория Патри, и се спусна по брега, оглеждайки околностите, но

паркът беше много обширен, времето горещо и слънчево и нашият герой скоро изгуби търпение. Той се умори и седна на тревата.

Седнал под сянката на един стар бук, Ернест се вслушваше в игривия шум на потока. Скоро безполезното чакане му омръзна и тъкмо беше решил да си тръгва, когато весел и приятен смях го закова на мястото му.

Радостен и оживен смях долиташе от другия бряг на потока. Ернест стана безшумно. Той предчувстваше кой се смее там и с бдителността на индианец по пътеката на войната напусна тихо мястото си и се скри зад един жив плет, откъдето свободно можеше да наблюдава цялата околност.

Той забеляза старата Оранжерия на Гол, скътана при един остър завой на реката. Чудното убежище на последните потомци на благородната фамилия беше с огромни прозорци. До главната постройка се забелязваше по-малка, която, изглежда, беше обитавана от госпожиците Сент Гол. Обширната поляна се простираше пред Оранжерията.

Всъщност постройката беше на втори план в картината, която се разкри пред очите на Ернест, и това, което той видя на първи план, го очарова много повече. Впери очи и наостри уши, готов, без да го гризе съвестта, да не пропусне нищо от разговора, който се водеше на отвъдния бряг.

Поляната беше току-що окосена и млади косачки трупаха сеното на копи с повече старание, отколкото опит. Работата не беше много лека, затова най-младата, облечена в износена розова рокля, се отпусна безцеремонно на земята и се провикна:

— Ох, да си починем малко!

Друга девойка последва примера ѝ. Тя беше висока, с красив бюст. Ернест я гледаше очарован. Въпреки че роклята ѝ беше съвсем обикновена, за опитното око на младежа не останаха скрити кокетството и старанието, които момичето беше вложило в облеклото си. Гледайки прекрасната ѝ фигура и вродените ѝ грациозни движения, човек не забелязваше грубия сив плат, който я обгръщаше.

Двете уморени работнички, седнали една до друга на брега, започнаха да викат и третата девойка, която продължаваше да работи.

— Ела да си починеш. Ще свършим след малко.

Момичето се подчини веднага, приближи се до реката и извика с провлечен глас:

— Олеле, че е горещо. Струва ми се, че ще завра.

„Хъм — помисли си любопитният младеж, — да не би пък тази да е Роза? По-скоро ми прилича на зелка!“

Руфин продължи оплакванията си:

— Ще пукна, госпожици! Цяло нещастие е да работиш по такава време!

Тя се отпусна тежко до другите две момичета.

— Не говоря за себе си — продължи тя. — Аз съм родена в сеното, но вие, госпожици Сент Гол, не сте създадени за такава работа! Тъжно е, тъжно!

— А! — каза по-малката, чиито весели очи блестяха. — Лъжеш се, Руфин. Може да е трудно, но не е тъжно. Помисли колко много се смяхме!

Усмивка грееше още на лицето ѝ.

Наивната Руфин продължи:

— Вярно, госпожице Розалин, и не мога да разбера защо се смеете толкова много с госпожица Жилберт, когато си спомняте за черния човек. Аз умирам от страх, като се сетя за него.

Ернест заслуша с още по-голямо внимание.

— Изглежда, че Валироз е станал много страшен — продължи момичето. — Появили са се изневиделица някакви черни маски... Не мога да се начудя как докторът се осмелява да ходи още там. Сигурно не се страхува от нищо!

Руфин имаше толкова учуден вид, че двете девойки избухнаха във весел смях.

— Как можете да бъдете толкова весели? — чу се хубав и надменен глас и притежателката му, красивата Матилд, появила се незабелязано на поляната, се запъти към трите момичета.

Зад живия плет закачливият Ернест повдигна леко шапката си и се поклони на надменната и прелестна новодошла.

Матилд изглеждаше много ядосана. Тя упрекна сестрите си за безгрижието им, когато такива неприятности ги измъчваха.

— Мислиш ли, че сме ги забравили? — отговори троснато Жилберт. — Сигурно ни тежат повече, отколкото на тебе, защото докато ти се излежаваше, ние дойдохме тук, за да работим.

Матилд повдигна презрително красивите си рамене и попита:

— Докога ще се занимавате с тази смешна работа?

Здравият разум на Руфин се разбунтува.

— Но, госпожице Матилд, ние не можем да платим на никой да я свърши!

— Да платим! Да платим! Вечно повтаряте тази грозна дума.

— А! — отговори невинно Руфин. — Да платим! Не е толкова грозно, колкото е мъчно!

— Вярно — продължи Жилберт. — Да платим! Но как като не можем?

— Много сме нещастни!

— Докторът има право — каза и Розалин. — Трябва да намерим някакъв начин, за да излезем от това безизходно положение.

— Какво значи това? — запита Руфин.

Жълтата роза отговори:

— Това значи, дете на природата, че трябва да се постареем да станем отново богати или поне не толкова бедни, колкото сме!

— Да, положението ни е ужасно — прибави Матилд. — Братовчедката Жан трябва непременно да дойде, за да ни помогне. По-добре да напуснем страната, отколкото да понесем такова падение. Аз не знам вече какво да правим.

— И аз не знам — въздъхна Жилберт.

Розалин каза, изпълнена с надежда:

— Но ако работим? О, зная, че ще започнете отново да ми се подигравате за смешните ми бродерии, но при все това досега и вие не сте направили нещо по-добро.

— Това е много мизерно средство и ни осъжда на убийствен живот — заяви Жилберт. — Потомките на Сент Гол заслужават по-добра съдба.

— Тогава?

— Тогава — сигурна съм, че и братовчедката Жан ще е на моето мнение — ще направим като всички нещастнички от нашата класа: ще се постареем да си намерим богати мъже и по този начин ще си възвърнем живота, за който сме създадени.

— Какви груби сметки! — каза Розалин възмутена.

Матилд се подигра.

— А къде ще го откриеш богатия мъж, който ще ти възвърне старото положение? Ще дойде да ни потърси в Оранжерията ли? Ще открие ли благородната ти кръв под дрипите?

— Открих! — провикна се Руфин доволна и стана, за да съобщи сензационното си откритие. — Трябва да се омъжите за господаря на Валироз!

Луд смях последва думите ѝ. Въпросният господар, скрит зад оградата, започваше добре да се забавлява.

— За кого? — попита Жилберт. — За черния човек, който изплашил толкова много Розалин, преди да поведат философски спор в четири часа сутринта, пред сапунената вода ли?

— Не, не — поклати глава Руфин, очарована от себе си, — не за него. Той е стар, грозен и беден.

„Бедният Реми — помисли си Ернест, — добре го наредиха!“

Руфин продължи:

— Не за него, а за другия, хубавия, младия, богатия. Чух, че винаги бил засмян и учтив. Глория Патри ми разказа, че бил много любезен.

— Хайде де! — провикна се Жилберт. — О, много ми харесва този младеж и съм готова да се омъжа за него даже, без да го познавам.

Матилд я погледна презрително.

— Ти си способна и на това! Да се продадеш — ти, Жилберт дьо Сент Гол, на някой простак, чието единствено достойнство са парите, с които ще те купи.

— А ти си способна на друго, Матилд дьо Сент Гол, ти си способна да се омъжиш за всеки, даже и за черния човек, колкото и да е отвратителен, само за да завладееш Валироз.

Двете съпернички се гледаха право в очите.

Розалин се намеси:

— Пак ли ще се карате за глупости?

— Глупости? Завладяването на Валироз? Колко леко гледаш на този важен въпрос, наивно дете — подигра се Жилберт. — Не виждаш ли, че сестра ти мечтае само за това?

— Да — каза голямата. — Аз мисля само за Валироз. Той е част от мене, обичах всяко негово кътче, обичах славното му минало и тихото му настояще. Старите му стени ме зоват. Не мога, не мога да живея далеч от него!

— Присадената Червена роза! — опита да се пошегува Розалин, но нещо в тона на сестра ѝ я беше трогнало.

Безкрайна скръб трептеше в гласа на Матилд и никой не се смееше, когато тя заговори отново:

— Завладяването на Валироз! Колко нощи съм мечтала за него! Но действителността е още по-горчива след опиянението на мечтите! Валироз е загубен!

— Защо загубен? — каза Жилберт. — Кой може да предвиди бъдещето? Кой знае какво ще ни донесе то?

И понеже и трите бяха много млади, устните им почти неволно изрекоха желанията им. Те бяха искрени и различни, както и характерите им.

— Да работим! — каза Розалин. — С труд и смелост ще завладеем отново замъка.

Жилберт, познаваща по-добре живота, се пошегува:

— Това е мъжка работа. Да се борим с женски оръжия. Една от нас трябва да се омъжи за новия господар на замъка и всичко ще бъде наред.

Матилд изправи гордо глава.

— Не, Валироз не може да бъде завладян с цената на един неравен брак. Трябва да търсим богат и благороден мъж, който от любов към нас да откупи замъка.

Розалин се засмя.

— Смятам, че сте малко смешни. Разполагате със замъка, като че ли непременно трябва да ви принадлежи. Той не е ваш, мои мили, и новите му господари ще решат дали да го продадат, или да го задържат.

— Глупачка! — каза Матилд с явно презрение. — Ти имаш характера на победените, на малките, на тези, които са доволни да бъдат бити.

— Не — каза Розалин с пламнали страни, — грешиш. Аз също страдам, но не искам да изгубя времето си в безплодни съжаления.

— Аз, аз ще се боря до края — провикна се с жар Матилд. — Да завладея Валироз е моето най-голямо желание и ще направя всичко, за да го осъществя!

— Омъжи се за черния човек или за племенника му — отговори Жилберт, — или не, отстъпвам вуйчото на теб, понеже си по-възрастна, а аз ще взема племенника.

Руфин се обади:

— Да, но трябва и той да иска да се ожени за вас, госпожице, и вуйчо му да хареса Червената роза... и после, може би те са женени.

Звънкият смях на Розалин последва думите на селянката.

Матилд се надигна високомерно:

— Вие сте две глупави малки момичета и никой не е искал ценните ви съвети.

Жилберт заяви на свой ред:

— Вървете да трупате сено и да мечтаете за кърпене, готвене и прочие приятни домакински задължения.

Розалин се поклони дълбоко на сестрите си.

— Вървете да се излежавате, мечтаейки за завладяването на Валироз, госпожици, но внимавайте само да не си пожелаете сърцето на един и същи мъж. Той не е благородник и вие не знаете даже как изглежда, но в очите на Жилберт той е богат, а в очите на Матилд е притежателят на Валироз. Това е достатъчно, за да стигне работата до война. Войната на двете рози!

— Защо не войната на трите рози? — извика засегната Жилберт.
— Ти прекалено се стараеш да минеш за безучастна, Розова роза! Кой знае дали и ти няма да вземеш участие в борбата...

— Никога! — отвърна девойката с пламнали очи.

По-голямата ѝ сестра отговори:

— Бъдещето ще ни разкрие и твоите карти, госпожице. Във всеки случай ние, способните на всякакви компромиси, не сме способни да разговаряме в четири часа сутринта с маскирани хора.

— Всъщност — каза Жилберт — ти си направила вече първата крачка.

Розалин вдигна хубавата си главичка.

— Никога няма да съжалявам за постъпката си и вие напразно се стараете да откриете нещо компрометиращо в нея. А няма и за какво да ми завиждате! Черният човек е беден, стар и грозен и не е господар на Валироз! Успокойте се, виждате, че не съм ви конкуренция!

Тя избяга, отвеждайки със себе си Руфин.

— Всичко хубаво! — провикна се тя. — Червената роза срещу Жълтата роза! Ура!

Двете по-големи сестри също напуснаха поляната и най-после Ернест излезе от скривалището си. „Ох — каза си той, протягайки

вдървените си крайници, — измъчих се, но не съжалявам. Понякога не е зле да се подслушва по плетовете.“ Тръгна към замъка. Закачливите му очи блестяха повече от обикновено. „Дръжте се, докторе — мислеше си той, — колкото и добре да пазите Розите си, ще вляза в градината ви.“

ГЛАВА VI

Два-три много топли и много спокойни дни минаха за Оранжерията и замъка.

Наближаваше празникът на св. Жан и розите благоухаеха още по-силно.

Ставаше задушно, обитателите на Оранжерията страдаха много от горещините, освен болната, на която тези високи температури подобриха състоянието. Младите момичета бяха почти винаги на поляната при потока, жадни за чист въздух и прохлада.

Розалин често занасяше там и ръкоделието си. Тази вечер, седнала на полегатия бряг на потока, тя бродираше старателно знаменитите дванадесет кърпички на една селска булка.

Жилберт се появи на поляната, когато сенките на тополите започваха да се удължават. Жълтата роза изглеждаше замислена. Тя се отпусна на тревата до сестра си и известно време следеше мълчаливо работата ѝ. Някакъв шум, който долетя от другия бряг на потока, ги стресна.

Угрижени, те погледнаха бързо, очаквайки да видят черния човек, но вместо него се появи миролюбивият Глория Патри, който ги поздрави благосклонно. Господин главният пазач на парфюма на розите си позволи да разговаря фамилиарно с бившите си господарки.

— Как е Жълтата роза? — попита той Розовата роза. — Изглежда много свежа въпреки горещината.

Розалин, погълната от работата си, отговори едва, но Жилберт отвърна закачливо:

— Поздрав, Глория Патри! Изглеждате много доволен от съдбата си.

— Как няма да бъда! Хубаво се живее с новия господар.

— Благодаря от името на старите — каза невъзмутимо Жилберт, — но кажете ми в какво се състоят задълженията ви? Сигурно чистите алеите или пък може би всяка сутрин лъските черния човек?

Отговорът на Глория Патри последва веднага:

— Няма черен човек, госпожице!

— Какво приказвате! Сестра ми го видяла преди два дни!

— Чудно! — облещи се Глория Патри. — Аз също го видях една вечер, но господин Ернест ми каза, че съм сънувал.

— Може, но аз съм сигурна, че не сънувах.

— Трябва да имате грешка — заяви Глория Патри. — Бернар ни каза, че вуйчото го болели зъбите, затова носел черна превръзка. Видях няколко пъти болния, въпреки че яде сам в стаята си. Срецнах го в парка и в коридора. Госпожици, вуйчото е толкова бял, както сме аз и вие. Мога да гарантирам за челото му, защото останалата част на лицето му е винаги скрита. Изглежда, че му растат мъдреците и от болки не може нито да яде, нито да спи, поради това той се вижда малко особен на някои хора — завърши с тон на превъзходство смахнатият.

И смятайки спора за приключен, той се отдалечи.

— Много бързате — подхвърли му подигравателно Жилберт.

— Трябва да изпратя господаря си, който заминава след малко с колата си без коне.

— Стар безумец! — прошепна Жилберт, гледайки превития му гръб. — Слушай, Розалин, нахалството на този идиот ме дразни. Ще изпълня намерението си на всяка цена!

— Кое? — попита Розалин с безпокойство, познавайки лудориите на сестра си.

— Знаеш, че утре ми е рожденият ден. Искам да си набера толкова рози, колкото ръцете ми ще могат да обхванат. Реших тази нощ да отида и да си набера.

— Ти си луда! — отговори по-малката. — По-добре кажи: да си открадна!

Жилберт вдигна гордо глава.

— Те бяха мои, преди да принадлежат на тези чужденци.

— О, Жилберт, как ще влезеш през нощта в чужд двор в дома на млад мъж!

— Той ще отсъства от замъка, миличка. Глория Патри го каза преди малко!

— Моля те, размисли!

— Размислих достатъчно. Знаеш, че когато си наумя нещо, ще го изпълня на всяка цена. Тази нощ ще вляза във Валироз и ще си набера

такъв букет, какъвто ми се иска. Оставям сърцето ти да ти подсказе дали да ме придружиш или не.

— Аз няма да дойда, разбира се.

— Искам от тебе само едно: да не ме издадеш.

— Мислиш ли, че ще отида да тревожа леля Изьолт с тази лудост!

— Аз имам предвид доктора, малка моя, добрия и очарователен настойник, който от известно време ни е лишил от приятните си посещения. Няма да имам нищо против, ако скоро не ги поднови.

Желанието на Жилберт не се изпълни. Двете сестри току-що се бяха прибрали в Оранжерията и докторът се появи.

— Как е черният човек? — попита Жилберт.

Докторът, седнал до госпожица Изьолт, отговори:

— Не мога да разбера как измислихте тази глупост. Господин Вилиан не е черен. Аз току-що го видях.

— Розалин каза, че бил черен.

Розалин поиска да се оправдае, но докторът не й даде възможност.

— Видях болния няколко пъти вече, вчера даже — на дневна светлина, и се уверих, че челото му е съвършено бяло. Поради силната невралгия, от която страда, той е принуден да завива лицето си.

— Струва ми се, че бил ранен някъде? — каза Жилберт.

— В главата и ръката — отговори докторът. — Тази вечер исках да прегледам по-отблизо белега на врата, но той нададе такива викове, че аз се отказах. Когато мине кризата, няма да бъде толкова неотстъпчив, сега обаче и най-малкото течение го измъчва и въпреки горещината, под купища завивки, той трепери.

Смятайки, че достатъчно е говорил за нещастния обезобразен, докторът смени темата.

Тази вечер господин Гино, изглежда, беше в настроение, но когато Матилд спомена за скорошното посещение на братовчедката Жан, настроението му се помрачи и той скоро си отиде.

Всички в Оранжерията спяха, когато Розалин, която беше в една стая с Жилберт, чу сестра си да става предпазливо и тихо да се облича.

— Мислех, че си се отказала от прищявката си — прошепна помалката.

Отговори ѝ сподавен смях.

— Чудесно е, погледни само! Луната осветява парка. Всичко спи. Часът е два. Розовата градина трябва да е прелестна. Ще дойдеш ли с мен?

Отначало Розалин отказа, но очарованието на юнската нощ разколеба решението ѝ.

„А! — каза си тя. — Все пак не е толкова лошо! Бързо ще се върнем и никой няма да узнае.“

Няколко минути по-късно двете сестри, хванати за ръце, напуснаха къщата, оглеждайки се на всички страни. Матилд спеше при леля си и не ги чу, а Руфин, чиято стая беше на тавана, хъркаше блажено.

Луната осветяваше поляната и двете момичета я преминаха безпрепятствено. Те вървяха покрай брега на потока до малкото селско мостче, което някога свързваше Оранжерията със замъка и което след продажбата на Валироз беше затворено с не особено солидна преграда. Преминавайки лесно това препятствие, момичетата проникнаха в парка и достигнаха до розовите градини.

Те вървяха мълчаливо, завладени от заобикалящата ги красота, и като две сенки се плъзгаха между цъфналите рози. Пред очарованите им очи се издигаше Валироз окъпан в лунна светлина, по-красив от всякога в тишината и спокойствието на нощта.

Жилберт започваше да се съмнява в правотата на постъпката си, но нямаше време да се колебае. Тя се беше впуснала в това рисковано приключение и трябваше да отиде докрай.

Девоите стигнаха до алеите с жълти рози и Жилберт започна да бере желания букет. Розалин не искаше да ѝ помогне, тя трепереше от страх и не смееше да се отдели от сестра си.

— Бързо, бързо! — шепнеше тя. — Помисли какво ще каже леля Изолт, ако узнае! Ами докторът! Ах, много лошо постъпваме!

Жилберт повдигна рамене. Розите я опияняваха, тя не слушаше Розалин и когато говореше, едва благоволяваше да сниши гласа си. Най-после тя се съгласи да се върне у дома си по една странична алея. Преди да тръгнат, момичето хвърли последен поглед наоколо. Луната

светеше по-слабо и розите изглеждаха още по-красиви, облени в меката ѝ светлина.

— Хайде, по-бързо! — помоли Розалин. — Все ми се струва, че ще ни изненадат. Като че чувам стъпки по алеята...

— Много ти работи въображението, малка страхливке. — Жилберт поведе храбро сестра си по главната алея, но изведнъж, ужасени, и двете отскочиха назад.

Уви! Розалин не се бе излъгала. Стъпките скърцаха по пясъка. Те бяха уловени. Един мъж им прегради пътя.

Момичетата не можаха да си поемат дъх.

Хубав и звучен глас наруши нощната тишина и запита:

— Какво правите тук?

Розалин протегна умолително ръце, но Жилберт, която беше възвърнала отново хладнокръвието си, отговори гордо, като истинска Сент Гол:

— Брах рози.

Тя показва цветята, които ръцете ѝ едва обгръщаха.

Настъпи мълчание и двете момичета се опитаха да разгледат човека, който се намираше на две крачки от тях. Една и съща мисъл ги осени. Господарят на замъка не беше заминал, защото без съмнение това беше той, а не болният, който трепереше в леглото си. Мъжът, който говореше, не можеше да бъде слуга. Гласът и гордото му държане отхвърляха подобно предположение.

Той заговори отново:

— Кой ви разреши да ограбвате розовите градини? Познавате ли господаря им? Какво ще каже той, като се върне?

Значи този висок мъж не беше Ернест Вилиан. Жилберт си отдъхна и веднага отговори:

— Аз не познавам господин Вилиан, но съм сигурна, че той не би ни отказал няколко рози, ако му ги поискаме... и ако той е тук, готова съм да се оправдая.

Отговорът последва веднага:

— Желанието ви е неосъществимо, защото в този момент Ернест Вилиан се намира на сто километра оттук.

— Толкова по-добре! — каза Розалин, успяла най-после да се съвземе. — Вуйчо му не е толкова лош.

Непознатият се обърна живо към нея.

— Познавате ли Реми Вилиан?

Жилберт отговори вместо нея:

— Нашият настойник доктор Гино ни поднесе рози от негова страна. Той ни каза, че въпросният господин е много възпитан и леля ни одобри изтънченото внимание на този възрастен и болен човек.

— Нима?

Гласът беше изпълнен с такава ирония, че за момент Жилберт остана безмълвна. Непознатият продължи:

— И значи, за да благодарите на този възрастен човек за изтънченото му внимание, вие нахълтахте през нощта в парка му и откраднахте розите, които той щеше да ви предложи?

Подигравките му раздразниха Жилберт.

— Цветята не принадлежат на този господин, а на племенника му... и най-после — взех ги, понеже исках... но това не засяга никого.

— Така ли се оправдавате?

Жилберт отговори гордо:

— Аз се казвам Жилберт дьо Сент Гол и тези цветя са били посадени в моя чест. Аз не ги откраднах, защото те бяха само мои, преди да принадлежат на когото и да е друг. По-добре да бяха умрели, отколкото да цъфтят за чужденец, за един неприятел.

Високата фигура на непознатия се поклони подигравателно. Жилберт, възмутена, хвърли цветята и поиска да отmine. Човекът се изпречи на пътя ѝ.

— Забравихте цветята, които така силно желяехте, госпожице.

— Не ги искам вече — извика тя извън себе си. — Те са опозорени от пришълците, те не са моите цветя... Не ги искам...

Тя отмина. Розалин я последва трепереща. Зад тях, на почетно разстояние, човекът ги следваше.

— Какво приключение! — въздъхна Розалин. — Дано да няма последствия!

— Толкова по-зле — отвърна Жилберт. — Тогава няма да узнаем кой е този човек, защото той не е нито вуйчото, нито племенникът.

Те ускориха крачките си. Внезапен страх ги завладя, че непознатият може да ги последва до Оранжерията. Какъв ужас и какъв скандал, ако леля Изьолт и Матилд научеха за станалото!

Момичетата изтичаха по мостчето и закриляни от сянката на дърветата, преминаха, без непознатият да ги забележи. Той дойде до

живописното мостче, облегна се на преградата и се загледа в бързата и пенлива вода на потока.

Жилберт и Розалин, скрити зад един храст, гледаха внимателно тайнствения мъж. Луната светеше още и девойките видяха, че той беше много висок и тънък и без съмнение много млад.

— Кой може да бъде? — прошепна Жилберт.

Те стояха неподвижни, с очи, впити в непознатия. Явно беше, че човекът и не мислеше да ги последва. Той беше навел замислено главата си и двете сестри го чуха да въздиша дълбоко.

Внезапно мъжът свали шапката си. Жадните погледи на двете момичета не се откъсваха от него, но той скри лице в ръцете си и лунните лъчи осветиха само много русата му коса.

Двете злосторници се отдалечиха безшумно и побързаха да се приберат в леглата си.

— Ето приключение, с което не бих посмяла да се хваля — въздъхна Розалин.

Лицето на Жилберт, чиито черти притежаваха рядка красота, прие войнствено изражение.

— Може и да е така... но аз ще разбуля тази мистерия. Искам да знам кой се подиграва с нас!

ГЛАВА VII

На сутринта виновничките спяха още, когато Матилд влезе шумно в стаята им с писмо в ръка.

— Братовчедката Жан пристига тази вечер!

Новината събуди веднага сънливките. Докато двете по-големи сестри мечтаеха, Розалин, по-практична, използва цялата сутрин в разрешението на една трудна задача: настаняването на знаменитата гостенка на Оранжерията.

Тъкмо когато, както никога, и трите сестри се бяха заловили на работа, през прозореца долетя плътният глас на доктора.

Розалин пребледня. Дали беше узнал настойникът за снощното им приключение? Сърцето ѝ примря от страх.

— Къде сте? — викаше господин Гино. — Няма ли тук жива душа? Всичко е надолу с главата в тази къща!

— Какъв е този шум? — запита Матилд, появявайки се пред настойника си. — Какво се е случило? Много страшен вид имате, докторе?

— Къде е леля ви? — попита намусено възрастният човек.

Госпожица Изьолт беше станала по-рано от обикновено, за да изпита силите си. Тя се беше изтегнала в един фотьойл в голямата стая и посрещна добрия си приятел с доста бодра усмивка.

Докторът провери пулса и установи леко подобрение, но съобщи радостната новина така ядовито, че Матилд учудена го запита отново:

— Какво ви е, докторе? Кой ви е разсърдил? Изглеждате много ядосан.

Жилберт, която влезе в стаята точно в този момент, погледна многозначително Розалин.

Докторът едва благоволи да поздрави новодошлата.

— Не обичам да се подиграват с мен, госпожици! — изгърмя докторът.

„Ох — помисли си Жилберт, — той знае! Да се пазим!“

Матилд, неподозираща нищо, попита учудено:

— Кой се подиграва с вас, докторе? Може би преувеличавате?

— А! Преувеличавам! Е, добре, сега ще видите! Знаете ли какво научих тази сутрин в замъка?

Ако докторът не беше толкова разгневен, смутеното държане на две от възпитаничките му щеше да му се види съмнително, но неговите мисли бяха заети от съвсем друго събитие и той продължи все така сърдито:

— Оставих болния си много зле снощи и му поръчах да вземе прахове за успокоение на болките. Знаете ли какво направил? Изхвърлил през прозореца всички лекарства, които му дадох.

— Нахалник! — възмути се Матилд. — И сигурно е умрял?

— Не, безочлива госпожице, не е умрял, но невралгията му така се е засилила, че даже Бернар не може да го успокои. Болният се е заключил в стаята си и не пуска никого, за да може да крещи от болки колкото си иска.

— Това ще го научи друг път да се отнася с по-голямо уважение към науката — заяви Жилберт успокоена.

— Но има друго нещо, което е още по-възмутително... — продължи настойникът.

„О! — помисли си Розалин. — Какво ли ще да е пък това?“

— Сутринта, когато отидох в замъка, бях приет от Бернар и знаете ли какво ми каза?

— Откъде да знаем? — попита рязко Жилберт.

— Каза ми, че господарят му не искал никого да приема, даже и мен не искал да види. Трябваше да се подчиня и да си отида. Кажете ми, не е ли обидно това.

При тези думи докторът доби такова заплашително изражение, че Жилберт избухна в неудържим смях.

— Смей се, малка глупачке — каза настойникът обиден. — Ще видим кой ще се смее последен!

— Кажете ми, докторе — запита Розалин толкова спокойно, колкото ѝ беше възможно, — приличат ли си племенникът и вуйчото?

— Ни най-малко. Колкото единият е откровен, толкова другият е затворен.

— Не ви питах точно това — каза мило Розалин. — Искам да знам дали си приличат физически Ернест Вилиан и черният човек?

— Казах ви вече няколко пъти, че няма черен човек — отговори нетърпеливо докторът. — Страхът ви е объркал главата онази сутрин или пък са се подиграли с вас... Друг път да не ми припомняте тази глупост!

Заплашителният тон отегчи девойката. Как да искаш от един толкова намусен настойник да ти опише младия господар на замъка? При все това трябваше да се разбере кой беше изгонил така любезно крадлите на рози.

Жилберт, която разбра намерението на сестра си, заговори на свой ред:

— Казват, че младият господин Вилиан е много рус. Вярно ли е, докторе?

— Ако сега е рус, значи, че се е боядисал, откакто не съм го виждал. Преди косите му бяха съвсем черни — отговори заядливо настойникът.

В този момент докторът улови учудения поглед, който двете помалки сестри си размениха, и гневът му, който търсеше някакъв дребен повод, избухна:

— Откога добре възпитаните момичета се занимават с цвета на косите на съседите си? Време е да насочите мислите си към по-сериозни неща, госпожици! Изглежда, че тази вечер очаквате вашата многоуважаема братовчедка? Ще изпратя моя слуга да я посрещне на гарата.

Въпросната гара беше доста далеч от Сент Гол, но кабриолетът на доктора, теглен от пъргавото му конче, щеше бързо да измине голямото разстояние.

Госпожица Изьолт благодари сърдечно на добрия си приятел за голямата му любезност. Разделяйки се с възпитаниците си, докторът ги удостои с една реч за лошите постъпки на младежта изобщо и в частност за техните.

Какво ли щеше да каже, ако узнаеше за снощната им глупост?

Жилберт и Розалин започваха да съжаляват за детинската си постъпка. Те се страхуваха най-много от непознатия, който можеше да поднесе на доктора подигравателните си поздравления за доброто държане на възпитаничките му.

Пристигането на братовчедката Жан разсейваше безпокойствата им и денят мина почти спокойно за Оранжерията.

Вечерта, когато сенките започваха да се удължават, колата на доктора пристигна шумно, довеждайки многоочакваната гостенка.

Розите на Сент Гол, събрани около леля си, пристъпиха напред, за да посрещнат братовчедка си. Гостенката на Оранжерията се оживи.

Седнала с величествено вдигната глава на седалката на кабриолета, една висока слаба дама изпращаше целувки на петте жени, докато пъстрият ѝ ешарп се развяваше от вятъра.

— О, добър ден, мои бедни милички, винаги красиви, виждам, виждам. Ето ме най-последно и духом между вас, въпреки че съм много уморена от тази каруца, но какво не бих преживяла, за да се озова между вас, скъпи приятелки. Помислих, че ще умра, преди да пристигна. Този кон е страшно животно, без малко не ми счупи костите, а възглавниците са напълнени с орехи, изглежда! А, моя бедна Изолт, колко са тежки времената! Когато се видях кацнала на тази смешна кола, спомних си прадедите ми, които пътували само с коли от осем коня. Какво ли щяха да кажат те — о, богове! — ако можеха да видят докъде е изпаднала потомката им!

Засегнатата, Розалин едва се въздържа да не ѝ каже, че английският кабриолет на доктора беше много удобен и че добрият им приятел се лишаваше от него, въпреки че му беше необходим, само за да ѝ послужи.

Най-последно братовчедката Жан благоволи да слезе от колата с безкрайна предпазливост и да целуне тържествено роднините си. През това време слугата на доктора, здрав селянин, сваляше куфарите на госпожица Боналюр, подпомогнат от Руфин.

— Тук — каза госпожицата. — Всичко е тук. Три куфара, три кутии за шапки, чадърите, стативът ми за рисуване, гергефът, възглавничката ми за път... Нищо не липсва. Много добре, приятелю, благодаря ви.

Тя обърна гръб на добрия момък, който я гледаше малко озадачен. Изведнъж, спомняйки си, че беше забравила нещо, госпожицата се върна при него толкова бързо, колкото ѝ позволяваше олимпийската ѝ походка.

— Създадох ви малко работа, мое момче, но знайте, че сте имали честта да обслужите благородната потомка на петима маркиза и единадесет барона, един от които е бил принц на Светата империя.

Смятайки, че подобна чест струва повече, от какъвто и да е бакшиш, потомката на принцовете на Светата империя се върна при роднините си, които я чакаха на прага на Оранжерията.

В голямата стая госпожица Жан се изтегна в един фотьойл и заобиколена от услужливите си роднини, започна да си вее бавно с ветрилото.

— За бога, седнете, красавици мои — каза тя проточено, — и извинете моята слабост, но имам нужда от почивка след толкова уморително пътуване.

— Искате ли да се подкрепите с нещо, братовчедке? — предложи Матилд.

— О, съвсем малко. Стомахът ми е много деликатен. Бих се задоволила с едно крилце от пиле, една хапка печено и малко желе, но засега чувствам нужда от нещо по-малко, по-въздушно, нещо, което да ме освежи. Може би малко ягодов сладолед или пък сироп от ананас.

Госпожица Изьолт се изчерви леко.

— Забравяте печалното ни положение, скъпа — каза тя тихо. — Ние сме действително бедни и поради ограничения ни бюджет кухнята ни е съвсем опростена.

Доброто сърце на Жан дьо Боналюр се събуди.

— Какво от това? — каза тя с усмивка. — Важното е, че съм между вас. Радостта от това ще ме накара да забравя всичко останало.

Искреността, която се четеше в думите на братовчедката, трогна Розалин.

— Братовчедке, няма да ви оставим да умрете от глад — заяви тя весело. — Ще ви донеса чаша мляко със сладкиши.

— Чудесно.

Ободрена от леката закуска, госпожица Боналюр, с повишено настроение, обсипваше братовчедките си с искрени, но прекалени любезности.

Тя заведе трите сестри в стаята си и мило ги помоли да ѝ помогнат да разтвори куфарите си.

— Мили деца, гостоприемството ви е безгранично. Неговата съвършена простота ме кара да забравям великолепието на замъците на братовчедите ни. Идвам от Меран, където скъпият дук ме задържа цели три месеца. Той е прелестен човек, но дукесата не му отстъпва по любезност и очарование. Тя беше чудесна приятелка за мен. Аз

единствена имах правото да вземам от гардероба й всичко, което вече не й харесваше. Само антично моаре и лилав сатен! За щастие осемте дъщери на Кроа дьо Либран имат по-младежки вкусове и аз не забравих да взема нещо за моите красиви Рози. Ще видите какво съм ви донесла! Мисля, че ви казах — през лятото бях в Меран, а през зимата в Кроа. През есента съм обикновено из роднинските вили, а напролет се оттеглям в малкия си апартамент в Бордо. Миналата година обаче бях принудена да заведем на едни прочути бани японското кученце на виконтеса Жералд дьо Грандкастел, братовчедката на девера на леля ми Меран. Едва се бях прибрала у дома и трябваше да тръгна за Женева, където последният от Курсенврон Торал боледуваше от коклюш. Сега ме викат в Биариц при стария братовчед Емар дьо Туранльове, чиято здрава физика е разгромена от вино... не, от непредвидени нещастия, но аз чувствах нужда да ви видя, мои красавици. Сърцето ми жадуваше за вас и аз дойдох.

— И хубаво направихте — каза Жилберт. — Ние се нуждаем от вас. Ние сме така нещастни.

Матилд въздъхна дълбоко.

Госпожица Изьолт прошепна:

— Много ме е страх, скъпа Жан, да не умра и да оставя тези деца в нищета. Разчитам на вашия опит и на добрите ви съвети.

Госпожица Боналюр я погледна самоуверено.

— Ще поговорим за това, Изьолт. Не всичко е загубено. Ще ви дам мнението си, но преди това трябва да размисля малко.

За щастие братовчедката не мисли много дълго. На другия ден, след скромния обяд, госпожица Боналюр зае тържествен вид и каза:

— Време е да пристъпим към разрешението на трудното ви положение.

Тя събра четирите жени около себе си и продължи:

— Трябва да се вземат бързи мерки. Недостойно е за потомките на Сент Гол да живеят с хляб, мляко и картофи, да се обличат в дрехи от селско платно и да нямат кола. Това жалко положение не може да продължава.

Настъпи мълчание. Всички чакаха решението на Жан. Жан седеше на фотьойла. Дантелена шапчица покриваше ситно накъдрените й коси. Най-после тя изрече:

— Единственото средство да се излезе от това положение за момичета като вас е да се омъжат. Трябва да си потърсите подходящи партии.

— И аз казвах същото — извика Жилберт.

— Добре, но къде, как? — запита Матилд.

— Естествено в Сент Гол няма да можете да намерите, но по мое искане все някой от роднините ни ще ви покани в замъка си. Там ще се срещнете с цвѳета на нашата аристокрация и ще можете да си изберете достоен мъж, който да ви спаси от това печално положение. Не мога да ви гарантирам пълен успех, но все пак не е зле да опитате.

Госпожица Изьолт въздъхна.

— Подобен опит надминава нашите възможности. Нямаме пари, за да предприемем такова дълго пътуване и да купим подходящо облекло на момичетата.

— Всичко ще се уреди — заяви братовчедката самонадеяно. — При мене, в Бордо, имам цял магазин, който съм събрала оттук-оттам. Там ще намерим почти всичко необходимо. При следващото ми отиване в Кроа ще гледам да взема някоя и друга рокля от гардероба на малките Сибран. Дрехите, поправени от опитна ръка, ще станат неузнаваеми, пък и да ги познаят, нали сме между близки, ще си затварят очите. Колкото за разходите по пътуването, надявам се, че старият дук ще ги поеме.

Госпожица Боналюр погледна доволно племенничките си.

— Е, добре, малки мои, какво ще кажете за предложението ми?

То нараняваше гордостта на Матилд, Жилберт смяташе за обезсърчителни подробностите му, а Розалин, винаги искрена, се изправи бързо и каза:

— Сестрите ми могат да го приемат, ако искат, но аз изобщо не го одобрявам.

Лорнетът на госпожица Боналюр се насочи с достойнство към девойката.

— Можете ли да ми обясните на какво се дължи възмущението ви, скъпа?

Розалин тръсна черните си къдри.

— Предпочитам да ям черния хляб, който припечелвам с иглата си, отколкото да прося от роднините си. Предпочитам целия си живот да прекарам, скрита в Оранжерията под мой покрив, в моите собствени

дрипи, отколкото да отида при роднините си, да се обличам с просени дрехи и да се предлагам на богатите мъже, без да намеря купувач.

Госпожица Изьолт споделяше напълно мнението на Розалин, но не смееше да го потвърди гласно, за да не обиди братовчедката. Не беше ли този рязък отговор безпощадна критика на целия живот на госпожица Боналюр?

Възмутена от невъздържаността на сестра си, Матилд я смъмри строго.

— Оставете я — благоволи да каже братовчедката. — Малката е дете на природата, явно е, че тя никога не е чувала за светски живот и добри обноски.

— Не искам и да чуя, ако трябва за тях да заплатя с гордостта си — отговори Розовата роза.

— Не се отнася за вас, малката — отговори пренебрежително потомката на принцовете на Светата империя. — Вие сте истинско дете, косите ви са още пръснати по раменете. Драга Изьолт, тази есен Меран ще устроят големи празненства в чест на една инфанта, приятелка на дукесата. Искате ли да поговоря сериозно на братовчед ми? Сигурна съм, че той знае задълженията си към младите си роднини и ще се възползува от щастливия случай, за да ни представи на обществото.

Жилберт поруменя. Тя си спомни блясъка на стария замък, където беше ходила в най-ранното си детство. Благородната кръв на Сент Гол се разбунтува във вените на Матилд: да живеят няколко мига живота, за който бяха родени, сред обстановката, която им подходеше!

Госпожица Жан отгатна мислите им. Тя се наведе към лелята, която мълчеше.

— Не мислите ли, скъпа моя, че трябва да пожертвувате гордостта си заради доброто на тези деца?

Бедната болна се колебаеше.

— Какво положително има в предложението? — продължи изкусителката. — Дукът ви е роднина и това, което той ще направи за вашите деца, бихте ли го отказали някому преди, когато живеехте във Валироз?

Старата благородница реши, че моментът е подходящ, за да се разнежи.

— Бедният стар Валироз! Скъпото благородно имение! Какви спомени имам от него и какво ли няма да направя за тези деца!

После изведнъж, със съвсем естествен глас, тя продължи:

— А ргорос, какво става с този скъп Валироз? Бих искала да го видя отново и мисля, че пазачът няма да ми откаже да наруша самотата му.

— Но Валироз е продаден! — възкликна Жилберт. — Не знаехте ли?

— Валироз е продаден! На кого?

Розалин отговори подигравателно:

— На един млад, хубав и богат мъж. Блестяща партия!

— Но ето ви търсения мъж — извика възхитена госпожица Жан.

— Коя от вас ще го вземе, госпожици?

— Точно в това е проблемът — продължи жаловито най-малката.

— Струва ми се, че сестрите ми си оспорват един и същи мъж.

— Ти си непоносима — казаха едновременно Матилд и Жилберт.

— Войната на двете рози — подхвърли лукаво закачливото момиче.

— Има три рози, безочливке — отвърна Матилд, — и ти първа откри огън срещу неприятеля.

— О, срещу черния човек. Това не е опасно!

Обзета от луд смях, девойката едва можа да разкаже приключението си. Госпожица Жан слушаше изумена. Тази романтична случка надминаваше всичко, което богатото ѝ въображение можеше да си представи.

Уви! Прозаичната действителност се появи под подигравателния образ на доктора точно в момента, когато госпожица Дьо Боналюр описваше тържественото завръщане на племенниците ѝ във Валироз и великодушно оставяше Оранжерията на стария болен вуйчо.

— Господин Вилиан ще намери между познатите си някой прелестен съпруг за тази от розите, която няма да спечели победата, и ще отпразнуваме двете сватби в един ден. Ще бъде чудесно!

Госпожица Жан се виждаше вече да пристъпя тържествено на почетно място в кортежа, с кадифената рокля, която дукесата щеше скоро да остави и която, освежена с няколко панделки, щеше да изглежда като нова.

Докторът влезе в стаята точно в този неподходящ момент. Въплъщението на здравия разум не беше посрещнато много сърдечно. Докато госпожица Изьолт и Розалин се усмихнаха приветливо на добрия си приятел, двете по-големи сестри останаха студени, а всемогъщата госпожица Жан дьо Боналюр си спомни, че е потомка на единадесет барона, петима маркиза и даже на един принц от Светата империя и поздрави сухо селяка, който се беше осмелил да ѝ предложи жалката си кола.

Докторът, надарен с изтънчен ум и рядка заядливост, предчувствайки бурята, която се приближаваше, се настани здраво във фотьойла си като в непревземаема крепост.

— Бързах да ви поздравя с добре дошли, госпожице, и да се уверя, че пътуването не е било много тежко изпитание за вас.

Всъщност старият хитрец искаше да узнае какво става в Оранжерията. Неговият слуга му беше изброил куфарите и кутиите, които гостенката беше донесла, и ужасен от дългия ѝ престой, който множеството куфари предвещаваха, той се отправи, много неспокоен, към дома на Розите.

„Какви ли невъзможни идеи ще натъпчи тази стара кикимора в лудите глави на възпитаничките ми?“ — питаше се с право господин Гино.

Жилберт и Матилд смятаха да скрият от настояника си, поне за няколко дни, намеренията на братовчедката Жан, но добрата госпожица Изьолт, ценейки много мъдрия съветник, какъвто имаше в лицето на доктора, побърза да му съобщи веднага предложението на госпожица Дьо Боналюр.

Всички погледи се насочиха към стария човек, но той посрещна спокойно новината. Господин Гино погледна, много кротко към тавана и попита:

— Значи, госпожице, вие разчитате много на едно пребиваване в замъка Меран, за да измените бъдещето на тези деца?

— Разбира се. Идеята ми е блестяща. Най-после тези деца ще познаят истинския живот, за който са създадени, и ще имат неочаквания случай да напуснат тази среда.

— И сигурна ли сте, че веднага ще им намерите рядката птица, която ще превърне Пепеляшка в принцеса? С други думи — богатия и снизходителен мъж, който ще ги вземе без зестра?

„Господи, колко прост човек!“ — помисли си благородната госпожица, вдигайки очи към небето, но се овладя и отговори почти любезно:

— Надявам се, че ще успея, но да твърдя с положителност — не мога.

— Тогава по-добре да си останат тук — заяви грубо настойникът.

Възкличания, изпълнени с гняв и досада, последваха думите му. Той почака известно време, докато духовете се успокоят, и се обърна към лелите:

— Ще бъде гибелно за момичетата да се запознаят с блестящия и празен живот, който никога няма да имат. Не ги откъсвайте от нищетата им, по-добре е да свикнат с нея, за да не им тежи.

За нещастие бедният адвокат на разума трябваше да защитава този студен бог в царството на въображението и безразсъдността. Той видя да се изправят пред него разгневените му възпитанички. Матилд и Жилберт, обединени за защита на общите им интереси, започнаха буйно да спорят.

Докторът ги слушаше лукаво усмихнат, и това дразнеше още повече момичетата. Спорът се ожесточаваше.

Внезапно госпожица Жан ги прекъсна с тон на превъзходство.

— Да оставим този въпрос. Ясно е, че един настойник, така уверен в себе си, трябва да има някакво по-добро предложение, което го кара да отблъсква моето. Доктор Гино знае добре задълженията си.

Докторът не отговори на този явен намек. Спокойствието на стария човек отчайваше госпожица Боналюр и тя продължи лукаво:

— Може би, докторе, вашето предложение да съвпада с второто, което аз направих на възпитаничките ви. Когато влязохте, говорехме тъкмо за него.

Докторът каза бавно:

— Бъдете така добра да ми обясните, не разбирам какво искате да кажете.

— Много просто, понеже новият господар на Валироз е млад и богат, една от тези госпожици трябва да се ожени за него.

— Така, без да го познават, само защото той е имал нещастieto да купи замъка на дедите им! Много весела идея наистина!

— Защо? — попита Матилд. — Обяснете ми!

— Да, защо? — запита и Жилберт на свой ред. — Да не би да ни считате недостойни за този господин?

Докторът ги погледна. Изправени гордо пред него, те като че бяха готови за борба.

— А — каза той с подигравка, — работата била по-сериозна, отколкото предполагах. Няма ли да се сбиете? Ще бъде прелестно, но няма да е смешно. Да не би да искате да повторите старите истории? Войната на двете Рози, Йоркската и Ланкастърската, само че те са били Бялата роза срещу Червената.

Розалин, очарована от чудното съвпадение на мислите на настойника ѝ с нейните, започна да се смее от сърце.

— И вие ли, докторе! Откога им казвам, че Оранжерията е станала театър на войната на двете рози.

Подигравките вбесиха по-големите сестри.

— Ти започна първа войната! — провикнаха се те. — И ти си роза като нас, и ти трябва да се бориш.

Те не се владееха вече и бяха толкова груби към малката си сестра, че настойникът беше принуден да се намеси.

— Умолявам ви да млъкнете — заповяда той с глас, който не търпеше възражение. — Срамота е добре възпитани момичета да се карат за подобни глупости! Сестри да си оспорват, без да го познават, един мъж, който никога няма да ги погледне, само защото той е богат и притежава замък им! Това е грозно и ви забранявам пред мен да възобновявате разговор, подобен на този, който водихте преди малко!

Възмущението на стария човек беше толкова искрено, че госпожица Изолт се осмели да упрекне племенничките си.

— Къде са скромността и благородните ви чувства? Какво би казал за вас онзи млад човек, ако само видеше сцената, която устроихте?

С уморено движение госпожица Жан затвори ветрилото си.

— Да сложим точка на този безполезен спор. Ние няма да се разберем.

Ставайки, докторът заяви:

— Има нещо, което никой от вас не е предвидил! Ернест Вилиан не ви познава и никога няма да се запознае с вас. Войната ще спре поради липса на участници.

Господин Гино се поклони и си отиде.

Гледайки го как се отдалечава, госпожица Жан се засмя с презрение и обръщайки се към племенничките си, каза:

— Кураж, малки мои. Аз разбирам живота повече от този прост човек и ще успея да ви помогна по-добре от него.

ГЛАВА VIII

След тази бурна кавга разсърденият доктор не се появи три дни в Оранжерията и Жилберт вдигна явно знамето на бунта.

— Войната на розите е обявена! — заяви тя пред цялото семейство. — Понеже докторът ни обвинява в такива черни мисли, като послушна възпитаница искам да оправдая обвиненията му. Ще се борим за Валироз и господаря му! Да живее Жълтата роза!

Матилд и госпожица Жан одобриха мълчаливо думите на лудетината.

Възмутена, Розалин се провикна:

— Да живее Сент Гол! С Божия помощ аз ще поддържам старите традиции, които вие изоставяте. Предпочитам Сент Гол да умре беден, но горд. Да пребъде славата му!

И без да иска да слуша възраженията им, Розалин отиде да потърси Руфин.

Младата прислужница беше не по-малко развълнувана от господарката си. Тя току-що се беше върнала от селото и както винаги, повери грижите си на снизходителната си другарка.

— Госпожице, Валироз е омагьосан. Изглежда, че там стават неща, които могат да ви накарат да полудеете. Глория Патри ми разказа всичко. Днес призори той видял господин Ернест да се разхожда в парка, да къса рози. Е, добре, госпожице, изглежда, че това е била сянката му, защото по това време господин Ернест не е бил в замъка. Всички слуги го изпратили, когато заминал. При все това Глория Патри го видял! Когато ми разказваше, още трепереше, горкият!

— Твоят Глория Патри е страхливец — заяви Розалин. — Можеш да му го съобщиш.

Тези думи не успокоиха ни най-малко Руфин. Разстроеният ѝ вид заинтригува останалите дами в Оранжерията и страхливото момиче се видя принудено да им разкаже приключенията на Глория Патри.

— О, започва да става страшно забавно! — заяви госпожица Боналюр. — Какво ли ще видим още, боже мой?

Рано на другата сутрин Руфин едва не припадна от смайване. Тя беше отишла на потока, за да изпере бельото си и намери малката пералня на Оранжерията съвсем преобразена. Грамаден букет от розови рози лежеше на брега на потока, точно на мястото, където младите перачки поставяха коритото си.

Новината беше посрещната най-различно. Госпожица Изьолт сви вежди. Братовчедката Жан потръпна от задоволство. Струваше ѝ се, че преживява някакъв чуден роман.

На другия ден на самия праг на къщата лежаха букети и от трите цвята рози. Руфин беше побеляла от страх, младите момичета се усмихваха неспокойно, а госпожица Изьолт реши да предупреди доктора.

— Това не може да продължава повече — каза тя толкова строго, колкото благият ѝ глас позволяваше. — Намирам изпращането на тези цветя за много неприлично и се питам кой е този човек, който забравя уважението, дължимо на жените в нещастие?

— Наистина, мила моя, вие приемате всичко много трагично — заяви учудено братовчедката. — Намирам, че този младеж постъпва просто очарователно.

— Имате грешка, братовчедке, вие мислите, че господин Вилиан ни отрупва с цветя, но не е той, защото Глория Патри ни каза, че е заминал — напомни Розалин.

— Не може да бъде и болният старец — каза Матилд. — Тогава кой е?

Жълтата роза и Розовата роза се спогледаха. Те си спомниха за непознатия, който се беше отнесъл така безцеремонно към тях онази незабравима нощ, но не посмяха да издадат тайната си.

Госпожица Изьолт каза:

— Смятам, че е необходимо да предупредим доктора.

Въпреки протестите на племенничките си, тя изпрати Руфин в селото. По пътя младата селянка срещна Глория Патри и не можа да не разкаже на тази сродна душа чудните събития, които бяха развълнували Оранжерията.

Сродната душа не се учуди много и доби още по-важен вид.

— Аз видях нещо много по-лошо! Ще го кажа само на вас, Руфин, защото знам, че сте смело и разумно момиче.

Глория Патри наведе към нея набръчканото си и развълнувано лице.

— Тази нощ видях аз, който ви говоря, сянката на моя господар да се разхожда, яхнал сянката на коня си.

При тази поразяваща новина Руфин реши, че доброто възпитание ѝ налага да припадне, но нейната плебейска кръв отказа да извърши това аристократично действие, което госпожици Дьо Сент Гол изпълняваха с толкова грация. Тяхната прислужница, по-червена и с по-ококорени очи от обикновено, изслуша със страхопочитание заключителните думи на приятеля си:

— Реших да бдя и тази нощ, защото предчувствам, че много работи има още да стават.

— Какво още?

— След един час господарят трябва да се върне с автомобила си. Тази вечер ще видя дали ще бъде той... или трупът му.

Тези думи ужасиха толкова бедната Руфин, че овладявайки подкосените си крака, тя побягна към къщата на доктора и полупримряла от страх, позвъни на вратата.

Докторът се уплаши много и помисли, че състоянието на госпожица Изьолт се е усложнило. Без да дочака обясненията на Руфин, той грабна шапката си и почти тичешком се отправи към Оранжерията.

Като намери всички спокойно събрани около бодрата госпожица Изьолт, старият човек избухна в неудържим гняв и не утихна ни най-малко, когато му съобщиха истинската причина, поради която го бяха повикали. Шапката и бастунът на доктора започнаха да се въртят така бързо в ръцете му, че младите момичета сметнаха за по-разумно да млъкнат.

— Съжалявам, но трябва да ви кажа, че още сте много зелени. Ако занаят не промените поведението си, ще ви затворя и трите в манастир на мои разноси, ако ще и да съм принуден да ям сух хляб, за да ви издържам. Не виждам другояче как да осигуря спокойствието на леля ви.

Госпожица Изьолт се опита да успокои стария си приятел:

— Децата не са виновни, драги докторе. Те са жертва на мистификация.

— А, вярно! Е, добре, уверявам ви, че мистификаторът ще получи веднага заслуженото.

Без да слуша обясненията им, докторът премина бързо поляната, прескочи преградата на мостчето и с решителен вид проникна в розовата градина. Когато се озова пред замъка, той повика Бернар.

— Трябва незабавно да видя господаря ви. Излишно е да ме залъгвате, до гуша ми дойде от глупавите ви истории. Искам да говоря на господин Реми Вилиан и ще вляза даже ако би трябвало да изкъртя вратата.

Бернар се видя принуден да отстъпи. Докторът влезе в добре познатата му стая, която тънеше в пълен мрак. Въздухът беше пропит с миризма на спирт и на етер.

— Съжалявам, че ви безпокоя — почна сухо господин Гино, — но вие трябва да ме изслушате, защото сте отговорен за всичко, което става в замъка, както аз съм отговорен за възпитаничките ми от Оранжерията.

Господин Вилиан каза учтиво:

— На ваше разположение съм, докторе. С какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да дръпнете ушите на онова хлапе — вашия племенник. Той е решил да задява моите възпитанички под носа ми. Какви ли дяволии не е измислил досега! Поведението му може да се нарече само гаменско...

— Но, докторе — каза искрено Реми, — племенникът ми не е тук.

— Тогава какви са тези букети от рози, които се сипят над Оранжерията? Каква е тази история с черната маска и мъжа, който се разхожда на лунна светлина? Предупреждавам ви, търпението ми се изчерпва! Вашият племенник или вашите племенници — защото изглежда, че са двама — да оставят на мира възпитаничките ми, защото иначе, кълна се, ще разберат колко струвам!

Разгневен, докторът се обърна, за да си отиде, но в тъмнината блъсна една масичка, която се търколи на земята.

Привлечен от шума, в стаята влезе Бернар с лампа в ръка. Честният му и открит поглед, който изразяваше дълбоко учудване, успокои доктора.

— Какво става? — прошепна мъжът. — Да не би господинът да е по-зле?

Той не се запъти към леглото, а към един фотьойл с внушителни размери. Там лежеше Реми Вилиан с превързана глава и отрупан със завивки. Той протегна ръка на доктора.

— За бога, успокойте се, никой не иска да ви плаши.

Бедният болен изглеждаше така отпаднал, че гневът на нервния старец се изпари веднага. Почти успокоен, господин Гино седна на стола, който му подадоха.

— Простете на един болен, докторе, но трябва да призная, че не разбрах това, което ми казахте преди малко. Оплаквате ми се от племенника ми, нали?

— Вашето идване наруши спокойствието на селото. Казвам ви най-искрено, тези тайнствени хора, които се крият и излизат само вечер, не се харесват. Правете каквото искате у дома си, но оставете на мира почтените хора.

Реми отговори, все така спокойно:

— Валироз беше купен, за да осигури пълното ми спокойствие и почивка и аз отхвърлям решително обвинението, което поддържате срещу нас. Никой не иска да досажда на възпитаничките ви и ако моите племенници — вие казахте, че са двама — са си позволили някакви волности, наемам се да ги вразумя. В замяна на това препоръчвам ви да бдите над възпитаничките си и тогава ще видим кой е прав и кой е крив! Във всеки случай предупреждавам ви, че държа на спокойствието си повече от всичко и никому не ще позволя да го нарушава.

Докторът не намери какво да отговори, затова стана и се приготви да си върви. Чувствуваше се недоволен и победен и му се струваше, че някой умело си играе с него. Той пое почти с отвращение ръката, която Реми Вилиан му протегна.

— Разделяме се като приятели, нали? — попита го болният.

Докторът кимна мълчаливо. На прага на стаята той се обърна и каза:

— Пазете добре племенниците си.

— Имам само един и той ми стига!

Ядосан, господин Гино слезе по стълбата, мърморейки:

— Ще изясня аз тази работа. Най-напред трябва да се уверя дали красивият Ернест е в Тулуза.

Едва докторът беше излязъл на терасата и забеляза, че един пращен автомобил идва бавно по главната алея. Колата спря безшумно пред терасата и от нея изскочи Ернест Вилиан, весел, както обикновено, и жив и здрав за почуда на Глория Патри.

— Здравейте, докторе! — каза той радостно. — Много ми е приятно, че ви виждам.

— И на мен също!

Тонът на господин Гино беше толкова сух и недружелюбен, че Ернест го погледна учудено.

— Как е братовчед ми? Защо сте дошли?

— Вуйчо ви ще ви каже, господине.

И с войнствено вирнати мустаци докторът отмина.

„Какво ли е станало?“ — помисли си Ернест слисан.

Той изтича при Реми, за да се осведоми за положението. Двамата мъже разговаряха доста време и бедният доктор не подозираше непредвиденото решение, което взеха.

Рано на другата сутрин господин Гино се появи отново в Оранжерията и не се поколеба да излее нестихналия си гняв върху възпитаничките си.

Момичетата се възмутиха.

— Защо ни се карате, когато не сме се провинили в нищо?

Братовчедката Жан, която беше изслушала внимателно разказа на доктора за бурната му среща с Реми Вилиан, побърза да го закачи:

— Играят си с вас, драги ми господине. Аз мога да ви уверя, че без ваше разрешение във Валироз живее още един човек. В замъка има двама млади мъже — господин Ернест и брат му!

Непредпазливата Жилберт беше разказала нощното си приключение на братовчедката Жан и тя беше твърдо убедена, че непознатият е брат на Ернест Вилиан.

— Откъде ви хрумна подобно нещо? — каза докторът. — Видели ли сте го?

— Аз не, но други са го видели.

И взимайки виновниците под свое покровителство, госпожица Жан разказа на доктора за нощната разходка на племенниците си.

— Вие сте по-луди и по-лоши, отколкото предполагах.

Сълзите на Розалин не го трогнаха и той си отиде толкова сърдит, че даже и Жилберт се загрижи.

Цялата сутрин всички бяха много мрачни и госпожица Дьо Боналюр реши да развесели хубавите си племеннички.

— Какви наскърбени лица, красавици мои! — каза тя, когато свършиха обяда. — Още не са настъпили Великите пости! Оставете настрана черните мисли и ме последвайте в стаята ми. Имам средство да развеселя натъжените ви сърца. Пазех тази изненада за по-късно, но нищо!

Когато трите момичета последваха госпожица Жан в стаята ѝ, тя отвори един тайнствен куфар на девойките.

— Това е за вас, мои малки, няколко парцалчета, които все пак са по-добри от селското платно, с което сте облечени сега. Хайде, ще направим една репетиция.

Пред очарованите очи на момичетата тя изваждаше леки розови, светлосини и червени коприни, дантели, цветя и ръкавици.

— Вземете, вземете. Всичко е за вас. Роднините ме отрупват с повече дрехи, отколкото са ми необходими, и затова запазих тези за вас.

Жилберт, коленичила пред куфара, беше потопила ръце в предложените ѝ съкровища. За момент Матилд се поколеба. Гордостта ѝ я спираше да приеме подаръците на братовчедка си Жан.

— Какво гледате, мое дете? Не се стеснявайте. Тези рокли са съвсем нови, не са слагани нито веднъж. В навечерието на един бал умря лелята на малките Кроа дьо Либран и тогава аз наследих тези дреболии. Материите не са особено скъпи, виждате, нали — воал, тафта...

Жилберт захвърли пъргаво роклята си от сиво платно и подпомогната от братовчедка си, облече една прекрасна дреха от въздушна кремава коприна, която подчертаваше още повече красотата ѝ. Матилд откри на дъното на куфара една тъмночервена лека коприна, която отиваше прекрасно на буйните ѝ гарвановочерни коси.

Розалин, която гледаше учудено сестрите си, тръсна гордо глава:

— Предпочитам да остана със старата си розова рокля. Нека поголемите ми сестри вземат всичко, пък и не вярвам братовчедката Жан да е предвидила нещо и за мен между тези прекрасни дрехи.

Девојката се поклони подигравателно и излезе, усмихвайки се весело.

— Лельо Изьолт — каза тя, когато отиде при болната, — ще ви дойдат на гости две красиви дами. Да се обзаложим, че няма да ги познаете.

Бедната госпожица Изьолт остана смаяна, когато в стаята влязоха елегантните и красиви племеннички. Роклите им стояха чудесно и госпожица Жан, очарована от доброто си дело, настоя да прекарат с тях цялата вечер.

Госпожица Изьолт, изтегната във фотьойла си, наблюдаваше двете момичета, които не можеха да се нарадват на новите си дрехи, а Розалин, седнала в краката ѝ, се смееше весело. Братовчедката Жан се настани пред пианото и засвири модерен танц. Матилд и Жилберт започнаха да танцуват.

Точно в този момент вратата се отвори внезапно и Руфин, червена като рак, се провикна с пискливия си глас:

— Господинът от замъка!

Скокливата мелодия спря моментално. Танцуващите момичета останаха като заковани на местата си, а госпожица Изьолт помисли, че сънува, когато видя да влиза много красивият, много строен и винаги много любезен Ернест Вилиан, който изглеждаше очарован от изненадата, която причини.

Розалин спаси положението, избухвайки в звънък и неудържим смях, който веднага ѝ спечели симпатиите на Ернест.

Младият човек се поклони на болната и се представи с обичайната си непринуденост.

— Трябваше отдавна да дойда да поднеса почитанията си, госпожице — каза той, след като госпожица Изьолт го представи на братовчедката и на племенничките си, — но едно кратко пътуване ми попречи, а и все разчитах, че доктор Гино ще бъде така добър да ме представи.

Госпожица Боналюр, проникната от благородството си повече от всякога пред този красив господин, каза властно:

— О, господине, излишна е всякаква препоръка, за да бъдете приет любезно в Оранжерията.

Ернест се поклони, стараейки се да скрие усмивката си. Благият и благороден вид на госпожица Изьолт и прелестната простота на

Розалин го плениха веднага, но братовчедката Жан не му хареса особено и той си помисли с досада: „Защо ме гледа така сладниково тази личност с дантеленото боне?“.

Точно в този миг заговори Жилберт и при звука на нейния глас Ернест забрави лелите и цялото му внимание се насочи към младите племеннички, чиято красота го заслепи.

Говорейки с двете възрастни жени, той наблюдаваше с крайчеца на окото си Жълтата роза, сияеща сред вълни от въздушен воал, и Червената роза, още по-горда и по-красива с тежките драперии, които я обгръщаха. Розалин му се видя съвсем незначителна до блестящите си сестри.

„Една мила Пепеляшка и нищо повече — помисли си той. — Чудно защо Реми я намира красива! Тя е дива пълзяща роза в сравнение с тези очарователни създания.“

Двете по-големи сестри се показаха така пленителни, че Ернест, съвсем очарован, се престараваше да любезничи. И тъкмо когато той забеляза, че посещението му продължи повече от изискванията на учтивостта, госпожица Жан се провикна с детинско лекомислие, на което тя смяташе, че никой не може да устои:

— Не, не, не ни пречите ни най-малко, драги господине. Моите малки братовчедки и аз подготвихме един танц за следващия бал, но лошото е, че ми липсват необходимите ноти. Трябва да го свиря по памет, но не върви много леко.

Тя затананика весело въпросния танц.

— Аз го имам — каза бързо Ернест — и мога да ви го донеса, госпожице, ако нямате нищо против.

— О, колко мило от ваша страна!

Ернест успя да не се засмее и заявявайки, че обожава танца, се впусна в обяснения върху различните стъпки.

— Знаете ли, че вие можете да ни бъдете крайно полезен, драги господине? Във ваше лице моите момичета ще намерят безценен учител, само че страхувам се да не злоупотребяваме с вашата любезност.

Услужливият младеж не искаше нищо повече и каза съвсем искрено:

— Аз изцяло съм на ваше разположение, госпожице.

Жилберт го награди с ослепителна усмивка и Ернест реши, че тази награда струваше много повече от услугата, която щеше да им направи, но той забеляза, че госпожица Изьолт отдавна вече не взимаше участие в общия разговор. Очевидно смяташе, че братовчедка ѝ е прекалено любезна към младия непознат.

„Ах — каза си доброто момче, — изглежда, тази дама ме държи отговорен за лошите постъпки на черния човек. Сега е моментът да заговоря за това.“

Той каза спокойно:

— Не трябва да забравя, госпожици, поръчката, с която съм натоварен. Изглежда, че през последните дни някакъв закачлив дух е решил да посещава вашия дом и да сее цветя по стъпките си.

Матилд, с надменна и пленителна усмивка, запита:

— Какво общо има с вас този поетичен... и нескромнен дух?

Ернест се поклони смирено.

— Аз съм съвсем невинен, госпожице. И въпреки че господин Гино ме смята способен на подобни злодеяния, държа да възстановя доброто си име пред вас. Аз не знаех даже в какво са ме обвинявали. Беше ми съвсем невъзможно да посетя вашата поляна (даже и да имах това нескромно желание), защото точно по това време се разхождах из Тулуза.

Това откровено обяснение накара всички да се усмихнат.

— При все това вашият слуга разправяше, че сянката ви се мяркала из парка, докато вие сте били в Тулуза — усмихна се ласкаво госпожица Жан. — Вашият прислужник е необикновен човек, но и малката прислужница на моите роднини е достойна за него. Тяхната наивност е безподобна.

— За Глория Патри говорите, госпожице? Знаете ли, че аз съм го назначил за главен пазач на парфюма на розите?

— Е, добре, този поетичен служител е убеден, че господарят му има свръхестествени способности. Той разправя, че видял сянката ви да бере рози.

По лицето на Ернест се изписа искрено учудване. Жилберт продължи:

— Цялото село научи новината и на другия ден забелязали сянката ви да се разхожда върху сянката на вашия кон, посред нощ, из прохладните алеи на парка.

— Какво друго съм направил? — запита Ернест, силно заинтригуван.

Смеейки се, госпожица Жан му разказа постъпките, които му приписваха. Легендата, с която бяха обкръжили неговата личност, го очарова, но тъжният поглед на мълчаливата госпожица Изьолт го накара да каже:

— Давам ви честната си дума, че нямам нищо общо с... с... с тази...

Той не знаеше каква дума да употреби, защото съображения, известни само нему, го въздържаха.

Матилд завърши фразата му:

— С тези мистификации? Никога и не сме помислили подобно нещо, господине. Единствен докторът се разсърди.

— Той е голям чудак — продължи Жилберт с презрителна гримаса. — Не му обръщайте внимание.

— Той е обикновен грубиян — допълни госпожица Жан.

И преди леля ѝ да успее да защити стария и верен приятел, Жилберт отново заговори:

— Сигурно вуйчо ви е много разсърден от бурното посещение на настойника ни. Господин Вилиан най-малко е отговорен за постъпките на някой неизвестен човек, който е решил да си поиграе с нас. Трябва да е много неприятно за болния старец да нарушават така нахално спокойствието, което му е необходимо.

Ернест едва овладя обзелото го желание да се изсмее от все сърце и каза малко принудено:

— Моят вуйчо не е толкова странен, колкото го мислят хората... Той не е... с една дума не е такъв, какъвто мислят, че е!

Учудените погледи, които се насочиха към него, го накараха да продължи:

— Той по-скоро си въобразява, че е болен и изобщо не обича да се занимават с него. Ако случайно научи, че сега говорим за него, ще му бъде много неприятно. Не обича даже да произнасят името му и ако нямате нищо против, да го оставим на мира. Мракът и тишината допадат на саможивия му нрав и много е жалко, че така той погребва всичките си благородни качества.

„Колко добър племенник!“ — помислиха си всички и бедният вуйчо беше скоро забравен.

Най-после Ернест си отиде, но обеща скоро да повтори посещението си, за да донесе обещаните ноти.

Цялата вечер неговото име се споменаваеше във всички разговори на обитателите на Оранжерията и даже госпожица Изьолт беше принудена да признае, че красивият посетител притежава неоспорими качества и че възпитанието и любезността му са поразителни.

— При все това — осмели се да каже тя — намирам, че няма да е особено разумно да се кани тук този млад мъж. Благоприличието не ни позволява да...

Вълна от възмущение прекъсна срамежливата забележка на бедната госпожица Изьолт.

Следващият ден мина сравнително спокойно, но още рано сутринта госпожица Дьо Боналюр заяви:

— Малки мои, вие не можете следващия път да сложите балните тоалети, с които по една щастлива случайност ви видя неочакваният посетител. Благословете този щастлив случай, но за жалост не може да се повтори. На всяка цена трябва да махнете тези ужасни рокли от сиво платно, добри само за селянки, и да направим някакви по-прости, но хубави дрехи, достойни за вас и за битката, в която се впуснахме.

Естествено Червената роза и Жълтата роза бяха очаровани от това предложение. Те се затвориха в стаята на братовчедка си и след дълги и сложни размишления се заловиха на работа. Никога малките им мързеливи пръсти не бяха работили с такова усърдие, никога иглите не бяха се движили толкова бързо. Вечерта приготвленията бяха привършени. Госпожица Жан беше получила от гардероба на братовчедка си Кроа дьо Либран две костюмчета от бяло пике, които, с леки поправки, станаха желаното едновременно скромно и елегантно облекло.

Розалин гледаше сестрите си без капка завист. Тя също беше шила през целия ден, но не за себе си, а за други. Най-после знаменитите кърпички на младоженката бяха готови и Руфин трябваше да ги занесе още същата вечер на притежателката им.

При залез-слънце тази предпазлива пратеница се запъти към селото. За щастие тя се отдалечаваеше от съдбоносното място на привидението. При все това тъмнината я плашеше и тя не беше спокойна. Руфин тръгна по пустия път, който минаваше край замъка, притиснала здраво броеницата до разтуптяното си сърце, но тази

защита не ѝ беше достатъчна и тя запя с все сила традиционната песен на Сент Гол:

*„О, велики Сент Гол, наша надежда.
Пази ни от всички опасности.
Бъди винаги наш!“*

Изведнъж гласът ѝ замря в гърлото. Някой се беше свил до главната врата на парка. Вроденото ѝ благоразумие я накара веднага да се обърне, за да побегне, но в този момент подозрителната сянка се размърда и в мрака се очертаха един изкривен гръб и две необикновено дълги ръце. И когато уплашената Руфин хвърли последен поглед зад себе си, за да се увери, че никой не я преследва, тя видя, огряно от лунната светлина, набръчканото лице на Глория Патри.

Без съмнение той я чакаше, защото Руфин го чу да я вика:

— Шът! Шът! Елате бързо!

Руфин почувствува, че настъпва решителен час за жадната ѝ за чудеса душа. Един от тези незабравими часове, когато страхът оросява слепите ви очи със студени капки пот, но любопитството, по-силно от него, ви заковава на място, за да видите всичко докрай.

Глория Патри настани другарката си в своето скривалище, което не беше друго, а една дупка в оградата, и така те се озоваха в парка. Глория Патри прошепна с треперещ глас:

— Тази вечер имаме само два прибора на масата на господарите. Два прибора, а не три! Болният господин беше поканил племенника в стаята си и Бернар, който винаги им прислужва, сложи само две чаши и две чинии. А сега ще видите! Ето, гледайте и слушайте! Аз бях уверен.

Руфин ококори очи. По пясъка се чуваше тих тропот на копита и в това нямаше нищо особено. По алеята се зададе, огрян от лунната светлина, млад и строен мъж, яхнал прекрасен кон.

— Господин Ернест отива на разходка — прошепна момичето, — за това ли ме повикахте?

Сподавен и треперлив смях ѝ отговори:

— Сега ще видиш, глупачке!

Да, Глория Патри имаше право. Краката на Руфин се подкосиха от вълнение, защото втори конник следваше първия. Когато те минаха покрай Руфин и Глория Патри, двамата приятели видяха, че конниците толкова си приличаха един с друг по държане и по вид, че беше невъзможно даже и на лунна светлина да ги различиш.

Руфин се строполи на пясъка и призова всички светии на небето, а Глория Патри каза със злокобен глас:

— Господарят е един през деня и двама през нощта.

Тази ужасяваща истина накара Руфин да скочи на крака и оставяйки кърпичките, без да си поеме дъх, да препусне с все сили към Оранжерията. Тя влезе като вихрушка в стаята си, мушна се в леглото и се зави презглава. Зъбите й тракаха. Така я намери Розалин, когато, обезпокоена от дългото ѝ отсъствие, дойде да я потърси в стаята ѝ.

— Спиш ли? Болна ли си?

Сподавен плач ѝ отговори. Изплашена, Розалин побърза да запали лампата и видя Руфин, свита под завивките си.

Розовата роза положи големи усилия, докато я накара да заговори.

— Господинът от замъка е един през деня и двама през нощта!

В първия момент Розалин се вкамени, но скоро се съвзе и държа подходяща проповед на страхливката.

— Мислиш ли, че е прилично да ходиш през нощта из парковете със смахнатия Глория Патри? Получила си заслуженото за лошата си постъпка! Господ те наказва!

Младата селянка зариде отчаяно и Розалин реши, че е време да се опита да я утеши.

— Не си видяла добре. Страхът замъглява зрението. Конникът е бил само един. Забрави тази глупава случка и ми кажи как намериха кърпичките?

Тези думи накараха Руфин да скочи от леглото и да се провикне с глас, изпълнен с отчаяние:

— Аз... аз ги изгубих в парка!

Бедната Розалин почувствува, че очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Руфин решително заяви:

— Предпочитам да умра, отколкото да отида да ги търся!

Последствията от приключението на Руфин бяха много печални. Трябваше да се намерят кърпичките или да се заменят с други и

отново да се избродират. И тогава, вместо да спечелят малко пари, ще имат един разход повече.

Тази мисъл накара двете отчаяни момичета да заронят горчиви сълзи. Руфин предложи боязливо:

— Да кажем на доктора да попита Бернар или градинаря, може би те ще ги намерят.

Розалин знаеше добре, че отношенията между доктора и господарите на замъка бяха много обтегнати и поклати безнадеждно глава.

— Пак ще кажат, че сме глупави!

— А — каза невъзмутимо Руфин, — няма да се разсърдя.

Тонът ѝ показваше, че подобно погрешно мнение за умствените ѝ качества не я обиждаше никак.

Розалин се усмихна леко и излезе от стаята на Руфин. Тя си легна тъжна и изпълнена с мрачни предчувствия.

ГЛАВА IX

На другия ден Руфин беше все още толкова разстроена, че държането ѝ се видя съмнително на Жилберт. След дълги увещания лудетината успя да изтръгне от селянката сензационния разказ за нощното ѝ приключение. Тя го съобщи на масата и случката толкова развесели всички, че даже Матилд забрави да направи забележка на Руфин за недостойното ѝ държане.

Госпожица Жан потръпна от задоволство.

— Работата започва да се изяснява, красавици мои. Очевидно вторият конник е намусеният господин, който прие така нелюбезно крадлите на рози.

Когато Розалин остана сама с леля си, тя седна близо до нея и каза сериозно, гледайки право в очите болната:

— Лельо, не трябва да държим доктора настрана от тези събития. Точно сега ние имаме най-голяма нужда от него.

Госпожица Изьолт се усмихна тъжно:

— Имаш право, дете. Аз съм вече много слаба и изгубих авторитета си. Нашият стар приятел трябва да ме замести.

С трогателни грижи девойката настави болната в леглото ѝ. Госпожица Изьолт нямаше достатъчно сили, за да прекара целия ден във фотьойла си. Спокойствието на малката ѝ стая ѝ беше необходимо, за да се съвземе отново. Розалин я остави да си отпочине и отиде в голямата стая да вземе работата си.

Госпожица Жан, облечена в яркосиня рокля, с гергеф на коленете си бродираше на парче батиста герба на дедите си. Облечени в бяло и старателно сресани, Червената роза и Жълтата роза седяха до нея с някаква привидна работа в ръце.

Тази красива картина накара Розалин да помисли с тъга: „Те чакат Ернест Вилиан и ще го приемат, въпреки отсъствието на леля Изьолт, която явно е против това посещение“.

Точно когато биеше пет часът, леки стъпки отекнаха в двора и Руфин, предупредена от Матилд, въведе господаря на замъка, по-

безшумно, но по-прилично от първия път. Използвайки първия удобен предлог, Розалин напусна стаята.

Лея Изьолт почиваше и Розалин можеше да избяга от театъра на битката на двете рози. Тя се отправи към поляната, седна на тревата до селското мостче, извади ръкоделието си, което беше взела със себе си, и прилежно се залови за работа.

Гласът на Руфин я откъсна от мислите ѝ. Пълничкото червендалесто момиче дойде при младата си господарка, отпусна се на тревата до нея и започна да нарежда с жален глас:

— Нищо, госпожице, нищо, нищо не са намерили.

— Пита ли?

— Разбира се, госпожице. Намерих Бернар и му казах, както ми бяхте поръчали: „Аз съм голяма глупачка, понеже снощи, заедно с Глория Патри, дебнех привидения в парка. Когато господинът от замъка, който е един през деня и двама през нощта, мина с коня си, помислих, че ще припадна от ужас и избягах, като оставих пакета, който носех. Не сте ли го намерили?“

А Бернар ми каза: „Какво имаше вътре?“. И аз, разбира се, не съм толкова глупава, за да му кажа: „Вътре бяха кърпичките, които ми бяха дали да избродирам, но които уши госпожица Розалин, понеже аз не мога да хвана игла, а тя бродира като магьосница и работи по цял ден, за да спечели пари за хляб за себе си и за мързеливите си сестри“. Не, аз не казах нищо подобно.

— Добре, добре — обади се Розалин, — а какво ти каза Бернар?

— Той ми каза, че градинарят не е намерил нищо.

— Това е истинско нещастие. Кърпичките струват около дванадесет франка, а сега, вместо да ги спечелим, ще трябва да правим нови разноски, за да заместим загубените кърпички. Целият ми труд отиде напразно.

Отчаяна, Руфин изплака:

— Какво да правим, боже мой! Загубата е голяма, а хлябът е толкова скъп днес! О, не мога да се утеша!

Естествено Розалин трябваше да се постарее да я утеши. Тя скоро успя и Руфин стана, съобщавайки, че отива в селото.

Розалин остана сама. Грижите ѝ я завладяха отново и дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ.

И ето че от другия бряг на потока друга въздишка отговори на нейната. Розалин скочи пъргаво на крака и се огледа наоколо.

От другата страна на преградата, която пресичаше мостчето, имаше човек. Розалин позна черния човек. Още от пръв поглед той й се видя малко изменен. Изглеждаше много по-висок и съвсем изправен, но същата черна маска скриваше тази част от лицето му, която се виждаше под нахлупената шапка.

Тя чу тъжния му глас:

— Добър вечер, Розова роза! Загриженият ви вид не отговаря на името ви.

Той пристъпи напред и се облегна на преградата.

— Ще ми позволите ли да остана малко при вас?

И когато девойката го погледна нерешително, той прибави много нежно:

— Не съм ли вече бедният човек на Розалин и не искате ли да ми давате милостиня?

Неговото нещастие и мъка накараха да се изпарят всички предразсъдъци на Розалин.

— Останете — каза кротко. — Аз ще се заломя отново с работата си.

Тя седна на старото си място, а той се облегна на преградата. Мъжът гледаше малката роза, седнала в тревата, навела прилежно глава над ръкоделието си.

— Защо не пеете тази вечер, малка дива роза? Да не би да имате някакви грижи?

Въпросът му не я обиди. Колкото и чуден да беше събеседникът й, колкото и голяма да беше тайната, която го обгръщаше, Розалин знаеше, че той разбира напълно душата й. Той беше бедният на Розалин и тя го обичаше от цялото си сърце. Въпреки че изобщо не го познаваше, девойката мислеше често за него и в този момент на нея й се стори, че го познава и обича от много отдавна.

— Не е една грижа, имам много — каза тя, вдигайки ясните си очи към непознатия мъж.

— Не мога ли да ви помогна?

Изпълнена с доверие, девойката отговори мило:

— Братко по нещастие, вие сте беден, защото живеете при роднините си, но знайте, че аз съм по-бедна и от вас. При все това има

нещо, което ми тежи много повече от бедността...

Човекът я погледна въпросително.

— Духовната нищета е по-ужасна от материалната. О, кажете, не е ли по-добре да ти липсва даже необходимото, отколкото да ти липсва гордост?

— Разбира се — отговори той живо, — но вие сте далеч от подобно нещастие. Аз зная, че за вас богатството не заслужава никакви жертви.

— Никакви! — каза тя с жар. — Подобни жертви за мен са срамна търговия с душата. Бих предпочела... да, бих предпочела всичко, нещастieto, бедността, отколкото...

Девојката замлъкна, тя не искаше да произнесе имената на сестрите си, но нещастният ѝ приятел беше разбрал и тя го чу да казва с подигравка:

— Вие бихте предпочели да сте на мястото на черния човек, отритнат от всички, отколкото да сте на мястото на Червената и Жълтата роза? Невъзможно е, не сте размислили добре.

В този момент тихият вечерен ветреца донесе откъслечните звуци на някакъв модерен танц. Музиката долиташе от широко отворените прозорци на Оранжерията.

Розалин си представи как братовчедката Жан разхожда тънките си пръсти по пианото, а сестрите ѝ една след друга танцуват с Ернест Вилиан, жадни за един поглед или за обещаваща дума.

Девојката скочи на крака и изля сърцето си пред този чужд човек, който беше станал неин приятел.

— Господ ми е свидетел, че предпочитам сто пъти да бъда черния човек, колкото и да е нещастен, отколкото красивата Жилберт дьо Сент Гол, готова да се хвърли на врата на един мъж, защото е богат, или благородната Матилд, способна да оспорва на сестрите си същия мъж само защото той притежава замък на дедите ѝ.

Тайнственият човек с мрачно лице не отговори нищо и малко засрамена, че се беше отнесла така строго към сестрите си, девојката седна отново на тревата.

— Вече няма да казвате, че не съм ваша приятелка — заяви тя, взимайки отново ръкоделието си. — Говорих ви така искрено, както на никого в света досега не съм говорила.

Една ръка се подаде над преградата и се протегна към Розалин.

— Дайте ми ръката си, малка дива роза, никога никоя друга не ще стисна с повече уважение.

Тя сложи малката си ръка в неговата силна ръка, младостта ѝ надделя и щастлива усмивка озари лицето ѝ.

— Ние ще бъдем винаги приятели — каза тя.

— Винаги, ако зависеше от мене, но представете си, че научите някои неблагоприятни неща за мен...

— Ще поискам вие да ми ги разясните и тогава, сигурна съм, че ще ги видя в съвсем друга светлина.

— Благодаря ви — каза мъжът развълнувано. — Тогава обещавайте ми, че ще бъдете търпелива. Аз постигнах вече много нещо, поддържан единствено от мисълта за вас, и надявам се, че занапред ще направя много повече.

Тъкмо когато девойката щеше да отговори, музиката, която долиташе от Оранжерията, спря, прекъсната от весели смехове.

Розалин сви вежди.

— Забравете низостите в живота. Там никой няма да ви слуша, а тук всяка ваша дума е очаквана жадно и с вяра. Продължете доброто дело, което започнахте.

Тя спря за момент работата си и каза:

— Правя това добро в името на Бога, защото искам да ви сдобря с този голям приятел.

— Започвам да вярвам в него, защото той ми изпрати един от ангелите си — каза непознатият и невинното сърце на момичето се изпълни с радост.

— Трябва да се върнете отново при него и нещастieto ви няма вече да ви тежи. Животът е толкова хубав!

— Не и с тази черна маска!

— Свалете я — каза тя рязко.

Той нахлупи още повече шапката си и каза с изменен глас:

— Страх ме е да не ви изгубя. Чудовищният ми образ ще ви накара да избягате.

Тя поклати глава.

— Не вярвам. Вие сте мой приятел и аз ще обичам всичко ваше, даже и нещастieto ви.

Невинната девойка говореше съвсем искрено. Тя разбираше, че нейният беден ѝ ставаше все по-скъп и по-скъп. За момент Розалин

остана със замечтани, загледани в далечината очи.

Каква тайнствена сила я притегляше към този беден, тъжен и болен човек...

Мъжът заговори отново:

— Няма ли един ден да съжалявате за думите, които казахте преди малко? За мен те са извор на живот и само те могат да утолят жаждата ми. Какво ще стане с мен, ако един ден не ви намеря тук?

— Аз ще съм тук винаги когато ще ви бъде необходима — каза девойката сериозно. — Но да оставим настрана тези черни мисли. Полезно е човек да не мисли постоянно за мъката си. Ние сме двама добри приятели и можем да си поприказваме за много хубави неща. Чакайте да видя какво да ви разкажа? Нищо не знам, но вие сте пътували много и сигурно знаете интересни неща. Разкажете ми ги!

Големите, широко отворени и чисти очи на момичето се насочиха към мъжа, той започна да разказва и забрави нещастieto си и черната превръзка, която скриваше обезобразеното му лице. Розалин не мислеше вече за бедността и тъжното си бъдеще. И двамата, завладени от спомените, се пренесоха в чудната страна на мечтите.

Непознатият умееше да разказва и гласът му беше особено приятен. Девойката го слушаше очарована, ръкоделието ѝ беше паднало на тревата, а ръцете ѝ лежаха неподвижни на коленете.

Часовете отлетяха неусетно, нощта настъпваше и камбаната на селската черква удари за вечерня.

Розалин се опомни и със съжаление видя, че трябва да тръгва.

— Време е да си вървя — каза тя на приятеля си, — накарайте ме да забравя грижите си.

— Довиждане? — запита той с умоляващ глас и девойката му се усмихна обещаващо.

Същата вечер, през време на вечерята, в Оранжерията избухна разправия. Госпожица Жан, произнасяйки една възторжена реч за Ернест Вилиан, заяви, че е поканила очарователния младеж да ги посещава често.

Матилд прибави:

— Господин Вилиан ще донесе мандолината си, за да изпеем заедно някои известни испански песни.

Госпожица Изьолт се изправи и каза с почти твърд глас:

— Не е прилично този млад човек да прекарва дните си тук. Ние не можем да го приемаме постоянно.

Нечувани възмущения заглушиха думите на бедната госпожица Изьолт. Племенничките ѝ отговориха невъздържано и безочливо и госпожица Жан, вместо да ги усмири, одобри държането им.

Болната направи последно усилие:

— Аз не одобрявам поведението ви и никога няма да влизам в стаята, когато господин Вилиан е тук. Надявам се, че той ще разбере какво означава отсъствието ми и ще престане да идва.

Напразно! Денят мина във веселие, песни и танци и шумът, който достигаше чак до стаята на госпожица Изьолт, дразнеше много болната.

Естествено Розалин не присъстваше на тези весели събирания. Девойката беше много озадачена. Тази сутрин някаква тайнствена ръка беше сложила на прозореца знаменитите кърпички, които Руфин беше изгубила. Когато ги видя, храбрата приятелка на Глория Патри нададе ужасени викове и Розалин едва успя да я накара да ги занесе на притежателката им.

— Госпожице, сигурна съм, че ще ѝ донесат нещастие. Тези кърпички не са обикновени.

Розалин беше принудена да придружи младото момиче до селото, за да не се случи някое ново нещастие и остана да я чака в черковната градина. Руфин се завърна скоро и предаде на младата си господарка парите, спечелени с тежък труд.

Така приключи вълнуващата история с кърпичките на дъщерята на кантонера или поне Розалин мислеше, че е приключила.

На другия ден Ернест Вилиан дойде, както винаги, и госпожица Изьолт, убедена в своето безсилие, реши да повика на помощ някой посилен от нея.

Уви! Помощта, на която тя разчиташе, не дойде. Вечерта прислужницата на доктора дойде и донесе известие от него. Господин Гино беше заминал ненадейно за Ланд, където го викал някой тежко болен роднина. Той се извиняваше пред госпожици Дьо Сент Гол, че не е могъл да се сбогува с тях и съобщаваше, че ще отсъства около една седмица.

Тази новина очарова госпожица Жан и двете ѝ племеннички, но в замяна на това госпожица Изьолт се почувствува съвсем безпомощна

и обезсърчена. Бедната жена разбираше, че без обикновената подкрепа на доктора никой няма да обърне внимание на думите ѝ. Тя реши да се държи настрана от битката, все още надявайки се, че Ернест ще разбере значението на отсъствието ѝ и ще престане да идва.

За съжаление подобна мисъл не минаваше през ума на младия човек. Очарован от добрия прием, който намери в Оранжерията, пленен от красотата на Розите, той реши, че отсъствието на госпожица Изьолт ѝ е наложено от болестта и изобщо не се разтревожи. Идваше всяка вечер в Оранжерията, натоварен с цветя и ноти, и войната на розите продължи.

Не само болната избягваше Ернест Вилиан. Розалин не можеше да следи спокойно съревнованието на сестрите си и щом чуеше пъргавите стъпки и звучния глас на господина, напускаше стаята. Тя забавляваше болната си леля или отиваше на поляната при своя беден, който я очакваше търпеливо.

Скоро и тези срещи започнаха да безпокоят госпожица Изьолт и една вечер тя се реши да заговори за тях на малката си племенница. Розалин, която целия ден беше работила, седнала до фотьойла ѝ, прибра ръкоделието си и заяви, че ще отиде при мостчето, за да поприказва малко с приятеля си.

— Малка моя — каза лелята благо, — много ли държиш на тази среща?

— О, да — отговори момичето с увлечение. — Моят беден ми става от ден на ден все по-скъп. Но защо ме питате за това, лельо?

— Защото ти вече не си малко момиче и не е много прилично да ходиш всеки ден да се срещаш с един мъж...

Големите очи на Розалин се изпълниха с учудване.

— Не ви разбирам, лельо.

— Знаеш ли кой е този мъж?

— Не — призна момичето, — зная за него само това, което той ми е казал за себе си, и аз винаги ви разправям всичко, каквото си говорим.

— Как се казва той?

— Не ми е казвал, но мисля, че е вуйчото на господаря на замъка, същия Реми Вилиан, за когото ни говори докторът, но...

— Но?

— Сега не зная вече какво да мисля. Според доктора, господин Вилиан е много болен и почти винаги е в легло... Отначало и на мен ми се видя много стар и прегърбен, но сега, струва ми се, че...

— Какво? — запита живо лелята.

— Не зная — призна девойката. — Но какво значение има всичко това? Аз никога не съм виждала лицето му, то не съществува за мен. Аз обичам само душата му, неговата добра и измъчена душа.

Госпожица Изьолт се замисли.

— Моя малка Роз — каза тя, — не бива вече да ходиш на поляната.

Лъчистите очи на девойката плувнаха в сълзи.

— О, лельо — замоли се тя, — той ще бъде толкова нещастен. Той ме нарича своя утеха и надежда и аз му обещах никога да не му липсвам. Вие, която сте толкова добра, искате ли да причиня мъка на приятеля си? Не, не мога да повярвам.

— Успокой се — каза нежно лелята. — Ти си моят малък ангел и благодарение на тебе дните ми минават по-леко, затова готова съм да направя всичко за тебе. Помогни ми, дете, и аз ще дойда с тебе на поляната и винаги когато силите ми позволяват, ще отиваме заедно при твоя беден.

Тези думи пресушиха сълзите на Розалин и скоро лелята и племенницата се отправиха бавно към поляната. До тях долиташе весела музика и смехове. Госпожица Изьолт въздъхна тъжно и Розалин побърза да я отведе към малкото селско мостче.

Девойката беше донесла един сгъваем стол и настани леля си на най-хубавото място. Тук, на свежата поляна, болната се почувствува много по-добре, отколкото в задушната си стая.

— Нали тук е много по-приятно, под сянката на старите дървета при пеещия поток?

Розалин седеше на тревата и шиеше усърдно.

Госпожица Изьолт попита:

— Къде се губи бедният?

— Не е дошъл още. Обикновено седи там зад преградата.

— Но тогава ти не го виждаш?

— Не, леличко, оградата е твърде висока, но аз го чувам много добре. Виждате, че приличието е спазено напълно. Той идва, чувам го. Трябва да го предупредя, че и вие сте тук.

Повишавайки гласа си, девойката каза весело:

— Добър вечер, приятелю мой. Аз не съм сама тази вечер, леля Изьолт ме придружава, но сигурна съм, че вие ще я обикнете веднага.

От другата страна на преградата гласът отговори:

— Милосърдна ли е и тя като вас? Аз съм отвратителен, отблъскващ.

Добрата леля Изьолт каза тихо:

— Аз също съм болна и няма защо да бягате от мен.

— Останете — продължи Розалин, — ние не ви виждаме оттук. Леля Изьолт искаше да се запознае с вас. Уверена съм, че ще станете големи приятели.

Действително те се сприятелиха много бързо и въпреки че черната маска се криеше все така настойчиво, тримата събеседници разговаряха много приятно.

В късо време госпожица Изьолт се убеди, че човекът, с когото говореше, беше извънредно добре възпитан и образован. Розалин не се беше излъгала. Лелята изрази гласно мислите си.

— Уви! — отговори човекът тъжно. — Имах достатъчно самотни часове, за да ги посветя на учението.

Когато тримата приятели се разделиха, те си обещаха скоро да се срещнат отново.

Лелята и племенницата се отдалечиха, облепени една на друга. Бедната Бяла роза се облягаше доверчиво на малката дива роза, която бърбеше весело:

— Лельо, виждам, че моят беден ви хареса и срещите ми с него вече няма да ви безпокоят.

— Той е страдал като нас. Ние се разбрахме и без думи. Но какво ли ще каже докторът? За щастие той скоро ще се върне.

Госпожица Изьолт се лъжеше. Тя беше много разочарована, когато на другия ден получи писмо от доктора, с което той ѝ съобщаваше, че ще се забави още няколко дни поради влошеното състояние на болния си роднина.

При все това този път госпожица Дьо Сент Гол не се почувствува така изоставена, както при първото съобщение за отсъствието на доктор Гино. Бедният на Розалин беше нов елемент в нейното съществуване и чудно, но в лицето на този нещастник, който черпеше надежда за живот от тях, тя виждаше един чуден и могъщ защитник.

ГЛАВА X

Животът в Оранжерията не течеше вече така спокойно, както преди. Госпожица Изьолт вдигна ръце от двете си племеннички и заживя настрана, сломена от мъка и телесни страдания. Розалин й беше вярна другарка и те често отиваха на полянката при бедния на Розалин.

Тази вечер времето бе лошо. След вечерята госпожица Жан подхвърли:

— Този дъжд ме нервира, но нека бъде добре дошъл, ако отнесе със себе си тропическите горещини, които ни измъчиха. Подготвихме за утре една прелестна разходка.

Розалин запита с недоверие:

— Разходка? Каква разходка, братовчедке?

— Нали знаете, дете, че утре е празникът на „Нотр Дам дьо Дезер“. Вашите сестри смятат да отидат.

— Но „Нотр Дам“ е далеч — каза Розалин смаяна. — Има четиридесет километра дотам. Не виждам как ще отидете, освен ако докторът не ви даде кабриолета си.

— А, с неговата каруца и крантата му! — провикна се госпожица Дьо Боналюр. — Слава богу, имаме на разположение друго, по-добро превозно средство.

— По-добро от кабриолета на доктора? Сигурно сте си поръчали аероплан?

— Не, миличка, само автомобил, но какъв автомобил! Мощен, бърз, тих и удобен!

Очите на Розалин светнаха.

Госпожица Изьолт пребледня.

— Каква е тази лудост? — запита тя, стараейки се да се овладее.

— Чисто и просто очарователна действителност, мила моя. Нашият любезен съсед даде колата си на наше разположение.

— И ще ви придружи ли?

— Струва ми се, че има право! — отговори величествено госпожица Жан.

— Това не трябва да стане — каза сериозно болната. — Мои деца, къде отиде благоразумието ви? Вие не трябва да приемете това предложение.

— Просто смешно! — провикна се сърдито госпожица Дьо Боналюр. — Няма нищо неприлично в тази разходка и в моето общество подобни на нея се предприемат много често. Колко пъти съм виждала малките Кроа дьо Либран да излизат с приятелките си и братята на братовчедките им!

— По мое време не възпитавах така младите момичета — продължи болната, задъхвайки се. — Много ще ми е неприятно племенничките ми да престъпят фамилните нрави.

— Не е ли достатъчно моето присъствие? — запита надутото братовчедката. — Струва ми се, че съм в състояние да покровителствам племенничките си.

Спорът ядоса Матилд и тя каза:

— Празникът не е много оживен, черквата е разположена далеч в полето и никой не ни познава.

— И после, ние не правим нищо лошо, за да се крием — отсече Жилберт.

Госпожица Жан привърши спора, като заключи:

— Всичко е готово за заминаването ни и вече е много късно да се откажем.

Лея Изьолт разбра, че загуби сражението. Тя опря треперещите си ръце на раменете на Розалин, която следеше възбудена разпратата.

— Виждам, че не желаете да ме послушате. Правете каквото искате, скъпи мои, но аз ви заявявам, че съм против тази разходка. Нека умът и съвестта ви подскажат как трябва да постъпите.

Тя излезе, поддържана от Розалин, стараейки се да се овладее, но щом остана сама, бедната жена даде свобода на мъката си. Розалин я утеши колкото можа и я напусна едва когато тя заспа. Момичето излезе тихо и отиде в кухнята, където Руфин я викаше тайнствено.

— Какво има пак? — запита Розалин, която бързаше да отиде в стаята си и да заспи, преди Жилберт да се е прибрала.

— О, госпожице, ако знаехте само!

Руфин затвори внимателно вратата и каза трагично:

— Дъщерята на кантонера развалила сватбата.

— Толкова по-зле за нея — каза Розалин. — Не виждам защо ние да се тревожим за това.

— Госпожице, а кърпичките! Забравяте кърпичките, нали ви казах, че не са обикновени? Едва от една седмица са в къщата на кантонера и ето че донесоха нещастие. Казах ви аз, госпожице, да не носим тези кърпички, по-добре щеше да бъде, казах ви...

Търпението на Розалин се изчерпа и тя избухна:

— Ти си наистина глупачка. Глория Патри ти е замътил главата. Суеверието е голям грях и вие трябва веднага да отидете да се изповядате, защото иначе мястото ви в рая не е много сигурно.

Тази мисъл ужаси Руфин и тя едва не изпочупи чиниите, които миеше. Розалин побърза да се прибере в стаята си.

На другия ден рано сутринта, връщайки се от селото, където беше ходила по работа, Розалин срещна автомобила на Вилиан. Девойката се дръпна настрани от пътя и автомобилът мина безшумно покрай нея. Въпреки бързината, тя можа да забележи госпожица Боналюр, седнала на почетното място, до нея беше Матилд, а срещу тях седеше Жилберт до младия и строен Ернест.

Автомобилът покри пътя с облаци прах и Розалин побърза да се прибере вкъщи.

— Лельо — каза тя, — тази разходка ще има може би неочаквани последици. Твърде е възможно Дева Мария да подари на сестрите ми благоразумие, макар че, уверена съм, те ще я помолят да им подари съвсем други неща. Все пак сега ние ще прекараме един хубав и спокоен ден.

Сутринта мина в домакинска работа. Следобед двете жени останаха в Оранжерията, защото госпожица Изьолт беше много изнемошляла и не можеше да излиза. Розалин въздъхна при мисълта за своя приятел, който щеше да я чака напразно. Времето, което сутринта обещавахе да бъде ясно и спокойно, започваше да се разваля. Беше се смрачило, чуваха се глухи тътнежи, вихрушки от прах се вдигаха по пътя. Буря се задаваше, затова Руфин побърза да тръгне към селото. Тя отиваше в черквата, за да извърши някаква сложна и тайнствена работа, за която беше специално повикана от сестрата на свещеника — добра, наивна и непохватна стара мома.

Седнали една до друга в полумрака до един прозорец, лелята и племенницата, забравили грижите си, разговаряха спокойно, когато бурята се разяри внезапно. Девойката побърза да затвори капациите на прозорците.

В мрачината воят на вятъра звучеше зловещо и госпожица Изьолт, почти треперееща, се ослуша със страх. Изведнъж тя се изправи съвсем пребледняла.

— Чука се...

— Сигурно е Руфин, не се страхувай, лельо, сега ще ида да ѝ отворя.

Девойката изтича към дъното на стаята и отвори една от стъклениите врати. Облак прах я заслепи, но тя успя да различи един познат силует. Розалин не трепна, бледото ѝ лице порумения и тя извика радостно:

— Влезте веднага!

Когато той се подчини, тя затвори бързо вратата, и то тъкмо навреме, защото ослепителна светкавица разцепи мрака, последва оглушителен гръм и град зачука по покрива и прозорците на Оранжерията.

— Лельо — подвикна Розалин, — нашият беден дойде. Какво щастие!

Госпожица Изьолт поздрави мило неочаквания посетител.

— Бъдете добре дошъл в Оранжерията. Бедните ви приятели са щастливи, че могат да ви приемат.

Розалин му предложи стол близо до болната.

— Моля ви се — промълви мъжът, — предпочитам да остана в полумрака, ще се чувствам много по-добре.

— Както искате — казаха и двете, познавайки болезненото му желание да бъде невидим.

Момичето седна отново до леля си. Навън бурята бушуваше със страшна сила, но тримата приятели не забелязваха това. Госпожица Изьолт не се страхуваше вече, а Розалин се усмихваше весело в мрака.

— Ние не ви очаквахме — каза тя.

— Вчера самотата страшно ме измъчи и днес рано-рано отидох на мостчето и когато видях, че приближава буря и разбрах, че няма да дойдете, реших аз сам да ви потърся.

— Благословена буря! — заяви госпожица Изьолт. — Тя ви накара отново да дойдете между хората.

— Не всички хора са като вас — каза той с тъга. — Аз съм страдал толкова много от тях...

Той изведнъж замлъкна... Двете жени разбраха чувствата, които го вълнуваха, и се постараха да променят разговора. Навън валеше като из ведро.

Заговориха за сестрите ѝ, които по всяка вероятност щяха да се приберат късно поради бурята. След това Розалин си спомни за забавната си приятелка Руфин и за невероятните приключения, които развеселиха черната маска. Тя разказа живо историята за кърпичките и нещастieto, което беше сполетяло дъщерята на кантонера.

— Руфин и Глория Патри смятат, че кантонерът е жертва на някаква магия, но всъщност истинската причина за развалянето на сватбата е, че бъдещата свекърва на момичето смята, че то не е достатъчно богато за сина ѝ. Бедният кантонер не може да даде нищо на дъщеря си, защото през целия си мъчен и оскъден живот не е успял да спести двадесет франка. Какво нещастие! О, защо не съм богата?

— Защо? — запита черната маска строго. — Мислех, че не държите на парите!

— На самите тях — не, но с тях могат да се направят толкова добрини... О, лельо Изьолт, помисли само колко ще е хубаво! Няма да има един нещастен в целия Сент Гол — дъщерята на кантонера ще има зестра, свещеникът ще получи нова статуя на Дева Мария, за която отдавна мечтае, и всички старци в селото ще ядат бял хляб. О, колко ще е хубаво, ще правим добрини, без никой да знае! Сутрин рано, когато сакатата стара Мариет още спи, аз ще вляза в колибата ѝ и ще оставя на масата ѝ хляб, шоколад, вино, нова рокля и малко пари. На стария Жако, когото синовете му изоставиха, няма никога да му липсва тютюн и бедната Жан ще има винаги дърва, за да топли болните си крака... И колко много работи има още да се направят...

— Миличка, ти мечтаеш — каза благо лелята.

— Приятно е да мечтаеш — въздъхна момичето, — но тъжно е, когато видиш, че мечтите ти са далеч от действителността и почувствуващ безсилието си.

— О, колко съжалявам, че не мога да ви осигуря по-сносен живот — въздъхна болната.

Тя изглеждаше така отпаднала, така отчаяна, че Розалин я прекъсна:

— Лельо, нима не е достатъчно, че сме всички заедно.

Реми се постара да промени разговора. Той обичаше страстно музиката и помоли Розалин да попее.

— Ще се опитам само за да ви направя удоволствие. Най-много се страхувам от акомпанимента.

Девојката седна пред пианото. Клавишите едва се забелязваха в полумрака. Тя запя с ясния си, но необработен глас тъжна провансалска песен.

Бурята бушуваше с удвоена сила около Оранжерията. От време на време силни светкавици осветяваха обширната стая. Госпожица Изолт се беше свила страхливо във фотьойла си, но черният човек не трепваше.

Болната седеше малко зад него и успя да различи при блясъка на светкавицата очертанията на едрата му фигура. Той беше оставил на един стол палтото и шапката си.

Скрил лице в ръцете си, мъжът слушаше с цялата си душа. Зачестилиите светкавици караха болната да трепва от уплаха. Изведнъж тя подскочи, но не от ужас, а от изненада и въпреки че беше страхлива, пожела горещо мълниците да продължат все така бляскави и чести.

Не, тя не се лъжеше, тя беше видяла добре. Човекът, седнал на две крачки от нея, беше рус. Руфин имаше право. Господин Ернест е двоен! Но кой е двойникът му?

Розалин, която не беше забелязала нищо, прекъсна песента си при един много силен гръм. Бурята беше към своя край. Валеше тих ситен дъжд, който обещавахе да продължи дълго време.

— Ще вали цялата нощ — въздъхна девојката.

Черният човек каза със съжаление:

— Трябва да ви напусна.

— Защо бързате? — запита неволно Розалин. Отговор не последва. Тя помисли, че въпросът ѝ го е смутил и за да го развесели отново, каза шеговито:

— Бързате да отидете при бедния ви стар вуйчо? Как е той? Тази сутрин Бернар казал на прислужницата на доктора, че се безпокои много за господаря си. Толкова ли е болен?

— Да — отговори черната маска, — но по-скоро е нещастен, отколкото болен. Той не може да забрави разочарованията, преживени на младини, и споменът за тях му пречи да оздравее.

— Какво е било разочарованието му? — запита момичето и леля й я смърми за любопитството.

— Не се сърдете на малката Роза, госпожице, бедният Реми не крие разочарованието си. По времето, когато всеки човек мисли да си свие гнездо, той избра за годеница момиче, което обожаваше сякаш до деня, в който разбра, че тя обича повече от всичко златото и че любовта й към него... беше...

— Ясно — намеси се Розалин, — когато е разбрала, че е беден, тя го е изоставила. Това е много грозно. Надявам се, че Бог е наказал това създание...

Стъпки в градината прекъснаха възмущението на Розалин.

— Руфин! Скрийте се — каза тя, смеейки се. — Тя ще припадне, ако ви види, пък и вие няма да сте много доволни.

С един скок мъжът стана, грабна шапката и палтото си, сбогува се бързо и изчезна. Руфин влезе напълно спокойна, без да подозира, че само преди миг черният човек беше в Оранжерията.

Сестрите й се прибраха много късно. Времето за вечеря беше минало отдавна, когато автомобилът спря пред Оранжерията.

Госпожица Боналюр влезе шумно в стаята:

— Скъпи мои! Каква буря! Колко се безпокоях за вас.

Матилд и Жилберт също бяха много учтиви. Явно беше, че с милите си грижи искаха да загладят лошото впечатление от вчерашното си непочтително държане, но госпожица Изьолт не се омиловичи и вечерта мина в понижено настроение.

На другия ден отново дойде Ернест, особено весел и със странно блестящи очи.

Госпожица Изьолт беше в стаята и той се отправи към нея.

— Позволете ми да ви предложа това, госпожице.

„Това“ не бяха рози, нито ноти, а две хубави яребици, опръскани с кръв.

— Вие ли сте ги убили, господине? — запита възхитена братовчедката Жан.

За момент младият човек се поколеба и после каза със смях:

— Мислите ли, че не съм способен, госпожице?

Госпожица Боналюр заяви, че тези бедни красиви животни сигурно ще възбудят апетита на скъпата Изьолт, без да прибави, че деликатният стомах на наследницата на четиридесет и четири благороднически поколения също нямаше да се откаже от такова вкусно ядене. Повикана, Руфин отнесе птиците в килера и никой не помисли, че ловът още не беше открит.

Следващия ден яребиците бяха последвани от пъдпъдъци.

— Все някак трябва човек да се развлича на село — заяви младият човек сериозно, — а и ловът много ме забавлява.

Изведнъж той заяви тържествено:

— Риболовът ме интересува не по-малко от лова!

— Прекрасно! — възкликна госпожица Боналюр. — Вие сте ценен човек, драги господине.

Това мнение на братовчедката Жан се затвърди съвсем, когато на другия ден „ценният човек“ дойде да поднесе няколко чудесни риби.

— Започва да става прекалено — заяви Розалин възмутено.

— Но как можеш да изпъдиш един толкова любезен човек, още повече, когато носи такива апетитни скумрии?

— Изглежда, че сте отличен рибар и ловец — каза Жилберт, очарователна в бялата си рокля.

А по-голямата забеляза:

— Вие ни отрупвате с подаръци, но скоро ще започнем да не ги приемаме.

— О, моля ви се! — запротестира любезният младеж. — Не ми отнемайте това удоволствие. Мисълта, че ще мога да ви предложа плода на моя труд и търпение ми дава сили да седя с часове на брега на блатото.

Розалин каза без заобикалки:

— Аз мислех, че скумриите са морски риби.

— Има и сладководни — отвърна Ернест безочливо.

Държането му се видя подозрително на Розалин.

Госпожица Дьо Боналюр погледна презрително жалкото момиче, което се опитваше да смути един толкова прелестен младеж.

— Много учена сте станали, миличка. Толкова ли често сте яли риба, та знаете коя е от морето и коя от реките? По-добре ще направите да извикате Руфин и да се посъветвате с нея как най-добре да сготвите този прекрасен дар.

Естествено Ернест не забрави да дойде и вечерта. Докато той забавляваше дамите в стаята, Розалин шиеше дванадесет ризи по последната мода на Сент Гол. Девојката работеше усърдно и се стараеше да вложи всичките си вродени шивашки способности. Тя беше толкова заета, че едва надвечер можа да се откъсне от работата си и да отиде до мостчето, за да се види с приятеля си, но той не дойде. Вместо него, на отсрещния бряг се появи Глория Патри. Блажено спокойствие се разливаше по лицето му.

— Какво правите там? — запита момичето.

— Работа — отговори тържествено той, скръствайки ръце.

— Но вие не държите нищо в ръцете си — каза Розалин учудено.

— Така ви се струва — беше отговорът.

Девојката се поклони дълбоко на Глория Патри и си отиде.

„Колко много държа на приятеля си — помисли си тя с тъга. — Страдам, когато не го видя, макар и само един ден.“

Тя се беше спряла сред градината и очите ѝ гледаха замечтано.

Сподавен вик я изтръгна от мислите ѝ. Тя позна гласа на Руфин, но напразно очите ѝ търсеха закръглената фигура на селянката.

— За бога, къде си се скрила? — повика я девојката.

— По-тихо, госпожице, по-тихо, той още е тук. — Гласът идваше от малиновите храсти.

Розалин се приближи и откри селянката, свита сред малинака.

— Десертът ли събираш?

— Преструвам се, госпожице. За бога, говорете по-тихо и се престорете, че ядете малини. Не трябва да ни забележат.

Розалин разбра, че ще научи някоя нова сензация и изпълни съвета ѝ.

— Госпожице — прошепна момичето, — погледнете към голямата стая.

— Виждам, виждам — отговори девојката, също шепнейки. — Леля Изолт реши да не се прибира в стаята си и братовчедка ми, сестрите ми и господарят на замъка я забавляват.

— Господарят на замъка, а, добре! — Сподавен смях придружи това възклицание. — Дяволът се е вселил в него, госпожице. Аз се скрих тук, за да мога, без да ме забележат, да гледам краката му.

— Краката му? А! Да не би да мислиш, че има копита?

— Не, госпожице, но на подметките на дявола горят винаги малки сини пламъци. Тези пламъци се виждат само ако знаеш предварително, затова ще седя и ще чакам докато мине господин Ернест.

— Кой знае докога ще чакаш — каза младата ѝ господарка. — Аз ще си вървя.

— Почакайте малко. Имам толкова работи да ви разказвам. Бях в селото при сестрата на свещеника и научих чудни работи. Цялото село е омагьосано, госпожице!

— Невъзможно! — отговори невъзмутимо девойката.

— Страшни работи стават, госпожице, страшни! Дъщерята на кантонера се сдобрила със свекърва си и щяла да се жени, свещеникът получил нова статуя на Дева Мария, старата Мариет намерила един наполеон и храна на масата си, Жан, сакатата, получила нова рокля, а старият Жако намерил на прозореца си пакет тютюн и не си спомням още какво. Кажете, не е ли чудно?

Руфин имаше право. Всичко това беше много чудно. Розалин остави селянката да чака Ернест и се прибра в стаята си, за да може да събере разбърканите си мисли.

„Всичко е толкова сложно и объркано! — въздъхна момичето. — Но какво от това, важното е, че аз го обичам!“

При тази мисъл тя поруменя. Ненадейно истината блесна пред нея. Тя обичаше своя беден и не забелязваше вече черната му маска и странния му вид. Той нямаше име, нямаше възраст. Единственото нещо, което Розалин познаваше, беше душата му и на нея тя беше дала своята.

Вечерта тя взе ръкоделието си и се усамоти в градината, но сестрите ѝ не я оставиха на спокойствие и тя беше принудена да изслуша изповедите им.

Най-напред дойде Жилберт. Тя повдигна презрително с върха на пръстите си работата ѝ.

— Пак работиш за чужди хора! Това не може да продължава, Розалин! Скоро ще разберат в селото, че не Руфин, а ти работиш и това ще направи много лошо впечатление. Помисли какво ще си каже господин Вилиан!

— Малко ме интересува! Аз няма да се женя за него.

Жилберт се усмихна и поруменя.

— Обичаш ли го? — запита малката. Тя искаше да узнае истинските чувства на Жълтата роза.

— Обичам го! — заяви сестра ѝ. — Той е толкова хубав, любезен и весел!

— И толкова богат — продължи Розалин. — Не забравяй едно от най-ценните му качества!

— Имаш право. Той може да ми даде мечтания живот, пътешествия, тоалети, хубав замък...

— Кажи, Жилберт, сигурна ли си, че обичаш самия Ернест? Ако разбереш, че няма нито замък, нито богатство, ще се омъжиш ли за него?

— Няма да ми е много приятно — заяви тя.

Искреното ѝ признание разсмя Розалин.

— Значи тогава ще се откажеш от него.

— Героизмът не ме привлича и не обичам да си представям какво ще направя и какво няма да направя при подобни обстоятелства. Излишно е да мислим за неща, които никога няма да се случат, а ако случайно мислиш, че си остроумна, мамиш се, Розалин.

Разсърдена, Жълтата роза си отиде.

„Въпросите ми я смутиха — помисли си малката, — накарах я да чете в душата си и това, което прочете, не ѝ хареса. Бедната Жилберт, тя е по-скоро лекомислена, отколкото лоша и ако се намери човек, който да съумее да събуди сърцето ѝ, възможно е да стане и добра.“

Матилд дойде и прекъсна мислите ѝ.

— Работиш, както виждам, скъпа!

— Да, хората са създадени, за да работят.

— Но не и потомците на Сент Гол — отговори надменно голямата. — Забравяш ли от какъв произход сме?

— Няма значение. Важното е, че сме били родени в старинен замък, напуснали сме го и никога вече няма да се върнем в него. Вярното е, че трябва да работим, за да живеем.

— Откъде знаеш какво ще ни донесе бъдещето?

— И ти не знаеш повече от мен. Сент Гол не са вече господари на Валироз, друг царува под старите му стени.

Матилд отговори като Жилберт:

— Ако този цар ми предложи да споделя короната и царството му?

„Бедният Ернест, коя ли ще избере?“ — помисли си малката.

Тя каза гласно:

— Ще приемеш ли да бъдеш негова царица?

— Скъпа, аз ще стана царица, но той никога няма да бъде цар. Забравяш ли плебейския му произход?

— Бедничкият мил Ернест! Значи за тебе той ще бъде винаги съпругът на царицата?

— Малка чест ли е да бъде мой съпруг? Надявал ли се е някога той, човек от долен произход, да се ожени за една Сент Гол? Нека благодари на случайността, която го направи притежател на замъка на дедите ни. Аз ще се пожертвувам заради старото ни и благородно име.

Матилд се отдалечи. „Решително предпочитам Жълтата роза пред Червената — каза си Розалин. — Тя не прави тънки сметки.“

Изведнъж у нея се породил страстно желание да поговори с някого, който не гледа по този начин на любовта. В този момент виковете на Руфин я изтръгнаха от тъжните ѝ мисли.

— Елате да видите, елате да видите колко е хубава!

Възторгът на Руфин беше предизвикан от нов подарък на Ернест. Розалин каза горчиво:

— Докога ще приемаме милостиня от този господин? Леля трябваше да откаже.

Действително този път госпожица Изьолт искаше да откаже, но не можа да устои на любезността на добрия младеж. Бедната жена горещо желаше докторът да се завърне по-скоро. Най-после тя се реши да му пише и писмото ѝ беше отчаян зов за помощ:

„Елате вашето присъствие е необходимо.

Боя се не само за Матилд и Жилберт, но и за Розалин. Бедната, съвсем невинно ми причини големи грижи. Нейната добрина и доверчивост ни увлякоха в едно приключение, което понякога ми харесва, а понякога ме плаши. Очаквам ви с нетърпение.“

ГЛАВА XI

Положението на болния роднина на доктора се подобри и той се завърна.

Нощта беше настъпила, когато старият настойник се озова пред къщата си. Той беше много уморен, но докато вечеряше, успя да разпита подробно прислужницата си. Добрата жена, очарована от вниманието на доктора, започна да разказва точно и подробно и не пропусна нито едно от събитията, които бяха станали през отсъствието на господаря ѝ. Докторът научи и за разходката с автомобил, и за всекидневните посещения на Ернест, и за чудесата, които ставаха в селото: новата статуя на Дева Мария, зестрата на дъщерята на кантонера и всичко останало. В края на краищата от разказа ѝ докторът заключи, че си беше дошъл тъкмо навреме.

На другата сутрин той стана рано, посети болните си и след това се запъти към Оранжерията, решил да въведе ред.

Там той намери само Руфин, заета около силно нагорещената печка.

— Добър ден, малката. Къде са дамите?

— В стаите си, господине. Трябва ли да ги повикам?

— Не, ще отида да видя болната.

Изведнъж докторът започна да души с големия си нос.

— Какво печете в пещта?

— Шарани, господине — отговори невинно момичето.

— Хъм, миришат много на море — заяви докторът и отвори пещта.

Два хубави позлатени кефала се мъдреха в кипящото масло. Видът им накара стария настойник да подскочи.

— Шарани, това са шарани, а? Кой ви ги даде?

— Господин Ернест. Той каза, че ги уловил в блатото.

— Дявол да го вземе! Може ли да се подиграва с вас така? Къде е този хлапак да му дръпна ушите!

Гръмкият му и гневен глас събуди цялата къща.

— А — каза Жилберт, — фелдфебелът се е върнал!

— Този грубиян ми досажда! — заяви госпожица Дьо Боналюр, нагласявайки умело перуката си, която трябваше да придаде помладежки вид на повехналото ѝ лице.

Матилд заключи вратата си и само сърцето на госпожица Изьолт заби радостно. „Най-после ще имам подкрепа!“

В този момент съвършеният настойник тероризираше невинната готвачка. Той започна да отваря долапите и да преглежда внимателно съдържанието им и когато забеляза окачен в килера един заек, гневът му избухна с двойна сила.

— Това какво е — шаран или пъстърва? — запита той ужасената Руфин. — Откъде го измъкнахте?

— Го... го... сподин Ернест го уловил — промърмори бедното момиче.

— Къде, в блатото или в банята си. Честна дума, вие сте били по-глупава, отколкото изглеждате.

Обидата възвърна смелостта на Руфин и тя отговори с достойнство:

— Господинът от замъка ходи на лов всеки ден.

— Глупачка, ловът още не е открит! Сигурен съм, че е уловил и рибите, и заека в халите в Тулуза. Всички в този дом трябва да сте една от друга по-глупави, щом са могли да се подиграят с вас, но аз съм тук вече и всичко ще тръгне по правия път. Да започнем веднага!

С един замах той изхвърли през отворения прозорец нещастния заек. В същия миг отвън долетя сподавен вик. В стремителния си полет заекът беше ударил Глория Патри, който пристигаше, натоварен с голяма кошница.

— Какво търсите тук? — запита докторът ядосан.

Треперейки, Глория Патри показва кошницата. Настойникът я отвори незабавно. Тя беше пълна с великолепно грозде и праскови, сложени върху свежи цветя.

— И това пак от лова на господин Ернест ли е?

В този момент благородната госпожица Жан, облечена в светлосив пеньоар, изигра ролята на провидение. При внезапното ѝ появяване Глория Патри почувствува, че смелостта му се възвръща и с войнствен вид сложи кошницата в краката на госпожица Боналюр.

— Благодаря ви, приятелю мой — каза сладникаво благородната дама, — ще предадете на вашия господар поздравите на госпожица Боналюр и благодарностите за милото му внимание. Може да оставите кошницата в кухнята.

Но преди главният пазач на парфюма на розите да успее да изпълни тази поръчка, докторът се намеси:

— Незабавно отнесете кошницата на този, който ви я даде. Приберете си и заека и не забравяйте да кажете на господаря си, че аз, доктор Гино, му изпращам сърдечните си благодарности. Ще му съобщите още, че ако това не е достатъчно, готов съм да му дам необходимите обяснения. Хайде, вървете си сега.

Прилагайки думите си на дело, разсърденият настойник хвърли заека върху зрелите плодове и придружи Глория Патри чак до вратата на градината.

— Справедливи боже! — провикна се госпожица Боналюр, която беше възмутена. — Дързостта му е нечувана! Знайте, господине, че държането ви ме възмущава и аз лично ще предупредя нашия съсед, че ние всички сме потресени от неокачествимата ви постъпка.

— Аз лично ви предупреждавам, госпожице, че малко ме е грижа какво е вашето мнение за мен. Ще ви кажа само, че ролята, която сте играли в мое отсъствие, не ми харесва.

— Позволете, господине, да напусна, вашето присъствие ми е непоносимо.

С гордо вдигната глава госпожица Дьо Боналюр излезе. Неприятелят ѝ я последва, сучейки гневно селските си мустаци.

— Приятелю мой, какво става? — изпъшка госпожица Изьолт, когато верният ѝ съветник с вид на завоевател влезе в стаята ѝ.

— Не се безпокойте, скъпа. Най-обикновен спор. Току-що вдигнах знамето на здравия разум, което бяха потъпкали в тази къща, и заклевам се, че ще победея.

Когато докторът след щателен преглед се увери, че положението на болната не беше особено влошено, притегли един стол до леглото ѝ и каза:

— Сега ми разкажете всичко.

Разказът на госпожица Изьолт накара доктора на няколко пъти да подскочи от стола си. Историята за черния човек, която болната разказа

с безпокойство, препълни чашата. Вдигайки ръце към небето, докторът се провикна отчаяно:

— Това минава всички граници. Трябва да изясним тази работа. Сега довиждане, скъпа приятелко, отивам си, но скоро ще ме видите отново.

Той слезе пъргаво по стълбите и се отправи към градината, където мислеше, че ще намери Розалин, но девойката я нямаше и господин Гино започна да я вика.

— О, колко се радвам, че ви виждам отново! — появи се Розовата роза, чула виковете на настойника си.

В погледа ѝ се четеше толкова искрена радост, че старият мърморко се почувствува трогнат. Той реши да разпита хитро момичето, за да отгатне тайните му чувства.

— Какво правихте, докато ме нямаше?

С блеснали очи тя отговори откровено:

— Намерих си приятел... и то какъв приятел! Леля Изьолт ще ви разкаже!

— Тя вече ми говори за него.

— О, значи знаете — продължи тя. — Но не, трябва да го познавате, за да разберете колко е добър, нежен и мил...

Докторът беше поразен.

— Кой е този човек? Познавате ли го?

— Не — призна тя, — не го познавам, ако ме питате за него, произхода и положението му, но познавам душата му и това е предостатъчно.

— Не и за мен — отговори мрачно настойникът. — Розалин, вие вече не сте дете и този непознат, който се върти постоянно около вас, много ме безпокои. Трябва да го видя аз този човек. Ще дойда с вас тази вечер, Розалин.

— Тогава той ще избяга, не може да понася присъствието на чужди хора.

— Или ще понесе моето, или ще се откаже от срещите с възпитаничката ми!

Твърдо решен да изпълни намерението си докторът се отдалечи, въпреки сълзите на Розалин, но внезапно се обърна и дойде отново при нея:

— Дете, сълзите ви ме измъчват, но аз трябва да бъда предпазлив. Ако този човек е честен, нямаше да се крие от вас. Доверете се на вашия настойник и го оставете да ви осигури щастието.

Докторът си отиде и денят се стори много дълъг на Розалин. Госпожица Дьо Боналюр и двете ѝ племенници не престанаха да обсипват с укори нещастния настойник.

Вечерта Розалин, уморена от безкрайните им жлъчни забележки, излезе от стаята и се отправи към поляната, но за да се подчини на желанието на доктора, не отиде при мостчето, а седна близо до малиновите храсти.

Изведнъж тихи стъпки я накараха да трепне. С изненада тя видя приятеля си, черната маска, да се приближава към нея.

— Колко хубаво, че вече не се криете! — каза тя.

— Не искам да изгубя единственото си богатство — отговори горчиво мъжът, — а доколкото разбрах от братовчед ми, господин Гино е решил да държи възпитаничките си под ключ.

Той замълча за момент, после каза отсечено:

— Трябва да ви говоря. Тук всеки може да ни види. Елате с мен.

И когато забеляза известно колебание в очите ѝ запита почти грубо:

— Нямате ли доверие в мен?

Розалин вдигна глава.

— Готова съм да отида навсякъде с вас.

Мъжът се поуспокои и се отправи бързо към гората, която се простираше зад парка на Валироз. Те се спряха на първата полянка. Розалин, малко развълнувана, се облегна на един дъб и мъжът се наведе към нея.

— Преди малко казахте думи, чието значение може би не разбирате напълно. Казахте, че сте готова да отидете навсякъде с мен. Аз искам нещо повече от вас, искам да бъдете само моя на земята и на небето. Розалин, искате ли да се омъжите за мен?

Девојката беше съвсем бледа, но ръцете ѝ обхванаха ръцете на приятеля ѝ. Тя се усмихна нежно.

— Вие не ме познавате — продължи той трескаво. — Аз нямам нито име, нито образ за вас. Всяка друга жена на ваше място би се разколебала.

— Аз не се страхувам.

— Чакайте, не прибързвайте. Не съм казал всичко, доверието ви в мен трябва да е непоколебимо. Аз ще трябва да остана за вас още известно време непознат. При все това осмелявам се да ви предложа нещо нечувано — да бъдете моя годеница, годеница на черната маска, на един презрян човек, на скитника, на когото с право настойникът ви и цялото ви семейство гледат с недоверие.

— Аз напълно ви вярвам.

Развълнуваните очи го гледаха предано. Той започна отново изпитанието:

— Няма ли да ви е страх от мен, няма ли да ви е страх от това, което ще трябва да научите за мен, от всичко, което скрих от вас? Говорете без стеснение. Всички предположения са допустими. Не съм такъв, какъвто ме мислите... Аз често съм ви лъгал!

— Имам доверие във вас. Виждам, че искате да ме изпитате. Аз съм сигурна в честността ви.

— Значи приемате съществуването, което ви предлагам?

Девојката разкри невинната си, чиста и благородна душа.

— Ако бяхте богат и щастлив, може би нямаше да ви обикна, но вашето нещастие ми е скъпо и аз искам заедно да носим кръста на живота.

Черният човек се отдалечи от нея. Предстоеше ѝ най-голямото и мъчително изпитание.

— Има нещо, за което няма да ви излъжа. Преди да станете моята скъпа Роза, трябва да изпитам чувствителността ви. Обвързвате се за цял живот и ако не отстъпихте пред душевната нищета, това, което ще видите сега, ще бъде може би свръх силите ви. Погледнете!

Той повдигна леко ръкава на лявата си ръка. Тя беше разядена от стара рана от изгаряне, плът почти нямаше. Ръката беше почти атрофирана.

— Днес за първи път пръстите ви се допряха до болната ми ръка и когато ме докоснахте, много се страхувах да не трепнете от отвращение. В очакване на думите, които щях да произнеса, вие не забелязахте нищо, но сега погледнете, Розалин! Ако стана ваш мъж, тази ръка често ще докосва вашата. Уверена ли сте, че няма да се плашите?

Вместо отговор, Розалин обхвана ръката му с малките си ръце, без да трепне.

— Това не е нищо — каза той тъжно, — остава още превръзката, която скрива лицето ми, и аз се страхувам от погледа на малката дива роза.

С треперещи пръсти той отмахна черната превръзка. Настъпи най-тежкият миг в живота му.

Розалин се постара да бъде твърда и погледна. Предположенията ѝ се оправдаха. Нейният беден не беше стар. Високото му хубаво чело не беше набръчкано, големите му сини очи не гледаха уморено, но едната му страна беше цялата набраздена от дълбоки белези, които засягаха слабо носа и слизаха надолу по шията.

Под тежестта на мъката, която преживяваше, раменете на нещастника се прегърбиха. Първоначалната заблуда на Розалин беше разбираема. Нещастieto беше състарило приятеля ѝ и в този миг той изглеждаше на петдесет години. Но когато той вдигна към нея очите си, изпълнени със страшна скръб, тя изтича бързо към него.

— Не се страхувам — прошепна Розалин и сълзи изпълниха очите ѝ. — Вие не сте грозен, предпочитам лицето ви такова, каквото е, отколкото закрито с тази ужасна черна маска.

Тя взе превръзката от земята и каза:

— Моят съпруг няма да я носи.

Мъжът пребледня от вълнение и притисна измъченото си лице към нежното рамо на девойката. Опиянен от щастие, той прошепна:

— Да бъде благословено нещастieto, което ми донесе твоята любов!

Изглежда, че приятните часове летят по-бързо от останалите. Изведнъж двамата годеници забелязаха, че слънцето залязва и нощта бавно настъпва.

— Сбогом — каза Розалин. — Трябва да се прибера.

— Чакайте малко. Искam да ми обещаете нещо. Никой не трябва да знае за срещата ни. Колкото да е несправедливо спрямо леля ви и доктора, искам да държите в пълна тайна всичко, което научихте преди малко.

Девойката кимна мълчаливо в знак на съгласие, но сърцето ѝ се сви.

— Това е последното ви изпитание, моя малка дива роза. Сега трябва да се разделим.

Устните на мъжа — тези устни, които огънят беше пощадил, се притиснаха към чистото чело на девойката.

Розалин се отдалечи.

— Довиждане — извика му тя отдалече.

До слуха ѝ долетя отговорът му, изпълнен с надежда:

— Довиждане!

ГЛАВА XII

На другия ден Розалин прекара почти цялото време около леля си, която беше малко трескава и неспокойна поради отсъствието на господин Гино.

Вечерта, както винаги, дойде Ернест. Госпожица Дьо Боналюр, убедена, че докторът, изплашен от смелата ѝ съпротива, няма да посмее да се появи в Оранжерията организира малка танцова забава. Розалин отказа да вземе участие в празненството и се настани в градината до един от прозорците на голямата стая. От мястото си тя виждаше всичко, което ставаше вътре. Действително Жилберт и Ернест танцуваха прекрасно. Матилд, облегната на пианото, ги гледаше и чакаше да дойде нейният ред, за да се понесе по паркета в обятията на красивия съсед. Госпожица Дьо Боналюр танцуваше с рядко умение валс. Руфин, прехласната, наблюдаваше танцуващите през откренатата врата.

Точно в този момент Розалин забеляза на другата врата очертанията на внушителен силует, който напредваше застрашително. Тя позна веднага ловния костюм на доктора, широкополата му шапка, големия му нос и разгневените му очи. Беше много късно и Розалин не можеше да предупреди сестрите си. Когато танцуващите, след продължително въртене, се спряха, те се озоваха пред носа на доктора.

Уплахата беше обща. Жилберт извика глухо и Ернест, колкото и да беше безстрашен, не можа да не трепне.

— Какво има? — запита организаторката на танцовата забава, ставайки от мястото си. Но когато госпожица Дьо Боналюр забеляза доктора, пенснето ѝ падна от аристократично заострения ѝ нос.

Господин Гино, очарован от поразителното впечатление, което беше произвело появяването му, скръсти ръце и каза свирепо:

— Когато котката я няма, мишките танцуват.

— Сравнението е обидно, господине. Аз не мога повече да остана тук. Елате с мен, деца.

Матилд и Жилберт се присъединиха към нея.

— Не ви задържам, госпожици. На мен ми трябва само господинът.

Ернест каза учтиво:

— На ваше разположение съм, докторе.

Госпожица Дьо Боналюр нямаше вече желание да напусне стаята. Погледът, който хвърли на доктора, накара опонента ѝ да се провикне:

— Страхувате се да не изям учителя ви по танци ли?

Ернест, виждайки, че положението става напрегнато, заяви:

— Вие не сте на себе си, докторе. Да оставим тази разправия за друг път.

— Я! Искате да се измъкнете! Въпреки това аз имам право да ви поискам някои обяснения.

— И аз също — отговори безсрамникът, — но смятам, че нито моментът, нито мястото са добре избрани, затова ви моля да ми кажете къде и кога можем да се срещнем.

— Не, господине, няма да отлагаме! Заявявам ви още сега: вашето присъствие ме дразни и аз ви моля да прекратите посещенията си до ново нареждане.

Търпението на Ернест се изчерпи.

— Аз не ще получавам нареждания от вас, господине. Аз идвам тук, канен от господарките на къщата и само те могат да ми забранят да ги посещавам.

— Господине — намеси се величествено госпожица Жан, — разчитайте винаги на моето благоволение. Вие ще бъдете приет между нас винаги с дължимото уважение и любезност и ако думите на този... този... човек са ви обидили, знайте, че ние не ги одобряваме. Никой не е в състояние да развали голямото ни приятелство.

Госпожица Дьо Боналюр стана и като направи знак на племенниците си да я последват, излезе от стаята.

Доброто сърце на Ернест спаси положението. Той се приближи до доктора и заяви:

— Не бива да се караме пред дамите и да нарушаваме спокойствието на госпожица Изолт. Аз съм единственият виновник, докторе, ако изобщо има виновен. Предлагам ви да продължим спора си на четири очи.

Докторът се поуспокои.

— Имате право, господине. Искате ли да дойдете у дома?

Ернест се съгласи и двамата напуснаха полето на битката.

— Всъщност по-добре да отидем в замъка — каза докторът. — Трябва да поговоря малко с вуйчо ви.

Ернест отговори решително:

— Безполезно е, няма да го видите.

— Ако не видя него, ще видя втория му племенник. Тези истории с маски и привидения ми дойдоха до гуша. Някой се опитва да си играе с мен, но аз ще го хвана. Най-напред, господине, ще ви помоля да не ходите вече в Оранжерията.

— Все пак, докторе, ако искам да се ожена, струва ми се, че имам право да познавам бъдещата си годеница. И вие самият, колкото и да сте възмутен от мен, няма да ме отблъснете, преди да ме опознаете.

Докторът се спря рязко и изгледа събеседника си.

— Това предложение за женитба ли е?

— Мястото е зле избрано, съгласен съм — заяви непоправимият шегаджия, крачейки по прашния път, — ще ме извините, че не съм с подходящо за случая облекло, но...

— Престанете с вечните си шеги. За коя от племенниците ми искате да се ожените?

— Право да си кажа, не знам, докторе — призна Ернест без заобикалки.

— Тогава какви глупости ми разправяте? — запита докторът по-меко.

— Самата истина — отвърна смутено младият човек. — Аз съм завладян от очарованието на госпожици Дьо Сент Гол, но мога да запея песента „Между двете сърцето ми се колебае“. Червената роза или Жълтата роза! Колебая се и понеже изборът ми ще ми донесе щастие или нещастие за цял живот, не знаей какво да предприема. Трябва да размисля добре.

— Е, добре, размислете у дома си, ако обичате — каза докторът с глас, който не допускаше възражение, и обръщайки гръб на изненадания Ернест, се отправи към замъка.

— Докторе, напразно ще ходите до Валироз, Реми не е вкъщи.

Като видя, че старият човек не го слуша, Ернест седна отстрани на пътя до една бразда и се замисли.

Той беше казал истината на доктора. Червената роза и Жълтата роза си бяха разделили сърцето му и не можеше още да разбере коя му харесва повече. Понякога, пленен от красотата на Жилберт, слагаше тържествено на бутониерата си жълтата роза, но само час по-късно, завладян от спомена за един поглед на Матилд, я заменяше с червена.

В този момент, обхванал главата си с ръце, Ернест размишляваше дълбоко, което не се случваше често с него. Той махна отчаяно с ръка. „Няма да успея сам — каза си младият човек. — Реми трябва да ми помогне.“

В това време докторът вървеше войнствено по главната алея на парка Валироз. Той се изкачи на терасата и позвъни. Бернар му съобщи, че господин Реми спи и никой не смее да го събуди.

— Ще чакам! — заяви докторът с решителен вид.

Измина един час, след него втори и бедният настойник, признавайки се за победен, си тръгна, проклинайки. Нощта напредваше и тъкмо когато слизаше по главната алея, господин Гино дочу гласа на Ернест:

— Казвам ти, че е много ядосан и не ще можеш лесно да се отървеш от него. Когато работата се отнася до възпитаничките му, той е непреклонен.

„Хъм, за мен говорят! — каза си непреклонният човек. — Удава ми се случай да си отмъстя. Изглежда, че болният вуйчо е напуснал леглото и разхожда ревматизма си по нощната прохлада. Чакай да чуя какво ще си говорят!“

Умът на господин Гино беше бърз и гъвкав, но същото не можеше да се каже и за тялото му. Въпреки предпазливостта му, пясъкът изскърца под краката му. Двамата мъже, които приказваха в съседна алея, чуха подозрителния шум, който издаваше присъствието на нежелан слушател, и се отдалечиха. Докторът дочу унизителната им забележка:

— Изглежда, че в този край човек не може да бъде спокоен и у дома си!

Смаян, господин Гино видя, че отдалечаващите се в мрака бяха двама млади мъже, много високи и тънки, с почти еднаква походка и държане. Докторът се отдалечи с бързи стъпки и щом се прибра у дома си, седна пред писалищната си маса и написа следното писмо за господин Реми Вилиан в замъка Валироз:

„Господине,

Въпреки че отричате, току-що се уверих, че имате двама племенници. Видях ги със собствените си очи в парка на замъка, когато си отивах, след като ви бях чакал напразно цели два часа. Трябва непременно да ви видя. Днес забраних на Ернест Вилиан да посещава Оранжерията без мое разрешение. Няма да допусна този хлапак, под предлог на колебание на чувствата, да компрометира възпитаничките ми.

Все пак предпочитам от племенниците ви този, който има смелост да се покаже пред хората. Другият, чиято физиономия още не сме видели, не ми харесва особено.

Поради гореизброените причини, господине, искам да ви видя и ще успея даже и ако продължавате да се криете.

Преди обаче да предприема някои нежелателни мерки, апелирам към чувството ви за чест и ви моля да ме приемете, за да ми дадете обясненията, които искам от вас.

Бъдете уверен в добрите ми чувства.“

Като подписа писмото, докторът го запечата и с решителен вид го занесе на пощата. Той пресметна, че щеше да пристигне в замъка на другата сутрин. Следователно отговорът можеше да се очаква чак вечерта.

Успокоен от първата си решителна стъпка, господин Гино се прибра у дома си и цялата вечер прекара в размисъл.

Рано на другата сутрин докторът извика прислужницата си.

— Клоти, занеси веднага това в Оранжерията.

Добрата жена, учудена, забеляза, че господарят ѝ показваше пътната си чанта.

— Господинът заминава?

— За няколко дни. Ще предупредя зидаря, къщата е толкова влажна, че не е зле да се възползува от хубавото време, за да я поизмаже.

Появяването на дебелия Клоти, натоварена с багажа на господаря си, предизвика неопишуема изненада сред обитателите на

Оранжерията.

— О, велики боже! Цяло варварско нашествие! — изохка госпожица Дьо Боналюр. — Тази къща вече не е обитаема.

— Къде ще настаним доктора? — прошепна Розалин.

— В лампата или в килера! Ще му оставим свободен избор — отговори дръзко Матилд.

Пристигането на господин Гино сложи край на всички коментари.

— Здравейте, госпожици! — каза той, влизайки в стаята. — Идвам да ви помоля за една услуга. Къщата ми е в ръцете на селския зидар и понеже останах без подслон, моля ви да ме приютите.

— Лошото е, че не можем да ви настаним добре — започна да се безпокои болната. — Къде да ви сложим?

— Къде? Тука. В онзи ъгъл... Един параван, едно походно легло и един стол! Това е всичко, което искам.

— Значи всичко ще се уреди — въздъхна с облекчение болната.

— Целия ден ще прекарвам в селото, където съм необходим на болните си, но вечерите си посвещавам изключително на вас.

— Чудесно! — заяви госпожица Дьо Боналюр със стиснати устни.

Докторът, очарован от начина, по който ги беше изиграл, се запъти към селото, потривайки самодоволно ръце.

В Оранжерията настъпи голямо вълнение. Противниковият лагер очакваше посещението на Ернест.

— Докторът не е посмял да му забрани да ни посещава! — възкликна Матилд.

Жилберт, с безпокойство в очите, каза по-благо:

— Не забравяй, че той дължи известно уважение на нашия настойник.

И по-неравнодушна към Ернест от сестра си, тя си мислеше: „Дано любовта му устои на това изпитание!“.

Присъствието на господин Гино радваше само Розалин.

Времето следобед измина и Ернест не дойде. Голямо беше разочарованието, когато вместо него, от градината се зададе докторът. Светналите от надежда лица се помрачиха и тези, които бяха станали да посрещнат дълго очаквания гост, седнаха отново по местата си.

— Какъв мил прием! — усмихна се докторът. — Честна дума ви казвам, цяло щастие е за един закоравял стар ерген като мен да вкуси от радостите на семейния живот!

Усмихнат любезно, той има смелостта да седне до госпожица Дьо Боналюр и да се възхити от работата ѝ.

— Това килимче е чудесно. Доколкото разбирам, работата ви е истинско изкуство, при все това, струва ми се, че този лъв има само три крака.

— Това е хералдично животно, господине. Може би не можете да познаете герба...

— О, селяци като мен не са посветени в сложната наука за гербовете, но много би ми се искало да ме осветлите по някои въпроси. Какво е това хубаво, малко вцепенено цвете, госпожице?

— Това е емблемата на нашия род, господине, стилизирана лилия.

— О! Аз мислех, че е някой рядък вид бодил!

Тази грубост задуши госпожица Дьо Боналюр. В нейно лице беше обидена цялата Света империя. Тя реши да не отговаря на просташките атаки на селяка, но светналите ѝ от гняв очи, заостреният ѝ нос и свитите ѝ устни бяха достатъчно красноречиви.

За щастие в този момент едно непредвидено събитие предотврати бурята, която насмалко щеше да избухне. Дойде шофьорът от замъка и предаде на доктора писмо, след което поднесе на дамите поздравите на господин Ернест Вилиан, заминал ненадейно.

— Избягал! — каза презрително Матилд, когато човекът от замъка си отиде.

Жилберт не откъсваше очи от настойника си и писмото, което той бързаше да отвори.

Лукавият фелдфебел не можеше да се нарадва на безпомощността на взвода си. Той зачете невъзмутимо писмото, към което бяха насочени всички погледи.

Най-после хитрият старец благоволи да си вдигне главата и да обясни на заобикалящите го жени:

— Писмото е от болния. Вчера ходих в замъка, за да поговоря с него, но не го намерих. Видях само ония хлапаци, двамата му племенници. Ето какво ми отговаря сега вуйчото:

„Драги господине,

Много съжалявам, че едно недоразумение, което ще поправа в най-скоро време, ни попречи, да се видим снощи. Моят племенник ми довери изцяло намеренията си. Зная, че ви се е представил като кандидат на госпожици Сент Гол и че вие сте му предложили да размисли известно време. Одобрявам напълно постъпката ви и понеже желая да изпълня дълга си към моя роднина, предложих му да предприемем заедно кратко пътешествие, през време, на което, надявам се, ще може да опознае сърцето си. Веднага след завръщането си той ще се представи в Оранжерията и вярвам, драги докторе, че ще го приемете така, както заслужава.

Тъй като вие и вашите възпитанички преди всичко трябва да познавате точното положение на племенника ми, моля ви от негово име да поискате нужните сведения от нотариуса ни в Тулуза, чийто адрес ви изпращам. Моля ви настоятелно да се отнесете до този човек, защото твърде е възможно неговият отговор да има непредвидени последствия.

Ние ще се върнем може би след седмица. Дотогава вие и вашите възпитанички ще имате достатъчно време да се осведомите за положението на племенника ми. Надявам се, че развързката ще бъде благоприятна за него и ще му донесе щастие.

Що се отнася до втория ми племенник, трябва да ви кажа, че не сте се излъгали, когато сте видели двама млади мъже в парка. Обещавам ви, че веднага след завръщането ми ще получите исканите обяснения. Те ще са в състояние да ви задоволят, колкото и големи да са вашите изисквания.

Ще ви помоля вие да дойдете в замъка за исканата среща, защото здравословното ми състояние не ми позволява да правя посещения. Надявам се, че в най-скоро време вашите грижи ще възстановят силите ми.

Имайте добрината да предадете поздравите ми и тези на моя племенник на любезните обитателки на

Оранжерията. Бъдете уверен в голямата ни симпатия към вас.“

Докторът прочете писмото на глас и когато млъкна, в стаята се възцари пълна тишина. Всички размишляваха мълчаливо.

Госпожица Дьо Боналюр заговори първа:

— Аз предсказах съвсем вярно. Господин Ернест иска да се ожени за тези млади момичета.

Матилд и Жилберт поруменияха леко, но се изчервиха като божур, когато Розалин се провикна:

— Не мога да разбера на коя от двете иска ръката! Това писмо е малко неясно.

Докторът се засмя лукаво.

— Оставям на вас да разрешите тази загадка — подигра се той. — Госпожици, войната на розите не е свършила още. Досега никоя от двете противни страни не е имала предимство. Красивият Ернест заяви, че е еднакво очарован и от Червената, и от Жълтата роза. Скоро ще настъпи най-решителният момент в битката.

— Каква е тази шега? — запита Матилд с подчертана надменност.

— Много просто. И двете сте кокетирали толкова добре и толкова много, че сте успели да омагьосате този нещастен млад човек. Сега остава той сам да открие коя от вас го обича повече.

Смехът на Розалин спаси положението.

— Та това е истински роман!

Докторът, винаги практичен, заяви:

— Ще пиша веднага на нотариуса на Вилиан. Изглежда, че ще трябва да чакаме отговора му, преди да вземем каквото и да е решение. Не поражда ли това у вас известни съмнения, госпожици? Господин Реми казва, че отговорът, който ще получим, е в състояние да измени досегашния ход на събитията.

След кратък размисъл госпожица Жан стана изразителка на общото впечатление:

— Сигурна съм, че тази постъпка на Ернест Вилиан е плод на прекалената му чувствителност. Изглежда, че родът Вилиан е от много по-скромен произход, отколкото предполагаме, и поради това двамата

му потомци държат да ни изтъкнат цветущото състояние на голямото си богатство и с това да загладят този печален факт.

Докторът беше склонен да мисли същото. При все това, за да изпълни желанието на вуйчото, той написа писмото до нотариуса.

В очакване на отговора, два дни изминаха тихо и спокойно.

Втората вечер дойде раздавачът и донесе писмо за доктора. Господин Гино не беше в Оранжерията и госпожица Дьо Боналюр, без да се смущава, започна да разглежда с любопитство плика.

— От нотариуса е — каза тя със задоволство. — Скоро ще узнаем всичко.

До идването на доктора всички мълчаха, обхванати от безпокойство. Щом пристигна, настойникът се настани в един фотьойл и отвори писмото.

Розалин, която не го изпускаше от очи, докато четеше, го видя да мени последователно цвета на лицето си, на което бяха изписани изненада и учудване.

— Какво има, докторе?

И всички разбраха, че нещо се беше променило. Докторът слагаше и сваляше развълнувано очилата си и сгъваше и разгъваше писмото. Най-после той се реши да обясни всичко и започна да говори с малко прегракнал глас.

— Понякога животът ни поднася много необикновени изненади. Сега ще ви прочета писмото на нотариуса:

„Господине,

В отговор на вашето писмо, изпращам ви исканите сведения, за чиято истинност отговарям, тъй като аз от дълги години съм нотариус на рода Вилиан. Ернест Вилиан, когото мислите за притежател на замъка Валироз, е всъщност само гост на своя роднина. Състоянието, което той има, въпреки че е задоволително, не би му позволило покупката на замък като Валироз. С една дума Ернест Вилиан притежава богатство, предостатъчно за човек със скромни изисквания. Неговото положение е значително подобро от известни предимства, които му е дал господин Реми Вилиан. На него именно принадлежи

Валироз и е една нищожна част от неизброимите му богатства, които са били спечелени с честна търговия от дядото на неговата майка. Реми Вилиан е наследил богатството от майка си. Вярвам, че сега ще си обясните голямата разлика в материалното състояние на двамата Вилиан.

На ваше разположение съм за всички сведения, които бихте поискали допълнително. Моля ви, господине, да бъдете уверен в... и пр. и пр.“

Мълния да беше паднала сред стаята, нямаше да поразии присъстващите така, както ги поразии това писмо.

Госпожица Дьо Боналюр се провикна задъхано:

— Това... това е невъзможно... Това е клевета.

За Розите този удар беше ужасен. Всяка от тях го посрещна по свой начин. Много бледа и трепереща, Матилд се облегна на един прозорец.

— Завинаги загубен! — каза тя твърдо и очите ѝ, които не искаха да плачат, се отвърнаха с усилие от гордия стар замък, в който никога вече нямаше да се върне.

— Червената роза се отказва от борбата? — запита докторът, който не изпускаше от очи възпитаничките си.

Матилд повдигна рамене. Докторът я разбра и в този миг той почти я мразеше.

— А вие? — обърна се той към Жилберт.

Жълтата роза не отговори. Тя също беше много пребледняла, но се мъчеше да преглътне сълзите си и неспособна повече да се владее, избяга от стаята.

— Бедният Ернест! — каза докторът, изпълнен със съжаление към този, когото често наричаше хлапак.

На другата сутрин след успокоителен сън докторът намери, както винаги, цялото семейство събрано в голямата стая.

Господин Гино каза предпазливо:

— Е, добре, размислихте ли? Какво да кажа на Ернест, когато ни посети?

Госпожица Дьо Боналюр се обади, дълбоко възмутена:

— Жестоко е от ваша страна, господине, да чоплите рана, която още не е зараснала. Вие би трябвало да подкрепите тези нещастни деца и да им помогнете да се борят докрай. Една лъжлива стъпка не е нищо. Всеки може да сгреши, но човек трябва да има достатъчно съобразителност да поправи, доколкото е възможно, грешката си.

— Доколкото разбирам, госпожице, струва ми се, че искате да кажете да изоставим това мило момче само защото няма приходите, които му приписвахме. Вашият морал ме учудва!

— Аз гледам морално на живота. Вървели сме по грешен път! Да се опитаме да тръгнем по правия!

— Значи отблъсквате го окончателно! Изглежда, че аз единствен, който преди седмица се стараех да ви попреча да се компрометирате с Ернест Вилиан, ще го приема сега. Какво да му кажа? „Забравете лъжливите подмилквания на възпитаничките ми! Те са обичали златото, а не вас!“ А ако този нещастник си е изгубил сърцето във вероломната ви игра? Ако страда?...

— Ще се утеши! Всичко е решено! Заминаваме за Меран и ви натоварваме да уредите тази глупава история с вроденото ви умение и предпазливост!

— Няма да си заминете, преди да ме изслушате докрай. Тези деца са не само ваши, но и мои. Те ще послушат стария намусен приятел, който замества баща им. Деца, пазете се, тръгвате по грешен път. По-добре е да бъдеш щастлива жена в скромен дом, отколкото бедна и благородна девойка, тръгнала по света да търси богат съпруг. Тази жалка за младостта ви роля става смешна и грозна, когато годините отнемат една по една всички прелести.

В увлечението си докторът забрави, че госпожица Жан беше жив пример на думите му, които я засегнаха дълбоко. Забрави, че гневът и омразата можеха да ѝ станат лоши съветници, които да не зачитат нито истината, нито дълга.

— Вие заслужавате по-добра съдба — продължи настойникът. — Вие сте толкова млади, размислете още малко и ако някоя от вас има сърце, няма да пренебрегне мъжа, когото излъгахте.

Двете девойки заобиколиха братовчедка си и сякаш търсеха нейната подкрепа. В този миг докторът ги видя такива, каквито бяха в действителност. Червената роза — пияна от гордост, надъхана с

фалшиви предразсъдъци. Жълтата роза — красива и жадна да живее и да се забавлява, и двете уморени от бедността и еднообразния живот.

Госпожица Дьо Боналюр хвана ръцете им, сякаш да ги защити от този невъзпитан човек, който се осмеляваше да казва неприятните истини всекиму в очите, и заяви тържествено:

— Благородството го изисква!

— Благородството на сърцето е много по-ценно от благородството на произхода. Вие скривате погрешните си схващания зад празни думи.

Той започна да се разхожда развълнуван из стаята.

— Сега е мой ред да си наложа волята. Вие сте длъжни да ми се подчините и ето какво реших аз. Ще отидете в Меран, понеже никой не е в състояние да ви накара да се откажете от този си проект, но едва след завръщането на Ернест. Искам вие самите да му съобщите отказа си. Няма да ви позволя да избягате. Ще останете тук и докрай ще си изиграете ролите. Дано срамът, с който те ще ви покрият, накара сърцата ви да се събудят.

Момичетата замлъкнаха и се подчиниха. Цели три дни бедната Оранжерия, така спокойна преди, беше оглушавана от плачове и от ридания. По всичко изглеждаше, че войната на двете рози щеше да завърши сред бури.

ГЛАВА XIII

Най-после Ернест се завърна и една хубава вечер пое пътя към Оранжерията, но този път той не се усмихваше самонадеяно. Младият човек срещна доктора в градинката и двамата стари приятели си стиснаха сърдечно ръцете. Думите, с които го посрещна бъдещият тъст, не бяха такива, с каквито обикновено се посреща един вероятен зет.

— Изглежда, че вие сте по-добър, отколкото ви мислех, моето момче. Пожелавам ви щастие.

Ернест влезе в голямата стая. Матилд четеше някаква книга на госпожица Дьо Боналюр. Той ги поздрави и те му отговориха учтиво, но много студено. Младият човек разбра какво означаваше държането им, но никак не се смути. Той започваше да чете в сърцето си и от няколко дни не се закичваше вече с червени рози.

— Хубаво пътешествие ли направихте? — запита остро госпожица Дьо Боналюр.

— Чудесно, госпожице — отговори той непринудено, — но с нетърпение очаквах завръщането ни в Сент Гол.

Спокойствието му ядоса братовчедката Жан. Тя започваше да мрази Ернест заради разочарованието, което ѝ причини. Тя отбеляза многозначително:

— Замъкът на вуйчо ви е приятно жилище.

Ернест се поклони. Той разбра.

— Имате право, госпожице, Валироз е прекрасно жилище, то обкръжава обитателите си с чудна слава. Аз съм му много благодарен за добрия прием, който намерих почти навсякъде... благодарение на него.

Госпожица Дьо Боналюр отмина безочливата му забележка и заяви, усмихвайки се пренебрежително:

— Довиждане, господине, за съжаление аз скоро ще напусна Оранжерията... ще отведа със себе си и племенничките си. Не е зле да се сбoguваме още сега.

Ернест ѝ се поклони дълбоко и се приближи към Матилд.

— Позволявам си да ви пожелаая добър път, госпожице. Да се надявам ли, че в замъка Меран няма да забравите напълно Валироз и неговите обитатели?

Доброто му настроение се възвърна и той очакваше, усмихвайки се, отговора, който предвиждаше.

— Сбогом, господине. Много жалко за вас, че не сте на мястото на вашия братовчед.

Ернест не трепна.

„О, на добър час! — помисли си той. — Все пак, добре че има смелост да признае открито мислите си. Сбогом, без съжаление, Червена роза!“

— Ще отида да поздравя останалите дами — съобщи Ернест.

Той беше забелязал няколко светли рокли в дъното на градината, но когато отиде там, намери само госпожица Изьолт, изоставена от племенничките си. Младият човек размени с нея само няколко думи и те го накараха да пребледнее. Сега той знаеше много добре към коя от двете рози клонеше сърцето му.

— Вървете — каза му топло болната, — те не трябва да са далеч оттук. Вървете, аз ще се моля Бог да ви помогне да спасите това бедно дете.

Действително девойките не бяха далеч.

От няколко дни вече малката Розова роза беше забелязала, че сестра ѝ водеше мъчителна борба със себе си. Вечер, в общата им стая, тя беше дочула сподавените ѝ ридания.

И сега, когато Жилберт дойде натъжена при нея, Розалин ѝ заговори съвсем открито и много красноречиво.

— Слушай само сърцето си! Изпрати по дяволите лошите съвети и бъди щастлива!

Отговориха ѝ само риданията на Жилберт. Увлечени в разговора си, момичетата не чуха стъпките на човека, който се приближаваше.

— Хайде, смелост! — казваше Розовата роза с увлечение. — Братовчедката Жан ти завъртя главата с разказите си за блясъка на Меран. Забрави тези басни, не оставяй да избяга щастието, което Бог ти праща.

— Щастието? — въздъхна Жилберт.

— Но разбира се, че го обичаш, нали? Тогава защо го отбягваш?

Жилберт се колебаеше още, после изведнъж заговори:

— Спомняш ли си войната на Розите? Матилд и аз си оспорвахме един и същи човек, защото той беше богат и притежаваше замъка ни. Аз първа се впуснах в битката, но Господ ме наказва. Който си играе с огъня, ще се опари, който си играе с любовта, изгубва сърцето си. Малко по малко аз разбрах, че не го обичам заради богатството му и замъка, а заради самия него.

— И после? — запита задъхано Розалин, докато зад храстите сърцето на един млад мъж биеше усилено.

— Аз бях подла! Спомняш ли си онази вечер, когато докторът прочете писмото? Аз постъпих като другите. Да, направих това, но колко се разкайвам сега. Уви, много е късно вече. Братовчедката Жан ме завладя напълно. Тя ми заповяда да се скрия, за да приеме сама Ернест и да му отговори така, както заслужава... и аз... аз я послушах. Избягах... той трябва да си е отишъл вече и никога няма да се върне. О, какво ли ще си помисли за мен?

— Хайде да го настигнем! — каза Розалин.

— Не, не, помисли само колко ли ме презира... и то напълно заслужено. Сега той знае всичко и сигурно ме мрази.

— Той ви обича! — отговори звучен глас.

Преди Жилберт да успее да избяга, Ернест беше до нея. Той хвана здраво ръцете ѝ и заяви:

— Вие сте моя. Само да се опита някой да ми отнеме годеницата! Жилберт плачеше.

— Оставете ме — прошепна тя, — вие не знаете...

— Всичко знам! — заяви младият човек и призна без заобикалки: — Бях там, зад храстите и чух всичко!

Девојката се почувствува напълно унижена и промълви:

— Много съм виновна.

— Много! — потвърди той. — И затова ще ви наложа едно наказание.

Тя го погледна и замъглените ѝ от сълзи очи се оживиха.

— Осъждам ви през целия ви живот да бъдете обожавана от мъжа си и ако някога ви обхванат отново глупави мисли, натоварвам се да ви вразумя собственоръчно.

Жилберт затвори очи. В този миг тя разбра тайнствения смисъл на живота и оцени големия дар на едно великодушно сърце.

Тя погледна Ернест в очите и произнесе клетвата, която не трябваше никога да пристъпи.

— Ще обичам винаги съкровището, което Бог ми даде — добрия съпруг, по-ценен, от каквото и да е богатство.

Тя притисна към рамото на младия човек красивата си глава, победена най-после от доброто му сърце.

Розалин, която досега ги наблюдаваше безмълвно, извика радостно:

— Войната свърши! Да живее Жълтата роза!

Двамата млади не я слушаха. Те бяха забравили целия свят и се намираха в онази приказна страна, в която могат да отидат само влюбените, и то веднъж в живота.

Розалин разбра, че присъствието ѝ е излишно и се канеше да си отиде, когато един сърдит глас прогърмя зад нея:

— О, виждам, че идвам тъкмо навреме!

Жилберт се отдръпна, но Ернест я привлече нежно отново към себе си и поздрави важно новодошлия:

— Драги докторе, имам честта да ви представя годеницата си.

— А моето съгласие! — попита старият мърморко. — Струва ми се, че забравяте да го поискате!

Розалин хвана ръката на настойника си и сполучи да го заведе при болната госпожица Изьолт.

— Всичко е наред, скъпа приятелко. Успокойте се! — заяви господин Гино. — След малко ще ви доведем двама щастливи годеници, които все още се нуждаят от нашия опит.

Лилавата рокля на госпожица Дьо Боналюр се появи на прага на Оранжерията и прекъсна речта на доктора. Като великодушен победител той се усмихна много любезно на неприятелката си.

— Имам честта да ви съобщя за годежа на възпитаничката ми Жилберт дьо Сент Гол с Ернест Вилиан.

— Господине, как можете да насърчавате подобна глупост!

В този миг Ернест и годеницата му се появиха срамежливо в дъното на алеята и госпожица Дьо Боналюр вдигна възмутено към небето ръцете си.

— Госпожице, представям ви двама годеници, които с мое съгласие могат да мислят и за женитба. Вярвам, че ще ни направите

честта да присъствате на годежа им и да вземете участие в това семейно тържество.

През време на вечерята докторът разговаряше много шеговито и Ернест му отговаряше по същия начин. Доброто им настроение ядосваше наследницата на петимата маркиза и единадесетте барона. На десерта настойникът отвори бутилка старо вино и държа бляскава реч за бъдещите съпрузи.

— Поздравявам ви — каза им той с жар, — че слушахте повече гласа на сърцето си, отколкото на разума. Естествено очаква ви бедност, но вие не се страхувайте от нея и вашата любов ще я позлати.

Ернест, обзет от луд смях, отговори:

— Докторе, аз не съм толкова беден, колкото мислите.

— Какво казахте? — запита докторът учуден, докато госпожица Дьо Боналюр наостри уши. — Нотариусът от Тулуза ни писа, че вашето положение е много скромно.

— В сравнение с огромното богатство на вуйчо ми — да, но тази скромност е относителна и после за в бъдеще...

— А, да! — каза докторът. — Ще наследите вуйчо си, но ще трябва да разделите богатството с братовчед си.

Ернест едва не се задуши от смях.

— Нямам никакъв братовчед — успя да каже най-после той. — Не знам откъде ви е хрумнала тази мисъл!

Докторът не скри възмущението си. Той помоли Розалин и госпожица Изьолт да потвърдят думите му. Ернест продължи да се смее. Тогава Жилберт разказа за нощната им разходка в розовата градина и потвърди, че е видяла един непознат млад мъж.

— Още ли ще се смеете пред тези очевидни доказателства? — запита докторът.

Вместо отговор Ернест вдигна чашата си и заяви:

— Кълна се, че нямам нито брат, нито братовчед. Позволете ми да се оттегля. Не мога да отговоря повече на нито един въпрос.

— Това е поражение, той бяга — викаше, забравила се напълно, госпожица Дьо Боналюр. От радост ръцете ѝ се разтрепериха.

— Господине, забранявам ви да стъпите в Оранжерията, преди да бъдете в състояние да ми обясните поведението си.

Ернест щеше да отговори рязко, но големите, изпълнени със сълзи очи на Жилберт го погледнаха умолително и той се овладя.

Младият човек погледна доктора право в очите и заяви:

— За мен обещанието е свещено и аз умея да пазя тайните, които ми поверяват.

Развълнуваният му глас трогна доктора, но не усмири гнева му.

— Ще видим утре, господине — каза той сухо.

— Надявам се — беше отговорът на Ернест.

Той излезе с гордо вдигната глава.

— Ето докъде стига храбростта на този красив победител — провикна се госпожица Дьо Боналюр.

ГЛАВА XIV

Още в 6 часа сутринта докторът се отправи и стигна пред замъка. Без да го е грижа за ранния час, той заповяда на Бернар да съобщи веднага за идването му на господарите си.

И понеже никой не бързаше да изпълни нареждането му, с решителни стъпки господин Гино изкачи стълбата и отиде направо в стаята на болния. Там нямаше никой. Напразно се взираше съвестният настойник из мрачните ъгли. Внезапно една странична врата се отвори и най-послед... най-послед докторът видя тайнствената личност, която отдавна желаше да срещне. Черната маска му се поклони учтиво.

Настойникът забеляза, че мъжът беше много висок, тънък и елегантен. Той каза гневно:

— Най-послед ще може да се обясним.

— Аз очаквах този час може би по-нетърпеливо и от вас, докторе. На ваше разположение съм.

Спокойният, ясен и звучен глас усмири войнствения старец. Той заговори по-меко:

— Часът на обяснението дойде. Приканвам ви да разкриете тайната, с която сте се обгърнали. Аз се скарах заради вас с братовчед ви Ернест.

— Зная, той ми каза. Съжалявам много за тази неприятност, която несъзнателно съм ви причинил, и ви моля, докторе, да се помирите и да му разрешите още днес да види годеницата си.

— Не, господине, не мога да ви обещаю подобно нещо. Преди да направя това, много неща трябва да ми се изяснят. Вие смутихте душата на едно невинно дете, играейки пред него подозрителната комедия на влюбен без образ и име. Кажете ми с какво име да нарека вашето поведение?

Мъжът се изправи. Сините му очи блестяха сред черната маска.

— Лъжете се, за нея аз не съм без образ. Аз играх тази комедия, която ви се вижда подозрителна, заради нейното и моето щастие. Ако не съм я осветлил по някои въпроси, главните, единствените, които са

от значение за мен, са й изяснени напълно. Розалин ме обича и аз я обичам. Тя видя лицето ми и не избяга. Тя е съгласна да живее само за своя беден и дойде при мен откровено, честно, давайки ми без никакви сметки неоценимите съкровища на сърцето си и чистата си душа. Аз станах друг човек, тя събуди в мен желание за живот... Можех ли с една дума, с едно движение да я отблъсна? Не, не, това не беше по силите ми! Аз оставих чистата любов, която ми се предлагаше, да закрепне, чаках Розалин да стане изцяло моя и тогава й открих това, което преди може би щеше да я отблъсне от мен и което сега, надявам се, не е от никакво значение за нея. Чуйте ме добре, докторе! Когато Розалин започна да ме обича, в нейните очи аз бях беден, стар и грозен — три обстоятелства, които са в състояние да отблъснат всяко друго сърце, освен нейното. А сега...

— Сега!

— Погледнете, аз съм пак грозен, и никога не ще мога да скрия този белег, който ме превърна в чудовище. Погледнете и сам ще се уверите!

Той махна с трескава ръка маската си и откри обезобразеното си лице, гордото лице на честен мъж, което все още носеше следи от рядка красота. Бледото и незаличимо петно, което покриваше едната му страна, беше страшно.

— Затова ли се криехте? — запита докторът.

— Аз съм страшен — прошепна отчаяно мъжът, — но какво от това, тя ме обича въпреки всичко.

— Значи тя ви е видяла и е скрила от мен! Я гледай ти!

— Не се сърдете, докторе. Аз самият я помолих да постъпи така. Тя трябваше да ме види, заради нея и заради мен, макар че съм грозен, за да разбере, че не съм стар. Аз не съм много по-голям от Ернест. Той е на двадесет и пет години, а аз съм на двадесет и девет. Розалин знае това, но...

— Но? — запита докторът заповеднически, предвиждайки някоя страшна катастрофа.

— Аз не съм беден, но скрих това от Розалин. Аз съм страдал толкова много от това богатство, което позлатява раните ми и превръща гримасите на отвращение, които предизвиква видът, на лицето ми, в любезни усмивки. Станах недоверчив към хората и бях такъв до идването ми във Валироз, където смятах да се скрия, но

вместо да намеря в този кът мир и забрава, вие знаете кого срещнах в страната на розите. Най-хубавата от розите, прелестната дива роза, чиста, добра, чужда на долни сметки и интереси! Вместо да избяга от мен, тя ми подари приятелството си, тя облекчи мъката ми. Точно затова поисках да остана за нея такъв, какъвто ме видя за първи път. Не й казах нищо за богатството си, което може би щеше да я пропъди. Сега се обръщам към вас, докторе. Във ваша власт е единственото благо, което желая на този свят. От вас зависи да го имам или да го загубя. Ще ме приемете ли за съпруг на Розалин?

Реми повика Ернест, който влезе усмихнат.

Доктор Гино се обърна към двамата:

— И във вашите очи, и в тези на племенника ви Ернест блести честност и моите рози няма да са нещастни!

И след това прибави:

— Значи сме на чисто. Няма болен вуйчо, няма двама племенници, а има само двама млади мъже, които желаят да се оженят за моите възпитанички.

Ернест се поклони важно:

— Докторе, имам честта да ви поискам ръката на госпожица Жилберт дьо Сент Гол.

Реми последва примера му:

— И аз — ръката на госпожица Розалин дьо Сент Гол.

Докторът, малко смутен, но много доволен, се изправи с достойнство:

— Господа, думите ви ме правят много щастлив, но аз трябва преди всичко да се посъветвам с настойничката на момичетата, госпожица Изьолт дьо Сент Гол. Ще й разкажа всичко, което току-що научих от вас, и за мен ще бъде голямо удоволствие да ви съобща отговора ѝ, който, надявам се, ще бъде благоприятен за вас.

Господин Гино си отиде, жаден за тишина и спокойствие, за да успее да подреди обърканите си мисли. Дватама мъже го придружиха в парка.

— Минете през мостчето, докторе — му казаха те, — ще стигнете по-скоро, а ние ще чакаме тук известие от вас.

Изпратен от двамата си бивши неприятели, докторът напусна мирно и тихо замъка, където беше дошъл с най-войнствени намерения.

Той премина преградата на мостчето и обръщайки се, видя две млади лица, които гледаха с очакване и копнеж към Оранжерията.

Лукавият настойник не можа да не се засмее подигравателно: „Е, приятели мои, сега аз ви държа в ръцете си! Овладейте нетърпението си, времето е хубаво, слънцето блести. Не ме чакайте под бряста, а под тополите“.

Старият настойник забърза към Оранжерията, вълнувайки се при мисълта за това, което щеше да съобщи на петте жени.

Той влезе в голямата стая, където го очакваха, събрани, неспокойните обитателки на Оранжерията. Вълна от въпроси го заля.

— Всичките ли изядохте, докторе? — запита пискливо госпожица Дьо Боналюр.

— Какво ви каза невидимият вуйчо? — закачи го Матилд.

Даже и госпожица Изьолт запита:

— Видяхте ли втория племенник?

Жилберт не смееше да заговори за първия, но беше съвсем преbledняла, а Розалин се страхуваше да погледне доктора в очите.

Господин Гино не беше жесток, затова се настани в един фотьойл и започна:

— Госпожици, моля ви да ме изслушате внимателно. Това, което ще ви кажа, е много сериозно, въпреки че удивително прилича на приказка.

И доктор Гино разказа всичко, което научи в замъка.

— Да — каза доктор Гино, завършвайки разказа си, — черната маска съществува. Аз най-после успях да я уловя и да узная всичко, което желая. Няма болен вуйчо, няма втори племенник! Има само един млад мъж, измъчен и тъжен, когото всички мислят за старец. Единствено малката роза е отгатнала истината. Тя е разбрала, че бедният ѝ приятел я обича и понеже имала пълна вяра в любовта му, не попитала кой е и какъв е. Тя не се интересувала поради какви причини приятелят ѝ искал да остане неизвестен за нея. Тези причини обаче той не скри от мен. Черната маска е Реми Вилиан!

Докторът се приближи към Розалин и я прегърна бащински:

— Малка Розалин, не се плаши, аз узнах само хубави работи за Реми Вилиан.

В този момент незабелязано Ернест се появи и без да се смущава, се поклони на дамите.

— Тук ли бяхте, докато говорех? — запита докторът, вдигайки вежди.

— Но да! Вашият разказ не беше за изпускане!

Младият човек има смелостта да се приближи до Жилберт. Той я прегърна и каза възмутено:

— Грешката е ваша, докторе. Слънцето печеше страшно на полянката и не беше изключено да получим слънчев удар... Тук е по-сенчесто.

— Е, добре — усмихна се докторът, — за наказание продължете разказа ми!

— Веднага! С най-голямо удоволствие! Реми, ела, имам нужда от теб!

Влизането на един млад рус човек без маска предизвика смайване сред обитателките на Оранжерията. Ернест съобщи:

— Бедният стар и болен вуйчо е един мил, здрав и богат млад човек!

Без да обръща внимание на учудените възклицания на присъстващите, Реми се отправи към Розалин, която, трепереща, се сгуши в прегръдките му.

— Моя малка Роза — промълви той, — прости ми тази последна лъжа в името на бедните, които ще бъдат щастливи при царуването на Розалин.

Девојката се усмихна плахо, а Реми продължи тихо:

— Аз винаги ще си остана бедният на Розалин, бедният, чиято молба Бог изпълни.

Девојката склони глава на гърдите му. От очите на двамата бликаше щастие. Докторът извика весело:

— Всичко е добре, щом краят е хубав!

Обръщайки се към госпожица Дьо Боналюр, той я запита закачливо:

— Какво мислите, госпожице, добре ли режисирах тази забавна трагикомедия, която ви накара да забравите блясъка на Меран?

Неприятелката му се изправи величествено:

— Много се мамите, господине. Вашата задача не е свършена. Вие имате три възпитанички, а само две от тях се женят. Изглежда, че аз ще трябва да се погрижа за третата.

— Оставете тази грижа на мен, госпожице — усмихна се любезно господин Гино.

Ернест се намеси:

— Забравяте ли, че Червената роза може винаги да разчита на Реми и на мен.

Матилд каза гордо:

— Благодаря ви, че се грижите толкова за скромната ми личност, но Червената роза трябва да разчита само на себе си. Аз няма да приема милостиня от никого.

Госпожица Изьолт спаси положението, казвайки кротко:

— Днешният ден е щастлив за нас, не бива да го помрачаваме с излишни думи.

Ернест я прекъсна, провиквайки се нетърпеливо:

— Искam разрешение от настойниците да целуна годеницата си.

Реми, по-бърз от племенника си, беше забравил да поиска разрешение. Докторът, твърде досетлив, остави двете двойки и започна да закача госпожица Дьо Боналюр. В този момент Матилд, виждайки сестрите си в прегръдките на своите годеници, отиде при настойника си. Необикновено мило изражение смекчаваше надменното ѝ лице.

— Скъпи докторе — каза тя тихо, — аз съвсем не съм за съжаление, защото сега няма да разделям с никого вашата любов.

Господин Гино разбра обещанието, което се съдържаше в тези думи, и развеселен и щастлив, се провикна:

— Да живее Червената роза! Нека прием за бъдещите ѝ успехи! Дано никога вече не се поднови войната на трите рози.

Издание:

Андре Брюйер. Войната на трите рози

ИК „Хермес“, Пловдив, 1992

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-028-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.